Alma Taylor

Suflet sălbatic

EDITURA ACER

ABRA TAYLOR

SUFLET SĂLBATIC

PREFAŢĂ

Venind din America, într-un orăşel francez de coastă, dintr-o regiune pitorească încărcată de istorie şi tradiţii, în căutarea cumnatului ei despre care, afară de nume şi câteva indicii vagi, nu ştia nimic, Tory găseşte bărbatul pe care-l bănuieşte a fi cel care i-a distrus viaţa surorii ei, Laura, abandonând-o cu un copil.

Dar ura pe care o nutrea de ani împotriva lui şi faptul, pe care ea-l considera cert, că-i

cumnatul ei nu sunt suficiente pentru a împiedica o atracţie sexuală care ulterior se transformă într-o mare iubire.

Bărbatul, Luc Devereux, moştenitorul unei mari averi, fusese atins de amnezie în urma unui accident şi nu ştia nimic despre presupusa lui căsătorie. Acceptă, totuşi, să facă împreună cu ea investigaţiile. Stăpânit de puternice sentimente faţă de Tory, nu-i fu uşor să şi le înfrâneze la gândul că nu e liber.

De fiecare dată când pare că s-a dezlegat misterul, apar situaţii neprevăzute, care fac imposibilă unirea lor. Până la urmă, descoperirea unor secrete ale familiei lui Luc fac lumină în viaţa fiecărui personaj. Trecutul, care nu putea fi, uitat şi care-i despărţise, îi uneşte pentru totdeauna.

Romanul de dragoste, în care sinceritatea unor personaje merge paralel cu duplicitatea altora, cu nenumărate situaţii

tensionate, are şi un fir poliţist, evident cu „suspense”, care constituie, în plus, un motiv de atracţie pentru, cititor.

Georgeta Mitran

6 iunie 1994

CAPITOLUL 1

— Domnul Devereux nu este aici, domnişoară. Cred că v-am mai spus asta şi la telefon, doar cu o oră în urmă. Secretara era formidabilă; vorbea două limbi la perfecţie, de parcă ar fi lucrat pentru o mare corporaţie din Paris şi nicidecum pentru un şantier naval situat într-un golf liniştit din Bretagne. Avea un zâmbet politicos şi impenetrabil, cu care parcă-i

spunea că poate să recunoască extrem de bine o voce, chiar şi atunci când este prefăcută. Cu alte cuvinte, o scorpie de secretară. Din nefericire, Tory aflase deja toate acestea.

— De trei zile îmi spuneţi asta, îi răspunse Tory exasperată la culme. Şi vă rog să nu vă mai sinchisiţi să repetaţi, pentru că nu vă cred! Ştiu că este înăuntru, căci i-am văzut maşina. După ce venise cu taxiul din Quimper şi înainte să intre în birou, Tory se plimbase prin spatele

clădirii lungi, fără etaje, construită din felurite tipuri de piatră şi care adăpostea birourile şantierului. În parcarea modernă văzuse un Mercedes maro pe locul rezervat, în faţa plăcuţei pe care era scris numele lui.

— Aceea, domnişoară, este maşina companiei. Domnul Devereux nu este aici.

Tory aruncă o privire dezamăgită către uşa închisă a biroului din spate. Aceasta avea un gemuleţ mat prin care zări umbra unei siluete. Cu

siguranţă că cineva era înăuntru şi nu-ţi trebuia prea multă inteligenţă ca să-ţi dai seama cine putea fi. Se uită la ceas.

— Este ocupat la prânz?

— Mi-e teamă, domnişoară, că nu va veni toată ziua.

Chipul secretarei deveni amabil. Îl căutaţi pentru o chestiune personală?

Întrebarea părea să-i confirme lui Tory presupunerea că ar putea să treacă de acea uşă dacă ar şti cum să abordeze situaţia.

— E vorba de o afacere... foarte confidenţială. Ceva important.

— Domnul Devereux vă cunoaşte?

Tory ezită.

— Au trecut câţiva ani, zise ea evaziv, sperând că aluzia la faptul că-l cunoscuse cândva ar putea s-o ajute să treacă de scorpie. Este o problemă personală şi legală, fără să fie neînsemnată. Am venit tocmai din Statele Unite ca să-l văd.

Secretara măsură cu o privire rece îmbrăcămintea pe

care Tory şi-o alesese cu atâta grijă şi cu speranţa că-i va conferi atuul de-a arăta degajată şi stăpână pe ea. Jacheta de culoarea făinei de ovăz se asorta cu părul ei de culoarea caramelei, în timp ce fusta plisată din tweed şi bluza de mătase crem alcătuiau, fără exagerare, o ţinută profesională. Tory nu voise să arate ca o femeie preocupată în mod absolut doar de carieră, dar nu dorise să pară nici prea feminină. Spera că arată şi vorbeşte ca o avocată.

Însă cel puţin secretara nu se dovedi impresionată de înfăţişarea ei.

— Vă asigur, domnişoară, că cele mai confidenţiale chestiuni sunt deseori lăsate în mâinile mele. Poate că reprezentaţi consorţiul american? Dacă da, domnişoară, răspunsul domnului Devereux este tot nu, chiar şi în cazul în care oferta a crescut. Deocamdată îi este cu neputinţă să mai construiască încă un iaht la fel de mare. Totuşi, dacă

problema dumneavoastră se referă la altceva..

— N-are legătură cu niciun iaht, îi explică Tory repede, gândindu-se că s-ar putea să fi descoperit secretul cu care să câştige intrarea în sanctuar.

Secretara îşi ţuguie buzele dând de înţeles că, dacă nu era vorba despre un iaht, atunci cu greu ar putea avea vreo legătură cu firma Saint–Cloud & Fils, extraordinari constructori de iahturi.

— *Eh bien*, trebuia să vă rog încă o dată să-mi spuneţi

despre ce este vorba, zise ea amabilă.

Timp de trei zile Tory refuzase să facă asta.

— N-am de gând să discut decât cu domnul Devereux în persoană. Pentru că, adăugă Tory în gândul ei, dacă aş vorbi cu altcineva, şeful dumneavoastră care se eschivează s-ar putea să nu mă mai primească niciodată. La urma urmelor, cu doi ani în urmă, ignorase scrisoarea, aceea urgentă. Sau, altfel spus, o ignorase în mare

măsură. Răspunsul venit cu întârziere fusese trimis de o firmă de avocaţi din Brest şi nu de Luc Devereux. Şi nu intenţiona să fie amânată, căci venise în Bretagne cu un singur scop, acela de a-l găsi.

— Cel puţin, dacă mi-aţi spune cum vă numiţi, sugeră secretara cu abilitate.

Tory vru să-şi aleagă un nume pe care să nu-l uite şi consideră că lipsa ei de inventivitate n-o să aibă prea mare importanţă în Franţa.

— Smith... Jane Smith.

Dar ezitase puţin cam mult.

Chipul secretarei rămase impenetrabil când îi notă numele pe o filă de agendă.

— Am să-i transmit că l-aţi căutat., zise ea.

— Sunteţi atât de bună să-mi spuneţi care este denumirea oficială a firmei domnului Devereux? întrebă Tory cu amabilitate.

Fără să ezite, secretara îi dădu numele şi adresa din Brest. Spre satisfacţia lui Tory, acestea se potriveau cu ceea ce ea ştia deja. Trebuie să fie

acel Luc Devereux pe care-l căuta. În clipa aceea, zbârnâi interfonul, iar secretara apăsă pe buton.

— Oui, monsieur?

Deci era într-adevăr cineva în biroul acela, iar faptul că secretara nu i se adresă pe nume persoanei cu care vorbea n-o păcăli nici măcar o secundă pe Tory. Omisiunea fusese, probabil, deliberată.

Franceza fluidă şi vorbită repede, care erupse la interfon depăşea cu mult cunoştinţele lui Tory, dar ascultă

conversaţia cu toate simţurile ascuţite, sperând că poate o va ajuta, cel puţin, să-i recunoască vocea lui Luc Devereux, dacă avea să i-o mai audă vreodată. Tory nu găsise nicio fotografie printre lucrurile Laurei şi nici, nu-şi putea aminti altceva în afara unei vagi descrieri elogioase: brunet, arătos, superb. Fusese foarte dificil să dea de urma lui după atâţia ani şi totuşi Tory ştia ceva mai multe despre el decât marca maşinii şi natura ocupaţiei sale –

proprietar al unei companii care construia iahturi pentru întreceri. Cu doi ani în urmă, nici măcar atât nu ştiuse. Fusese nevoită să trimită o scrisoare la adresa unei apartament pe care el îl închiriase cândva pentru Laura, în Brest, în speranţa că avea să fie expediată unde trebuie. Aşa şi fusese, însă cu rezultate dezamăgitoare.

Înainte ca scurta comunicare între birouri să ia sfârşit, Tory observă cu satisfacţie că secretara cel

puţin transmisese pseudonimul Jane Smith. Era cazul să renunţe la minciună că Luc Devereux nu era acolo.

Secretara întinse mâna după o agendă în care însemna întâlnirile, o deschise la data în care se aflau, de la sfârşitul primăverii, şi frunzări câteva pagini. Tory, care stătea de partea cealaltă a biroului de stejar al secretari observă că toate filele erau aproape albe, la fel şi cea de azi. Poate că în felul ăsta femeia vroia s-o oblige să spună dar ce o

aducea acolo.

— Domnul Devereux, nu este disponibil pentru vreo câteva zile. Dacă doriţi, vă pot fixa o întâlnire pentru săptămâna viitoare.

— Am să-l aştept azi, zise Tory cu fermitate, singura reacţie provocată celeilalte femei fiind o simplă ridicare din sprâncene.

— Cum doriţi, zise ea amabilă, dând paginile agendei înapoi, până la zi. Se întoarse la maşina de scris.

Lângă fereastra

secretariatului se aflau grupate câteva canapele şi scaune din piele. Se îndreptă către ele şi luă loc. Se aşeză cu hotărâre, într-o poziţie din care să nu-i scape o intrară sau ieşire prin uşa biroului lui Luc Devereux.

Stătea cu spatele la privelişte, dar oricum o văzuse la venire. Un golfuleţ liniştit şi adăpostit. Golful Biscay, luminat de soare, sub un cer albastru fără nori. Un chei din piatră lung şi pitoresc. Un iaht mare, lustruit, nou-nouţ fusese ancorat la apă mai adâncă, nu

foarte departe. Pe el lucrau cu viteza melcului câţiva muncitori slabi şi muşchiuloşi, făcând tot felul de treburi, mai mult verificând velele şi jucându-se cu strălucitoarele corpuri de iluminat. Păreau pregătiţi să-i dea drumul în larg. Alţi muncitori stăteau pe punte. Tory îi auzise mai devreme glumind între ei într-o limbă foarte nefranţuzească, despre care presupusese că era dialectul breton. Nu-i venea să creadă că omul care deţinea rodul acestei strădanii inutile

şi indolente n-avea timp s-o vadă. Şi nici că nu era în birou nu putea să creadă.

Deşi adresa lui oficială era în Quimper, şantierul naval era la câţiva kilometri mai sus de oraşul breton împrejmuit de ziduri vechi. Îşi împărţea golful bine adăpostit şi liniştit cu pescarii de prin partea locului pe care, de asemenea, Tory îi remarcase la venire. În capătul îndepărtat al golfului, văzuse numeroase ambarcaţiuni de pescuit multicolore, aşezate pe

catalige în apă mică. Din faptul că bărcile aveau felinare şi din alte amănunte observate în cele câteva zile petrecute în Quimper, dedusese că s-ar putea să fie pescuitori de sardine, care deseori îşi desfăşurau activitatea în timpul nopţii.

Tory aşteptă destul de mult. Se făcu ora prânzului, secretara rămase să-şi mănânce sandvişurile din pachet, dar din biroul acela nu ieşi nimeni. Tory îşi aruncă, înfometată, ochii spre pâinea

franţuzească crocantă. Stomacul îi spunea să plece în căutare de mâncare, dar mintea respingea propunerea stomacului. Până la urmă tot trebuia să iasă din biroul acela!

Dar dacă nu reuşea să-l prindă la strâmtoare? Dacă biroul lui avea o ieşire care dădea direct în parcarea cu care se învecina? Nu credea să aibă, căci îşi aminti că nu văzuse nicio uşă în spatele clădirii. Din câte ştia, singurele ieşiri erau prin faţă

şi dădeau spre chei. Dacă vroia să iasă din birou va trebui, fără îndoială, să treacă pe acolo. Cu toate acestea, gândul o tulbură, dar nu-i trecu prin minte nicio idee despre cum ar putea să afle, exceptând-o pe acesta de a-şi părăsi postul. Ceea ce nu intenţiona să facă.

Dar cel puţin nu plecase încă. Prin gemuleţul mat se mai zăreau unele mişcări din când în când.

Începu să se gândească la modul cum ar putea să

descopere unde locuieşte Luc Devereux, în cazul în care n-ar fi reuşit să ia legătura cu el acolo. Constată că numărul lui de telefon nu figura nici în cartea de telefoane din Quimper, nici în vreo alta din provincia Bretagne, cunoscută sub numele de Finistère: oare acest cuvânt chiar însemna capătul pământului, capătul lumii sau ceva de genul ăsta? Ce ironie! Căci cu siguranţă se simţea de parcă-l urmărise până la capătul lumii. Stătuse două săptămâni în Bretagne şi

doar Dumnezeu ştia câte telefoane dăduse; şi fără nimic altceva care s-o îndrume în afară de adresa acelui vechi apartament din Brest, numele unei firme de avocaţi secretoşi, credinţa că omul era înstărit şi cunoscând faptul că ocupaţia lui avea o strânsă legătură cu marea. La început nici măcar toate acestea n-o ajutaseră cine ştie ce. Tory descoperise că o treime din populaţia provinciei Bretagne îşi câştiga existenţa lucrând pe mare.

Secretara aruncă la coş hârtiile în care avusese împachetată gustarea şi-i aruncă lui Tory o privire rece.

— N-are niciun rost să aşteptaţi, domnişoară. Sincer vă spun, domnul Devereux n-o să vă primească astăzi. Nu este în birou, iar dacă ar fi, n-aş putea să-l deranjez.

Tory se uită la gemuleţul fumuriu al uşii şi observă o mişcare clară. Îi zâmbi şi ea la fel de imperturbabil secretarei şi rămase hotărâtă la locul ei.

N-o crezu pe femeia aceea.

Dar ce avea să se facă dacă chiar ieşea prin altă parte? Poate va fi posibil să intre în vorbă cu vreunul dintre muncitori, cu condiţia să găsească măcar unul care să vorbească englezeşte. În oraşele mai mari, mulţi francezi cunoşteau această limbă, dar în rurala Bretagne acest lucru era foarte puţin probabil. Totuşi, această companie părea să facă într-adevăr afaceri cu clienţi americani. Şi pentru că altceva nu reuşea să facă,

măcar asta merita să încerce. Însă nimeni, dar absolut nimeni nu putea fi mai respingător decât scorpia asta de secretară!

Tory îşi urmărea de câteva minute şirul acelor gânduri, când intră cineva de afară. Era un bărbat. De fapt, nu-l văzu intrând, din cauză că avea ochii aţintiţi spre uşa lui Luc Devereux, iar când întoarse capul, acesta traversa, hotărât încăperea, scopul lui fiind foarte clar acelaşi ca şi al ei: biroul lui Luc Devereux. Se

opri lângă biroul secretarei, îşi propti mâinile pe marginea lui, aplecându-se cu un aer de stăpân, în timp ce schimbă câteva cuvinte cu ea pe un ton scăzut Tory ascultă concentrată, dar auzi doar numele secretarei – Annette. Şi Annette păru că-l cunoaşte. Poate că era un coleg.

Poate că vroia să-l vadă pe şef. Tory tot nu reuşi să vadă faţa bărbatului, dar nu arăta ca un client. Era îmbrăcat într-o pereche de pantaloni albi din doc, pătaţi cu vopsea,

un tricou albastru uzat, iar în picioare avea pantofi roşi. Părul negru ce-i trecea de guler era puţin cam lung ca să nu lase impresia de neîngrijire. Era înalt şi bine făcut. Musculatura puternică a umerilor şi picioarelor dovedea că era un bărbat capabil de muncă fizică; de fapt, linia de sudoare care pătase tricoul între omoplaţi era dovada că tocmai făcuse un efort extenuant.

— Mais certainement, si vous voulez.

Cu aceste cuvinte, primele pe care Tory reuşise să le audă şi să le înţeleagă, secretara se ridică de pe scaunul ei şi dispăru în biroul din spate, închizând uşa în urma ei. Care va să zică, Luc Devereux nu era chiar aşa de inabordabil atunci când se dorea abordat!

Bărbatul se întoarse şi se uită la Tory fără curiozitate – o privire leneşă pe care şi-o întoarse imediat. Îşi scoase din buzunar un pachet de Gitanes şi-şi trase o ţigară din el. Apoi se încruntă şi începu să se

scotocească după un chibrit. Găsi unul din lemn, şi-l aprinse pe unghia degetului mare, apoi îşi făcu mâinile căuş ca să aprindă ţigara şi în tot acest timp continuă s-o privească pe Tory. Flacăra chibritului pâlpâi peste o privire încruntată şi o cicatrice adâncă.

Tory îl privi şi se întrebă...

Cu expresia aceea cruntă şi cu cicatricea de pe faţă, numai uşor de abordat nu arăta. Vechea rană lăsase un semn palid şi zimţat care brăzda

obrazul de la tâmpla lată, pe lângă ochi şi peste un pomete proeminent. Era cea mai izbitoare trăsătură pe o faţă dură şi frumoasă. Tory nu putu să nu observe că era un bărbat extrem de atrăgător, în floarea vârstei. Cicatricea nu-i diminua câtuşi de puţin trăsăturile întunecate şi frumoase; de fapt, dacă n-ar fi avut-o, ar fi fost chiar mult prea fermecător, îi conferea în acelaşi timp un aspect extrem de tulburător. Primejdios, şi misterios. Exact tipul de

bărbat cu care evitase întotdeauna să se încurce.

— Vorbeşti englezeşte? izbucni ea.

Îşi ridică privirea ca s-o întâlnească pe a ei. Ochii lui erau de culoarea gri a granitului şi aveau o căutătură grea şi indispusă care parcă spunea că văzuse multe la viaţa ei. Erau ochii unui bărbat versat. Din expresia lor, Tory îşi dădu seama că el o măsura din cap până-n picioare, aşa cum îl măsurase şi ea, făcând acele aprecieri pe

care le făceau de obicei femeile şi bărbaţii ori de câte ori întâlneau o persoană de sex opus. Însă ea fusese aceea care făcuse primul pas aşa că, în timp ce el o examina pe-ndelete cu răceală, nu putu, pe bună dreptate să numească insolentă atitudinea lui. Tory nu era obişnuită cu acest fel de evaluări, de aceea se simţi profund tulburată.

Se lămuri în privinţa culorii ochilor ei, erau căprui, ba chiar îi remarcă dintr-o privire şi-inelarul fără verighetă.

Continuă s-o cântărească îndelung, de parcă i-ar fi apreciat înălţimea, greutatea şi, de asemenea, încă vreo câteva alte amănunte. Nu păru să fie excesiv de impresionat. Tory nici nu se aşteptase la aşa ceva, căci n-avea prea multă încredere în farmecele ei. Cu toate acestea, examinarea lui meditativă îi dădu câţiva fiori. Conştiinţa sexualităţii era o senzaţie pe care reuşise de câţiva ani să şi-o reprime şi fu tulburată să constate că mai putea încă s-o

resimtă atât de puternic.

— Da. Vorbesc, zise el după un moment.

— Eşti american? îl întrebă ea uimită de accentul pe care-l avea.

— Te miră? contracară el. Unii oameni lucrează cu adevărat şi în străinătate.

Pentru încă un moment se uitară unul la celălalt, fiecare gândindu-se la câte ceva? Ei îi veni în minte că el s-ar putea să creadă că vrea să-l agaţe. Existau în aceste vremuri libere, multe femei care nu

ezitau să-i abordeze pe bărbaţi mai cu seamă pe cei de genul lui. Şi chiar dacă trăia în demodata Bretagne, tot trebuie să se fi confruntat din când în când cu aşa ceva. Tory zâmbi într-un fel care ei i se păru doar prietenos.

— E minunat să întâlneşti un confrate american, zise ea.

— Presupun că eşti din Midwest, domnişoară...

Vroia să-i afle numele. Tory ezită cu stângăcie înainte de a i-l spune.

— Smith. Ah... Jane Smith.

Trebuise să se gândească pentru a-şi reaminti numele pe care-l dăduse mai înainte. Nu se prea pricepea să mintă şi de aceea schimbă imediat subiectul, cu părerea de rău că din nou îşi bâlbâise numele. Nu vroia să-i spună că e din Colorado, ceea ce pentru ea nu însemna Midwest, aşa că se grăbi să continue.

— Mi-e teamă că eu nu-ţi prea recunosc accentul.

Era într-adevăr american, dar avea şi o tentă britanică.

La auzul numelui de Jane

Smith îşi ridicase sarcastic o sprânceană întunecată, dar fără să facă nicio remarcă. Totuşi, chiar şi atât însemna un comentariu de-ajuns.

— Am cam colindat lumea, răspunse el calm.

— Hoinar? Cred că ai stat o vreme şi în Anglia.

— Da.

Nu-i spuse cât stătuse acolo.

Vorbea şi arăta ca un aventurier, unul dintre, aceia care au cutreierat pământul în căutare de slujbe, fapt care explica şi prezenţa lui în acest

loc. Tot nu se putea hotărî încă din ce parte a Americii provenea.

— Accentul dumitale este cumva din zona Coastei de Est? întrebă ea încet. Din New England?

— Probabil. Acolo am locuit cea mai mare parte a timpului.

— Unde?

— Sunt prea multe locuri ca să stau să ţi le înşir. Unul dintre ele a fost Cambridge, Massachusetts, unde am petrecut câţiva ani. Am studiat fizica.

Ea scoase un sunet uşor de surpriză.

— Credeam că lucrezi aici! Mă aşteptam să fii un constructor de bărci sau poate un fel de marinar.

Oare îşi irosise atâta efort cu o persoană care nu ştia absolut nimic despre Luc Devereux?

— Sunt marinar şi constructor de bărci şi chiar lucrez aici. Ca să fiu mai explicit, sunt proiectant de iahturi. La facultate am învăţat printre altele şi

hidraulica – legile care guvernează apa şi mişcările valurilor. Ca să faci artă, îţi mai trebuie şi oarecare ştiinţă.

Tory se relaxă puţin. Deci chiar lucra pentru Saint-Cloud & Fils. Merita să continue conversaţia. Se strădui să poarte în continuare o discuţie oarecare, pentru că nu se putea repezi pur şi simplu să pună întrebările pe care le dorea şi remarcă:

— La început am crezut că eşti unul dintre muncitorii necalificaţi.

— Nu există niciun muncitor necalificat. Nu sunt singurul cu studii superioare tehnice.

— Nu, presupun că nu.

Până acum conversaţia nu păru să se desfăşoare prea bine. Încă o mai privea cu ochii aceia reci, ascunşi enigmatic în spatele genelor negre, de parcă s-ar fi gândit dacă merita sau nu să aprofundeze această cunoştinţă. Şi totuşi, nu fusese prea darnic în ceea ce priveau informaţiile referitoare

la el. Se hotărî că era timpul să schimbe subiectul discuţiei în caz că avea să reapară secretara.

— ... şi dumneata speri să-l vezi pe Luc?

Reuşise. Folosindu-i numele mic spera c-o să dea lovitura.

— Nu chiar. Am nevoie de nişte schiţe. Annette ştie unde sunt.

— Activitatea în şantier nu e prea tumultoasă. Mă întreb de ce este atât de ocupat Luc?

— Dimpotrivă. Toată luna asta a fost foarte agitată.

Avem un client grec care trebuie să-şi ridice comanda în câteva zile.

Observă că el nu pretindea că şeful lui nu era acolo.

— Agitaţi toată luna doar pentru barca aia de afară?

— Barca aceea de cinci milioane de dolari, o corectă el sec. Nu prea te pricepi la iahturi, nu-i aşa?

— Absolut deloc, zise ea repede, dorind să revină la discuţia dinainte. Se uită fix către uşă. Prin geamul mat văzu umbra femeii, care se

mişca de parcă schimba cu cineva ultimele cuvinte. Secretara putea ieşi de acolo în orice moment. Tory se lamentă cam patetic.

— Îl aştept pe Luc de-o grămadă de timp.

— Am observat. Făcu un gest către fereastra din spatele ei. Tot intrând şi ieşind din cabina iahtului, ţi-am zărit capul prin geam.

Tory zâmbi din nou, de data asta şi mai încurajator.

— Scorpia de secretară zice că nu-i înăuntru, dar n-o cred.

Poate că ar fi trebuit să renunţ şi să-l sun acasă pe Luc... ah, la naiba. N-are numărul trecut în cartea de telefoane, nu-i aşa?

— Dacă nu-l are trecut şi dacă îl cunoşti atât de bine, nu ţi l-ar fi dat chiar el? o încolţi bărbatul, ochii lui de granit întunecându-i-se dispreţuitori. Ştia că-i descoperise trucul.

Ah, la naiba. Oare avea să fie şi el tot ca un zid? Tory îşi înclină capul într-o parte, încercând să imite cât îi

stătea în putinţă un flirt.

— Mi l-a dat, dar ştii cum se întâmplă. Mi-a scris numărul pe un pachet de ţigări.

— Chiar aşa?

Arăta atât de uimit, încât ea nu putu decât să tragă concluzia că Luc Devereux nu fuma.

— ... am făcut greşeala să arunc pachetul după ce l-am terminat. Se întâmplă cumva să-i ştii numărul?

Bărbatul o studie cu o insolenţă rece, colţul gurii sale aspre mişcându-i-se

batjocoritor. Tacticile ei nu-l înşelaseră, Tory ştia asta, dar spera în continuare. Îi oferi cel mai fermecător zâmbet, acela pe care-l ţinuse ascuns de la căsătoria ei scurtă şi dezastruoasă ce-o învăţase în cel mai dureros mod cu putinţă că în farmecul ei şi în intenţiile bărbaţilor nu trebuie să se încreadă.

El îşi plecă ochii către gâtul ei chiar ceva mai jos.

— Aş putea să te ajut, rosti el tărăgănat, dacă...

Secretara alese acel moment

crucial ca să iasă din birou cu un sul îngrijit de schiţe. I le înmânã cu un zâmbet plăcut pe faţă şi se aşează înapoi pe scaunul ei turnant. Tory era gata să plângă de umilinţă.

— *Merci mille fois*, Annette.

— *Ça va*? întrebă Annette.

— *Comme ci comme ça*, zise bărbatul ridicând din umeri.

Tory înţelesese toate acele cuvinte. Mulţumesc, mult de tot. Cum merge? Aşa şi aşa. O conversaţie nu foarte edificatoare.

Apoi bărbatul vorbi în

engleză.

— Uite ce se întâmplă, Annette, această tânără doamnă este foarte nerăbdătoare să-l vadă fără întârziere pe Luc. Este sau nu înăuntru?

— Domnişoara crede că am minţit-o?

— Într-adevăr. De ce n-o laşi să intre în birou ca să se convingă singură?

Annette ezită, apoi ridică din umeri.

— Cum doreşti, zise ea.

Bărbatul se îndreptă către

ieşire, încă o dată la fel de hotărât. Tory, se ridicase deja în picioare, cu îngrozitoarea bănuială că aşteptase degeaba atâta timp, când el se opri lângă ea.

— Vin să te iau la cină, zise el brusc Nu era o întrebare ci o afirmaţie a cărei aroganţă o uimi pe Tory.

Deşi era destul de înaltă, fu nevoită să ridice ochii ca să-i întâlnească privirea insistentă. Acest fapt contribui la senzaţia de vulnerabilitate care o năpădi deodată, ca şi

când mii de fluturi i se zbăteau în stomac. Începu să regrete tentativa ei de flirt de mai devreme.

— Nu...

Îşi muşcă buza şi se opri. N-ar fi întrebat-o, bănui ea, dacă nu şi-ar fi făcut deja anumite calcule în privinţa disponibilităţii ei. Fără îndoială că era încă unul dintre acei masculi aroganţi care credeau că se pot culca cu o femeie imediat după ce o cunoşteau. Tipul acela de bărbat puternic şi extrem de

viril era întotdeauna foarte sigur pe succesul lui. Până în acel moment nu păruse orbit de persoana ei, dar poate că se plictisise de femeile de prin partea locului.

— Nu pot să aştept toată ziua, îi reaminti el nerăbdător şi oarecum sarcastic. Trebuie să scoatem iahtul într-o altă cursă de probă.

Aştepta răspunsul, iar ea vroia să-i spună nu. Fără să vrea, observă din nou picioarele puternice, abdomenul plat şi tot corpul

lui muşchiulos. Pe antebraţe avea un puf negru de păr şi parcă i se păru că-l simte înţepându-i vârfurile degetelor. Îşi întoarse repede privirea, căci nu dorea să aibă astfel de senzaţii tulburătoare.

Dar putea să se descurce cu el. Nu?

Trecuseră-mai mult de şapte ani de când fusese înfrântă de un bărbat, iar asta se întâmplase din cauza tinereţii, a vulnerabilităţii şi de atunci rămăsese cu o dureroasă lipsă de apărare. Iar dacă Luc

Devereux chiar nu era la firmă, trebuia să găsească o modalitate pentru a da de el. Deocamdată, acest bărbat părea singura posibilitate.

— Bine, zise ea, încercând să-şi stăpânească ciudatele palpitaţii pe care nu şi le putea explica. Scopul ei era să obţină informaţii, nu o întâlnire cu un bărbat de o masculinitate atât de periculoasă.

— Stai în Quimper?

Dădu din cap afirmativ şi-i spuse numele hotelului.

— Atunci ne vedem la nouă. Am să întreb de... Jane Smith, nu-i aşa? Acea scurtă pauză conţinea o vagă ironie. Probabil că era foarte conştient că nu se înregistrase la hotel sub acel nume.

— Nu... ne întâlnim în hol. Nu-i păsa dacă acel bărbat ştia cine era, dar putea să-i transmită Annettei numele de Victoria Allworth. Tory preferă să nu-şi dezvăluie identitatea până când nu dădea cu ochii de Luc Devereux, care putea sau nu să-şi amintească

prenumele, dar mai mult ca sigur avea să-şi amintească de Allworth.

— Stai! Nu ştiu cum te numeşti.

O salută flegmatic şi ieşi pe uşă.

Se opri în prag şi-şi întoarse capul, suficient ca Tory să-i poată observa coborârea sfidătoare a pleoapelor, zâmbetul arogant şi leneş care-i luase în stăpânire buzele aspre şi frumoase.

— Doe, zise el sec, John Doe.

Surâsul scurt al lui Luc Devereux dispăru de îndată ce ieşi pe uşă, paşii repezi ducându-l spre cheiul unde oamenii săi îl aşteptau nerăbdători. Nu-i spusese prea multe minciuni femeii, însă nici foarte multe adevăruri. Pur şi simplu, nu avea timp.

O oră mai târziu, când stropii îi loveau faţa, iar iahtul imens plutea cu viteză contra vântului puternic, trebuie să fi simţit o emoţie intensă, emoţia răsplăţii de la sfârşitul

unei munci îndelungate depusă cu dragoste. Luc crezuse întotdeauna că ambarcaţiunile pentru care îşi dădea osteneala erau mult mai importante pentru el decât putea fi orice femeie vreodată. Stăpânirea unei femei nu putea niciodată să înlocuiască atotputernicia mării, pentru că aceasta – măreaţa, frumoasa, teribila mare – era singura amantă căreia bărbatul nu-i putea fi necredincios. Bineînţeles, avea în el sânge de Saint-Cloud. Care era

misterul legăturii dintre familia Saint-Cloud şi mare?

Ca de obicei în timpul unei curse de probă de acest gen, cea mai mare parte a minţii lui era ocupată cu elementele şi performantele iahtului şi cu reglările migăloase care urmau să fie făcute după întoarcerea la ţărm. Bărbatul care stătea lângă el, luându-si notiţe, îi dădea din când în când comenzi privind întinderea straielor[1], reglarea troliurilor[2], echilibrarea

greementului[3]. Însă comenzile lui erau aproape mecanice, iar observaţiile constituiau mai degrabă rezultatul unei experienţe îndelungate şi al temeiniciei decât al unei concentrări pasionate. Se întâmpla pentru prima dată ca o parte din el să rămână tot la ţărm, cu femeia aceea.

Ştia ce trebuie să fi văzut când a trecut de uşa păzită întotdeauna cu atâta zel de Annette. Nu era nici pe departe

un birou somptuos, ci doar o încăpere curată, bine luminată, cu câteva planşete şi câţiva proiectanţi care munceau cu sârguinţă. Biroul şi planşeta lui aveau să fie goale.

Iar dacă Annette îi arăta şi restul, avea să fie la fel de dezamăgită. Spaţiul în care-şi desfăşura activitatea firma Saint-Cloud & Fils ocupa aproape toată clădirea, iar ieşirea dădea direct înspre chei. Un necunoscător nu avea cum să observe decât o clădire

mare, curată, înaltă de 6 metri, o jumătate din ea fiind ocupată cu carcase noi pentru următoarele armături, iar cealaltă parte adăpostind rafturile depozitului şi planşetele de lucru. Nu foarte mulţi oameni, dar toţi foarte pricepuţi,. Lucrau cu meticulozitate şi conştiinciozitate, cu atenţie şi fără să se grăbească. Nu e bine să te grăbeşti atunci când de o schimbare de-un centimetru într-o curbă depinde dacă vei câştiga sau nu cursa ori când

un strai, sau un sart[4], prost proiectat poate costa viaţa unui om.

Prin interfonul secretarei lui se putea lua legătura nu numai cu biroul din spate, dar şi cu întreaga clădire. Fusese acolo când Annette îi comunicase că Jane Smith, misterioasa care-l căutase la telefon în ultimele câteva zile, îşi făcuse în cele din urmă apariţia. Pentru că iahtul fusese pregătit pentru testare, Luc fusese toată ziua într-un du-te vino continuu.

Zărise la fereastra sălii de aşteptare părul acela până la umeri, neted şi strălucitor şi se întrebase din ce colţ al trecutului său ar putea să provină. La naiba, de ce trebuia să vină tocmai azi!

Date fiind aceste circumstanţe, ar fi trebuit să fie încântat cu gândul la seara pe care avea s-o petreacă. Acum că trecuseră câţiva ani, resursele lui vitale nu mai erau afectate de tragedia care sfâşiase mecanismul vieţii lui şi a tuturor celor din familia

Saint-Cloud. În mod normal îi plăceau femeile şi începuse să se bucure de viaţă în ultima vreme. Dar în momentul de faţă simţea doar nevoia aprigă de a se concentra şi o durere de cap surdă, neliniştitoare, asemănătoare cu aceea pe care ţi-o dau încercările de a-ţi reaminti ceva.

Jane Smith. Minţise, bineînţeles. Şi minţise când îi spusese lui Annette că-l cunoştea, căci era clar că nu-l cunoştea. La început i se păruse posibil s-o fi întâlnit

cândva, nu pentru mult timp şi că cicatricea o indusese în eroare. Dumnezeu ştie! Stătuse destul de mult timp în America în timpul studiilor. Menţionase majoritatea evenimentelor importante din viaţa lui, dar niciunul dintre ele n-o făcuse să tresară. Massachusetts şi iahtingul nu-i spuneau nimic. Şi nu ştia destule lucruri despre el ca să-şi dea seama de unde provine extraordinara uşurinţă cu care vorbea englezeşte, nu ştia nimic despre pregătirea lui de

specialitate şi nu cunoştea adresa permanentă a moşiei Saint-Cloud.

Deci unde era legătura?

În afara de asta, ceva îi spuse că n-o mai văzuse pe femeia aceea până atunci. Înfăţişarea ei nu era destul de strălucitoare ca să atragă privirile bărbaţilor, dar exista ceva chinuitor şi dulce în ochii ei netulburaţi, mari şi în gura cuminte şi tremurătoare. Iar când zâmbea toată faţa i se lumina într-un fel extraordinar care o înfrumuseţa şi te făcea

să n-o mai uiţi. Bineînţeles că, dacă ar mai fi văzut cândva ochii şi zâmbetul acela, i-ar fi revenit în memorie câteva frânturi – una din acele fărâme efemere care-l necăjeau şi apoi se împrăştiau precum ceaţa, doar ca să reapară într-o formă mai substanţială şi acaparatoare..

Mai rămăseseră pentru el acum doar foarte puţine lucruri pe care nu şi le amintea. Nu se vindecase de amnezie, într-un mod miraculos, dar, cu trecerea

anilor, şi-a pus în ordine şi reclădit treptat, şi uneori cu durere, cea mai mare parte a trecutului său estompat şi uitat. Publicitatea care însoţise tragedia familiei Saint-Cloud adăugase multă confuzie situaţiei. Atunci când s-a aflat cât de mult urma să moştenească (construcţia de iahturi reprezentând doar a suta parte), apăruseră obişnuitele şicane ce decurgeau din moartea oamenilor importanţi – scrisori ciudate, false revendicări în

privinţa averii procese civile, ba chiar şi cereri în căsătorie din partea unor persoane total necunoscute. Nu-i fusese uşor să selecteze ceea ce era adevărat din trecutul său ceţos, dar majoritatea acelor revendicări fuseseră înlăturate şi, cu timpul, amintirile îi reveniseră aproape în totalitate. Acum numai rareori îl mai hărţuiau unele năluci, durerile de cap erau mai puţine şi doar la intervale mari de timp. Însă unele fantome şterse încă mai continuau să-i

tulbure gândurile. Oare americanca aceea suplă şi înaltă era una dintre ele?

Presupuse că avea să descopere asta de îndată ce-i va dezvălui că el este acel Luc Devereux pe care dorea să-l vadă. Ar fi putut să procedeze imediat aşa, dar azi fusese mult prea ocupat ca să-şi piardă timpul cu o întrevedere ce-ar fi putut să fie dificilă. Din moment ce nu vrusese să-i spună lui Annette pentru ce-l căuta şi nici să-şi dezvăluie adevăratul nume, era normal

că devenise suspicios şi mai era, de asemenea, faptul că încercase să agaţe un om cu totul şi cu totul străin, când se observa cu uşurinţă că era genul de femeie care stătea de obicei în banca ei. Ca orice bărbat, stătu un moment şi se întrebă cât de departe intenţiona să meargă ca să obţină informaţia dorită. Ciudat, dar savură acest gând.

Ah, la naiba! Luc scrâşni din dinţi când un gând neaşteptat îi trecu prin minte. Să fie oare o reporteră trimisă de vreo

revistă americană? Sau o autoare de editoriale care-şi vinde articolele mai multor ziare concomitent? Ori poate una dintre acele comentatoare de radio în căutare de povestioare lacrimogene? Cu picanterie internaţională, bineînţeles. N-ar avea nevoie să ştie prea multe despre iahturi ca să facă o serie de reportaje despre urmările cursei Fastnet. Privind totul dintr-un unghi de interes uman. Tragedia foarte multor proprietari de iahturi din

întreaga lume care muriseră pe mare. Ar putea la fel de bine să fie ceva din toate acestea. Pentru un jurnalist american, Luc Devereux un putea fi altceva decât un nume pe lista de supravieţuitori.

Fastnet... ah, Dumnezeule! Dorea ca amnezia să-i fi şters acea amintire chinuitoare. Palpitaţia cicatricei de la tâmpla lui Luc deveni pronunţat vizibilă când îşi aminti acele ape sălbatice ale mării biciuite de furtună, catargele care cădeau, punţile

pline de sânge şi ţipetele înăbuşite de vijelie. Fastnet fusese o întrecere cu moartea, cursa unui iaht pe care el îl proiectase. Faptul că bărbaţii Saint-Cloud îşi pierduseră vieţile la bordul acelui iaht însemnase un afront adus familiei care-l crescuse pe el, un văr îndepărtat şi bastard, aproape ca pe unul dintre membrii ei. Dacă trebuise să uite ceva, de ce nu uitase de Fastnet?

Şi totuşi, acea parte din trecutul său încă îl mai ţinea

în ghearele sale. Poate că aşa avea să fie mereu, căci tot aşa le ţinea şi pe cele două femei din viaţa lui, singurele care mai rămăseseră din măreţul neam Saint-Cloud. Oare se va elibera vreodată de datoria pe care o avea faţă de mătuşa şi tânăra lui verişoară?

Simţea faţă de mătuşa lui, Tante Marie, un sentiment slab de milă, în ciuda faptului că-i era extrem de îndatorat pentru că-l crescuse. Dacă trecutul o ţinea prizonieră, poate acea închisoare şi-o

făcuse singură. Mătuşa lui era o femeie cu o voinţă extraordinar de puternică, tocmai de aceea avea să supravieţuiască. Însă Aimée, scumpa, inocenta şi tânăra Aimée, tremurând pe marginea prăpastiei viitorului şi susţinută de legătura ei cu trecutul... de ce trebuie să fie încătuşată de tragedia familiei? Era suficient că-şi pierduse tatăl şi fratele fără să-şi piardă şi libertatea. Aimée era adevărata victimă a cursei Fastnet, iar Luc simţea că faţă

de ea are cea mai mare responsabilitate. În momentul de faţă existau foarte puţine lucruri pe care le putea face ca să schimbe anomalia vieţii tinerei lui verişoare, dar acest fapt îl tulbura nespus şi constituia încă o povară a conştiinţei sale încărcate.

Luc înlătură cu hotărâre gândurile îndreptate către femeile faţă de care avea astfel de datorii şi mai dădu încă o comandă. Deocamdată, cu micile reglări pe care le făcuse toată ziua, testul era un

triumf. Puţin mai târziu, când iahtul se mişca precum o pasăre mare şi graţioasă în zbor aproape că uitase de durerea de cap şi apoi îi reveni, împreună cu imaginea chinuitoare a misterioasei Jane Smith.

Faptul că era ziaristă nu justifica opţiunea ei pentru o identitate falsă decât dacă avea un nume uşor de recunoscut. Dar se îndoia că asta ar fi cu putinţă la vârsta ei. Nu putea să aibă prea mult peste douăzeci şi cinci de ani.

În plus, stătea într-unul dintre cele mai mici şi ca vai de lume hoteluri din Quimper, care cu greu ar fi fost ales de o femeie cu bani, şi succes. Să fie atunci încă o pretinsă moştenitoare a familiei Saint-Cloud? Sau o pretendentă? Tot ce se poate. Îi dăduse de înţeles Annettei că era vorba de unele complicaţii legale. O ameninţare voalată, altfel spus. Mai apăruseră şi alte persoane care prelinseseră că fac parte din trecutul lui sau menţionaseră promisiuni care

nu li se făcuseră niciodată. Amnezia lui, de care aflase multă lume, încurajase tot felul de impostori. Unii dintre ei relatau poveşti suficient de plauzibile, dar care nu se potriveau cu faptele cunoscute din viaţa lui şi a celor doi Saint-Cloud morţi.

Era, care va să zică, o altă impostoare. Pretenţia ei că-l cunoscuse înainte confirma pur şi simplu acest lucru. Bineînţeles că vroia bani şi spera că ameninţările ei o vor ajuta să-i obţină fără să ajungă

la tribunal. Dacă venea cu o pretenţie adevărată, de exemplu, cu o istorie care reuşea să reziste la o verificare riguroasă, abordarea ei ar fi fost mult mai directă şi prezentată pe căi legale adecvate. Nu părea să fie genul de femeie care încercă să te jecmănească, dar Luc ştia deja, cu părere de rău, că un chip inocent nu însemna mare lucru. O experienţă amară îl învăţase că feţele nevinovate ascundeau adeseori intenţii murdare.

Deodată, mânia puse stăpânire pe el. Indiferent pentru ce îl căuta, s-o ia naiba pe femeia aceea! Dacă scopul ei era să tragă foloase de pe urma nemiloaselor nenorociri ale altor oameni, atunci merita o lecţie dură. Zvâcnirea din cicatricea de la tâmpla lui Luc deveni acută şi-i înăspri gura transformându-i-o într-o linie subţire şi periculoasă. Poate că domnişoara Jane Smith îşi găsise naşul în persoana domnului John Doe!

CAPITOLUL 2

Tory tocmai ieşise din cadă când auzi un ciocănit uşor în uşa camerei de hotel. Nervii săi nu tresăltară la auzul acelui zgomot. După baia lungă voluptoasă pe care o făcuse, erau acum mult mai relaxaţi decât fuseseră mai devreme în ziua aceea, când descoperise că aşteptarea ei la Saint-Cloud & Fils fusese în van.

Într-un hotel ca acela era

puţin probabil să fie camerista, aşa că putea fi turista aceea pisăloagă ce stătea în camera de vizavi, o învăţătoare pensionată care călătorea de una singură şi căreia nu-i plăcea câtuşi de puţin, solitudinea. Tory se înfăşură într-un prosop uzat şi se îndreptă către uşă cu un oftat de resemnare, pentru că nu vroia să se poarte urât cu o fată bătrână singuratică. Avea timp destul, nu era mai mult de ora şapte.

Îşi strânse prosopul

deasupra sânilor şi deschise uşa cu zgomot. I se tăie răsuflarea.

— Ah, Dumnezeule, zise ea holbându-se de mirare. Tu erai.

— Pot să intru? Sau trebuie să stau pe hol, drept mulţumire că te-am ajutat să treci de scorpia de secretară?

Întrebarea lui fu retorică, nu necesită un răspuns. Era mult mai expert decât ea în arta de a deschide uşile. Reuşi să intre cu multă uşurinţă şi fără să împingă.

Tory nu putu să protesteze

folosindu-şi forţa, căci avea doar o singură mână liberă. Cu una trebuia să-şi susţină prosopul iar cealaltă, pe care şi-o ridică pentru a-l opri, îi fu apucată şi sărutată cu un gest foarte puţin caracteristic americanilor. Atingerea gurii sale aspre parcă îi zdruncină o parte din simţul realităţii şi, înainte să-şi dea seama, el era deja în cameră, iar uşa închisă cu fermitate în urma lui.

Îşi trase cu brutalitate-mâna.

— Ai ajuns... mai devreme,

îngăimă ea.

I se făcu pielea găină şi sângele parcă-i clocoti în vine din cauza cicatricei lui, care parcă îi arsese cu fierul roşu mâna. De isterie poate? De ce venise cu două ore mai devreme? Cum o găsise?

— Vântul a început să se mai domolească.

În ochii bărbatului se citea o batjocură vigilentă, iar pe buze avea o ironie stânjenitoare, enervantă. Ştia că o făcuse să-şi piardă echilibrul.

Am fost nevoiţi să ne întoarcem la ţărm mai repede decât prevăzusem. Şi pentru că tot nu mâncasem la prânz, mi s-a părut inutil să mai întârzii cu cina.

Ochii vizitatorului scrutară încăperea. Nu făcu niciun comentariu, nu se ştie dacă doar din lipsă de interes ori pentru că avea tact. Camera lui Tory era mică şi murdară, singurul confort fiind oferit de o baie micuţă, fără de care simţi că n-ar putea să existe.

— Va trebui să pleci!

— Dacă plec, s-ar putea să nu mă mai întorc, o avertiză el înaintând şi mai mult în cameră. Se sprijini de o parte a uşii de la baie şi o privi fix, cu o scânteiere diabolică în ochi. Şi te rog nu-mi cere să aştept afară pe hol. Nu sunt un bărbat răbdător şi s-ar putea să mă decid să plec şi să mănânc de unul singur.

Nu-şi permitea să-l lase să dispară: era singura ei legătură cu informaţia pe care o dorea.

— Nu... te rog să mă aştepţi. Am să mă schimb în baie.

Dar între ea şi acel micuţ refugiu stătea un zid de muşchi – umerii şi pieptul lui. La auzul vorbelor ei nu se dădu la o parte, aşa cum s-ar fi aşteptat. Îşi lăsase lenjeria intimă în baie şi vroia să şi-o pună pe ea cât mai curând posibil. Dar ezită o clipă şi toate simţurile i se răzvrătiră din cauză ca el nu se clintise din locul în care stătea.

În semiîntunericul sugestiv al camerei, umbrele de pe faţa lui erau neliniştitoare, pentru că scoteau în evidenţă

zâmbetul amuzat din colţul gurii sale aspre şi senzuale. Înainte să intre în baie. Tory lăsase jaluzelele, deoarece fereastra ei nu dădea spre o privelişte pitorească, ci doar spre alte ferestre din apropiere. Aprinsese doar o veioză mică. Se aplecă repede să mai aprindă un bec, sperând că în felul ăsta va schimba atmosfera din cameră.

În lumina artificială a becurilor, paloarea cicatricei lui ieşea în evidenţă pe pielea foarte bronzată şi din cauza

părului negru, des îşi purta costumul şi cravata cu aceeaşi degajare cu care mai devreme îşi purtase hainele sport, dar sesizai în înfăţişarea lui o distincţie înnăscută. Ştiuse că avea să fie periculos, dar nu chiar atât de periculos. Simţi cum i se înmoaie picioarele. De ce trebuia oare să fie chiar atât de al dracului de atrăgător?

Se uită nervoasă către uşa de la baie. Ocupa prea mult din spaţiul pe unde să treacă ea.

— Cum... m-ai găsit?

— Am mituit o cameristă, rosti el tărăgănat, privirea fiindu-i misterioasă şi sarcastică. Am observat că femeia nu ţinea minte numele. Nu şi-a amintit în ce cameră stă Jane Smith, dar n-a mai avut greutăţi când am întrebat-o de o doamnă din America, rece, suplă, cu părul castaniu deschis şi cu un zâmbet încântător pe faţă. Gura ta, Jane – ezită el o clipă asupra numelui – e mai puţin anonimă decât numele pe

care-l porţi.

Căutătura lui lungă, întunecată şi arzătoare, cu care-şi însoţi cuvintele, o făcu să şovăie mai mult decât ar fi crezut posibil. Câteva secunde, patimi care dormiseră în ea multă vreme o făcură să se clatine pe picioare şi-i trimiseră mici fiori pe şira spinării. Apoi îşi reaminti că bărbaţii făceau întotdeauna uz de astfel de flatări, chiar şi atunci când nu le luau în serios. Complimentul şi privirea învăluitoare erau doar

menite s-o mai înmoaie. I se mai făcuseră complimente în trecut şi ştia cu exactitate spre ce intenţionau s-o conducă. Deveni rigidă – o reacţie instinctivă, în ciuda faptului că înfăţişarea ei graţioasă n-avea nevoie să fie îmbunătăţită absolut deloc. Scurta şi dureroasa experienţă din timpul căsătoriei o învăţase să nu mai acorde încrederea sa nici unui bărbat frumos, iar în anii trecuţi n-avusese niciun motiv să se răzgândească în acest sens.

Aprecierea scrutătoare din ochii lui nu era un compliment sincer, ci doar un fel de a-şi declara intenţiile pe care le avea pentru mai târziu în seara aceea.

Deocamdată nu era pregătită să-i spulbere intenţiile, îşi strânse şi mai-tare prosopul în jurul ei.

— Ar fi trebuit să-mi telefonezi de jos, zise ea încercând cu greu să-şi păstreze cât mai calmi ochii căprui.

Îşi ridică o sprânceană

întunecată.

— Cum aş fi putut să fac asta? Recepţionerul n-a găsit nicio fişă pe care să fie trecută Jane Smith. Şi n-am ştiut numărul camerei până când nu mi l-a arătat camerista. Ei, dar ai de gând să te îmbraci? Picioarelor tale le-ar sta mai bine pe o plajă decât în cel mai bun restaurant din Quimper.

Spunându-i asta, încercă parcă s-o determine să treacă pe lângă el. Era convinsă că un prosop nu era o

îmbrăcăminte suficientă pentru a o ajuta să facă faţă unei bariere umane atât de periculoase. Era pur şi simplu mult prea riscant.

Niciodată în viaţa ei nu-şi simţise picioarele maţi dezgolite ca atunci. Conştientă de faptul că-i erau minuţios examinate, traversă dormitorul şi scotoci în dulăpiorul cu haine până când îşi găsi halatul. Îşi dori să nu fi fost din nailon subţire care, deşi o acoperea perfect, se mula mult prea sugestiv pe

corp. Se întoarse cu spatele şi-l puse pe ea, lăsând prosopul să alunece pe podea doar după ce se acoperi şi se simţi în siguranţă, îşi legă cordonul. Nu dorea ca întâlnirea lor să degenereze într-un contact sexual, aşa că avea să grăbească lucrurile cât îi va sta în putinţă. Trebuie să se îmbrace şi să plece la restaurant cât mai repede posibil, ca să nu-şi atragă ura acelui bărbat. Avea să renunţe la el îndată ce va afla ceea ce dorea.

Se întoarse şi tresări când observă că se apropiase de ea.

— Înainte de a te duce să-ţi fardezi faţa frumoasă şi curată, murmură el cu o voce răguşită, cred că ar trebui să facem cunoştinţă aşa cum se cuvine. Îi tremura tot corpul. Când puse mâinile pe umerii acoperiţi cu materialul mătăsos. Începu să mângâie suprafaţa halatului cu degetele lui puternice, atât de uşor, atât de încet şi, Doamne, atât de sugestiv. Tory simţi că toată carnea îi fusese

sensibilizată. Vru să ţipe.

— Ţi-am spus. Mă numesc...

— Ssst. N-am vrut să spun asta. Mă referam la altfel de a ne cunoaşte, acela cu adevărat important.

Când îşi aplecă faţa, pe Tory o fascinară ochii lui şi mesajul ceţos din ei. Dacă mai avea vreo îndoială cu privire la ceea ce aştepta de la ea până la sfârşitul serii, ochii aceia cu pleoape grele şi mişcarea buzelor lui ferme şi senzuale o dumiriră cu prisosinţă. Îşi întoarse capul, chiar la timp.

Nu făcu nicio mişcare brutală ca să-i prindă gura, dar micile sărutări cu care-i acoperi obrazul aproape c-o făcură să-şi piardă echilibrul. Buzele lui desfăcute cu blândeţe nu erau aşa de dure cum păreau. Erau moi, calde, seducătoare şi mult prea pricepute, buzele unui bărbat cu experienţă vastă de viaţă. Închise ochii, răsuflă şovăielnică şi apoi şi-i deschise din nou când el îi dădu drumul fără să profite de avantajul pe care-l avea.

— Sper că n-ai nimic

împotriva sărutului, murmură el cu o senzualitate catifelată în vece. Mi-ai stricat planurile pentru mai târziu.

— Noi... nu ne cunoaştem, protestă Tory cu sufletul la gură.

— Am de gând să rezolv şi problema asta până, trece noaptea.

Mişcarea arogantă şi scurtă a gurii lui parcă îi spuse că era perfect conştient de reacţia ei şi bine pregătit să aştepte. Nu era de mirare faptul că luase tremurul ei drept o dovadă de

victorie ori de câte ori o pretindea.

Tory îşi acoperi decolteul cu o mână, acolo unde alunecase nailonul şi lăsase să i se vadă o parte din sân. Fugi în baie, încuie uşa şi se propti de ea respirând din greu. Acum că-i cunoştea intenţiile, îşi dădu seama că trebuia să-şi fi luat o rochie cu ea. Dacă s-ar fi gândit cu luciditate, i s-ar fi părut o chestiune destul de simplă, numai că nu gândise aşa. Acum era prea târziu ca să se ducă să-şi aducă una.

Întinse mâna cu degete tremurătoare după lenjeria intimă şi-şi trase pe ea acele veşminte insuficiente, dar totuşi absolut necesare. Inima îi bătea puternic, palmele îi erau reci şi umede, iar gâtul îi ardea în locul unde buzele lui o sărutaseră seducător şi uşor.

Mai prinse puţin curaj machiindu-se. Din fericire, îşi ţinea fardurile pe un raft de sticlă, în baie. Se tulbură când constată că îi tremura foarte tare mâna cu care-i acoperise gura. Ah, la naiba! Oare chiar

nu mai învăţase nimic de la nouăsprezece ani? După toate lecţiile acelea dure primite din partea lui Griff Rammell ar fi trebuit să devină imună în faţa bărbaţilor înalţi şi fermecători. Cu cât erau mai atrăgători, cu atât mai mult trebuiau evitaţi. Toţii bărbaţii frumoşi erau la fel – luau ceea ce-şi doreau şi după aceea dispăreau. Aşa procedase Griff cu ea, iar Luc Devereux cu Laura, sora ei. Şi ambii făcuseră promisiuni pe care nu şi le ţinuseră.

Încerca să-şi îndrepte linia

rujului când el bătu uşor în uşa de la baie. Vocea lui tărăgănată, joasă şi sarcastică se auzi înăbuşită prin uşa ce reprezenta un fel de barieră între ei.

— Ţi-am ales o rochie. Deschide ca să ţi-o dau.

Consimţi după o pauză scurtă şi după ce-şi strânse cordonul halatului, închise, repede uşa la loc. Apoi privi înspăimântată rochia pe care i-o alesese. Era, după părerea ei, doar o jumătate de rochie.

— Chestia asta mai are şi o

jachetă, strigă ea.

— Nu-mi place jacheta. Când ies la un restaurant, îmi place să admir priveliştea. Am văzut destul acum câteva clipe ca să-mi stârnească apetitul pentru mai mult. Vocea lui se înăspri. Pune-ţi-o!

Strânse rochia între degete simţindu-se prinsă în capcană şi îngrozitor de descurajată. Nu suporta să-şi expună corpul în felul ăsta. Fără jacheta asortată, cu guler înalt, rochia aceea scurtă şi subţire, din mătase, cafenie, nu reuşea să

acopere prea mult, cel puţin din jumătatea superioară a corpului. Fusta cloş, dar care totuşi se lipea de picioare era absolut decentă, însă decolteul adânc era astfel croit, încât, la cea mai mică aplecare sau mişcare a corpului, să aţâţe privirile bărbaţilor. Fără un efort prea mare de imaginaţie îţi dădeai seama că n-avea cum să poarte un sutien pe dedesubt, căci spatele era gol până la talie.

— O să-mi fie frig!

Râsul lui răguşit,

semnificativ se auzi prin uşă.

— Am eu grijă de asta.

Tory îşi stăpâni nervii, se calmă, se gândi că-şi va pune jacheta înainte de a pleca spre restaurant. Ei bine, gândi ea combativă, mulţumea lui Dumnezeu că avea sânii mici. Era bine făcută în zona aceea, nicidecum superdotată. După ce o să-i constate lipsa de opulenţă, are să fie probabil plictisit. Îşi trase rochia pe ea, fără sutien, şi-şi petrecu următoarele câteva clipe uitându-se neajutorată în

oglindă, cu o contrariere pur feminină. De ce nu putuse să fie măcar puţin mai lată acolo unde trebuia? Dădu frâu liber câtorva dintre nemulţumirile ei amestecate în timp ce-şi peria furioasă părul.

Îşi reaminti că, oricum, nu dorea să-l atragă, indiferent ce putea gândi el. Ce-şi închipuia? Că era tipul de femeie disponibilă aventurilor de-o noapte? Probabil ca ceva de genul ăsta crezuse, căci altfel nu i-ar fi fost atât de transparente intenţiile. Încă

de când intrase pe uşă, nu făcuse altceva decât s-o dezbrace din priviri, luând în considerare timpul pe care-l petrecuse adresându-i amabilităţi – ca să nu mai vorbim că nici numele adevărate nu şi le cunoşteau – erau la fel de străini ca un călător pe mare faţă de un trecător de pe stradă. Dar poate că asta nici nu-l deranja. Cât de greşit îi interpretase acest bărbat motivele pentru care îl acostase! Motivele lui erau destul de evidente, aşa

cum erau întotdeauna intenţiile bărbaţilor. De un lucru însă era sigură: fie că reuşea, ori nu să-i smulgă informaţia dorită, n-avea de gând să-l mai primească în camera ei de hotel după ce luau cina.

Când ieşi repede din baie, el stătea sprijinit de un perete, cu mâinile încrucişate şi medita. O fracţiune de secundă crezu că zărise ceva ostil în expresia lui, dar imediat se îndreptă şi admiră imaginea oferită de apariţia ei.

— Sunt gata să renunţ la cină, murmură el în timp ce-o măsură cu o privire arzătoare care-i demasca gândurile, arăţi destul de bine pentru mine.

Ştia că bărbaţii flatau de obicei astfel doar atunci când doreau să obţină ceva. Cu toate acestea însă o emoţiona, deşi nu ar fi trebuit. Se simţi pe jumătate goală şi complet vulnerabilă când ochii lui îi examinară linia decolteului. Încercă să stea, cât mai dreaptă, o poziţie care făcu materialul inadecvat să i se

lipească de sâni, în loc să-i dezgolească total acele părţi primejdioase. Se forţă să-i ofere un zâmbet luminos şi încercă să treacă pe lângă el ca să ajungă la dulap.

— Stai, îngăimă el. Vreau să mă asigur că am ales rochia cea mai potrivită.

O prinse de braţe şi o forţă să se întoarcă într-o, parte şi într-alta. Ştia că nu-i poate scăpa nimic. Deşi stătea foarte dreaptă, mătasea care se lipea de corpul ei îi scotea sânii în evidenţă cu lux de amănunte.

— Foarte apetisant, constată el cu o voce groasă.

Înainte să-i dea drumul îşi ridică o mână şi-i atinse cu voluptate urechea – un gest seducător care dovedea cât de multe tactici intime cunoştea pentru a face o femeie să-şi piardă capul. Fără să vrea, Tory se înfioră şi închise ochii pentru. Câteva clipe. Când îi deschise, zări apărându-i pe buze acel zâmbet deja ştiut. Recunoscu aroganţa aceea a lui, specifică unui mascul acaparator ce-şi închipuia că

va avea de-a face cu o pradă uşor de cucerit.

„Dar n-o să fie aşa!” îşi spuse Tory smucindu-se. Deşi protesta din toate simţurile, Tory ştia că ar fi regretat foarte curând dacă îi încuraja avansurile. Strânsoarea lui nu era puternică şi reuşi să se desprindă cu uşurinţă, mulţumită că nu recursese la tactici mai agresive.

Se îndreptă către dulap cu mişcări grăbite, dar atente şi-şi luă de acolo cealaltă jumătate a rochiei. Plecă de

lângă dulap, îşi puse jacheta pe ea şi se aplecă să-şi aleagă o pereche de sandale elegante. Se încălţă şi tocmai se ridicase, când braţele lui o cuprinseră pe la spate. Scoase un strigăt, lăsă jacheta să-i cadă şi se îndreptă brusc.

— Reacţionezi întotdeauna atât de sălbatic? îi şopti el în păr. Apoi i-l dădu într-o parte dezgolindu-i gâtul. Mâinile lui îi mângâiară umerii goi în timp ce se aplecă s-o sărute după ureche. O cuprinse ameţeala când, simţi atingerea

degetelor lui înăsprite de zilele lungi petrecute pe mare, căldura şi greutatea palmelor. Şi totuşi, ca şi buzele, degetele lui nu erau lipsite de delicateţe. Încremenise de emoţie: una din mâinile lui puternice aluneca şi se insinua cu intimitate sub marginea materialului de la piept. Camera se învârtea cu ea. Libertatea neruşinată pe care şi-o luase o zăpăci pe moment, iar forţa lui o copleşi cu totul şi nu mai putu să se mişte. Îi simţi respiraţia fierbinte

încălzindu-i gâtul şi gura umedă întredeschisă lăsându-i urme delicate pe pielea sensibilă. După ani întregi, în care-şi înfrânase orice dorinţă, atingerea lui intimă, cu totul nelalocul ei, o făcu să reacţioneze ca un contor Geiger atunci când depistează uraniu.

În clipa aceea, în timp ce stătea încremenită de uimire, el îi mângâie sânul delicat încercând să-i aprecieze căldura şi mărimea. Apoi îi atinse uşor şi cu multă

pricepere sfârcul, reuşind să-l trezească la viaţă.

Deşi cu oarecare întârziere, până la urmă se trezi şi ea la viaţă. Îl apucă de mână, i-o dădu la o parte şi în câteva secunde era în mijlocul camerei. Se întoarse spre el şi-l privi în ochi, cu obrajii în flăcări. Ochii ei calzi scânteiau plini de mânie. Acest bărbat arogant şi sigur pe el presupusese prea multe lucruri în ceea ce o privea.

— Nu sunt ceea ce crezi, zise ea înfierbântată. Doar

pentru că am acceptat să ies cu tine nu înseamnă că intenţionez să mă şi culc cu tine în noaptea asta. Te comporţi ca un... motan în călduri!

Expresia feţei lui se schimbă subtil şi deveni mai periculoasă. O urmă uşoară de dispreţ îi apăru pe buze.

— Ştiu foarte bine de ce ai acceptat să iei masa cu mine.

— Greşeşti!

— Crezi? Doreşti informaţii despre Luc Devereux. Ai să te bucuri când vei auzi că sunt

pregătit să ţi le furnizez. E o promisiune... dar ea depinde de ce eşti pregătită să-mi oferi în schimb.

— În niciun caz aşa ceva, zise Tory ridicându-şi capul într-un mod sfidător.

Câteva clipe o privi cu răceală, iar sclipirea aceea ciudată îi înăspri ochii de culoarea granitului. Când i se adresă iar, vocea lui era hotărât dispreţuitoare.

— De unde ştii ce doresc de la tine? Căci, fără îndoială, nu mă refer la ceea ce tu ai

definit cu atâta lipsă doar pentru că tu, domnişoară Jane Smith, ai făcut pe de romantism – aşa ceva. M-am comportat ca un motan şoricelul amuzat şi ai reacţionat sensibil la avansurile mele. N-am de gând să fac dragoste cu tine. Chiar dacă ai fi vrut, n-aş fi fost disponibil.

Cu fruntea sus, Tory încercă să-şi ascundă sentimentele, ceea ce nu-i reuşea niciodată prea bine, pentru că privirea ei expresivă o dădea de obicei de

gol. Deşi nu vroia ca el să reacţioneze din instinct, în adâncul sufletului ei de femeie îşi dorea foarte tare să fie dorită. Îşi umezi buzele şi încercă să se gândească la un răspuns potrivit. „Mă bucur că nu mă doreşti? Am ştiut asta încă de la început? N-am reacţionat în niciun fel; doar imaginaţia ta e de vină? Şeful tău te-a pus să te iei de mine ca să afli ce vreau?” De data asta nu indignarea, ci ruşinea îi împurpură obrajii.

— Ţi-ai bătut joc de mine,

spuse ea până la urmă.

— Poate că da, încuviinţă el neîndurător.

— Probabil că ai un anumit scop.

El se duse la dulap, scoase o haină subţire de primăvară şi i-o aruncă. Închise uşa dulapului trântind-o înainte ca ea să-şi poată lua de acolo jacheta. Şi până să mai rostească ceva, o conduse cu forţa spre ieşire, acum că renunţase la pretextul de a fi atras de ea în vreun fel.

— Hai, îi porunci el. Vom

lămuri la restaurant care este scopul meu. Şi s-ar putea, domnişoară Jane Smith, să fie în legătură cu al tău.

Restaurantul se afla pe una din străzile vechi din Quimper, acolo unde casele din lemn cu acoperişuri triunghiulare erau lipite una de alta, aşa cum fuseseră secole de-a rândul. Dinspre grădinile cu garduri de piatră ce se aflau în apropiere răzbăteau mirosuri de azalee roşii şi hortensii care îndulceau aerul plăcut al

nopţii. În restaurant te întâmpinau aromele rafinate ale unei excelente bucătării franţuzeşti. Se aşezară, la o masă dintr-un colt intim şi nu foarte luminos, unde Lory nu se simţi prea stânjenită de decolteul ei. Ce importanţă avea dacă el vedea ceva ce oricum nu-şi dorea?

După ce-şi băură aperitivele, deveni nefiresc de tăcută. Continuă să-şi ţină capul sus, dar privire îi era plecată, în felul acesta mâinile fiind acelea pe care i le vedea şi nu

chipul. La naiba cu mâinile lui puternice, agile! La naiba cu priceperea lor de a tulbura o femeie! Să le ia naiba, pentru că-şi bătuseră joc de ea!

Să-l ia şi pe el naiba, căci îi dovedise că sub ţesătura cicatricei lăsată de ani, vechile ei răni erau de fapt nevindecate şi mai dureroase ca oricând. Şi ea care crezuse că nu mai era câtuşi de puţin vulnerabilă. Ce ironie! Sub învelişul ei rece, perfect matur se ascundea încă un copil respins care dorea să plângă.

Dar femeile în toată firea, mai ales cele independente, nu plângeau.

— Spune-mi ce festă anume mi-ai jucat? întrebă ea.

— Una foarte mică – probabil mult mai mică decât cea pe care mi-ai jucat-o tu mie. Vom discuta după ce terminăm cina, da? Refuz să vorbim înainte; prefer să nu-mi stric pofta de mâncare.

Arborând o expresie impenetrabilă, Tory cercetă meniul prefăcându-se interesată. Dacă n-o vroia la

pat, atunci ce anume vroia. Probabil că acţiona, în interesul lui Devereux. Şi totuşi, îi promisese informaţii. Măcar pentru motivul ăsta şi tot merita să suporte acea cină.

— Să comand eu în locul tău ’?

— Chiar te rog.

Alese *homar à l’Américaine*, o specialitate de prin partea locului..

— Vei observa că, de fapt, nu e deloc *à l’Américaine*, spuse el după, ce-i dădu

chelnerului comanda.

Tory privea atentă faţa de masă în timp ce el îi povestea că Armorique fusese numele vechi al provinciei Bretagne, dar că o re-numiseră aşa din cauza valurilor succesive de bretoni, majoritatea celţi, care populaseră acel ţinut; că unul dintre cele mai mari valuri migratoare venise o dată. Cu invazia anglo-saxonilor în Anglia, apoi unul şi mai mare o dată cu invazia normanzilor.

— Dar probabil că totul a început cu mult înainte,

pentru că cei mai vechi locuitori erau, de asemenea, celţi. Se spune că au ajuns pe aici Cavalerii regelui Arthur. Îl căutau pe Sfântul Graal, al cărui duh bănuiau că se găseşte în Pădurea Paimpont de lângă Rennes – o rămăşiţă a unei păduri mai mari în care-şi făcuse sălaş Merlin. Dacă legenda conţine vreun dram de adevăr, atunci înseamnă că acei cavaleri medievali au lăsat drept moştenire nume curioase precum Saint-Cloud.

— Saint-Cloud? Ah, da – aşa

se numea compania care construia iahturi. E un nume straniu.

Pe Tory n-o interesau prea tare poveştile lui, dar spera să îndrepte discuţia spre subiectul pe care-l avea în minte.

— Presupun că Luc Devereux a cumpărat numele de la adevăraţii proprietari. Când s-a întâmplat asta?

— Nu vom vorbi despre Luc Devereux decât mai târziu, îţi aminteşti? Aluzia lui fu sarcastică. Dacă te plictiseşte

discuţia despre Saint-Cloud, am să aleg alt subiect. Ce te aduce în Franţa?

— Adineauri mi-ai zis să lăsăm subiectul ăsta pentru mai târziu, ripostă Tory cu asprime.

Zâmbi amar, recunoscând că avea dreptate.

— Se pare că va trebui să aşteptăm amândoi, murmură el înainte de a trece la subiecte mai puţin sensibile.

Sosi mâncarea. Pentru că Tory nu începuse să vorbească despre altceva, îşi continuă

relatarea despre Bretagne, unde se părea că trăise ceva ani. Ţinea la acei bretoni aproape mistici, a căror limbă foarte veche se asemăna mai mult cu cea velşă decât cu franceza.

Tory, păstrând o urmă de politeţe, punea unele întrebări, dintre care majoritatea se refereau la pelerinajele locale pardon[5].

Deşi cele mai importante dintre acele ceremonii religioase pline de culoare

aveau loc în timpul verii, Tory avusese şansa să vadă una dintre ele de când venise în Bretagne: o procesiune solemnă, nocturnă, luminată doar de lumânări, la care participa tot satul. Văzuse costume tradiţionale, steaguri, icoane şi multe reprezentaţii în aer liber urmate de izbucniri de râsete şi voie bună. Având în vedere că era american, însoţitorul său cunoştea foarte multe lucruri despre obiceiurile şi portul localnicilor, festivalurile,

legendele şi superstiţiile lor..

— Foarte mulţi dintre sfinţii de pe aici sunt recunoscuţi de biserica de la Roma, îi explică el, dar acest fapt nu-i împiedică pe bretoni să-şi venereze idolii aşa cum se cuvine. Sunt nişte oameni foarte individualişti şi independenţi. Iar în problemele religioase – aproape mistici. Bineînţeles că de la celţi au moştenit asta.

Aceste subiecte inofensive făcură cina ceva mai suportabilă, chiar dacă totuşi

continua să fie stânjenitoare. Îi vorbi despre locuri din Bretagne pe care ea le văzuse, dar şi despre unele pe care nu le văzuse – mlaştinile acoperite cu iarbă neagră şi pământurile cu coline stâncoase; strălucitoarele plaje pentru turişti, care se întindeau înspre nord, de-a lungul Coastei de Smarald – Côte d'Emeralde; crucile care se vedeau adesea şi a căror piatră roasă de timp stătea mărturie vechimii lor. Vorbi despre crestele acoperite cu

pini şi falezele măreţe din granit mov, care caracterizau uneori ţărmul şi mai sălbatic al Atlanticului, cu mirosul pătrunzător al florilor subtropicale. Ce creşteau protejate de bătaia vântului. Vorbi despre iahturi şi despre cât de mult iubeau bretonii marea. Tory îl ascultă fără tragere de inimă, sperând că ar putea să-i scape şi câteva indicii referitoare la Luc Devereux, dar şeful său fu singura persoană despre care nu scoase niciun cuvânt.

Către sfârşitul cinei aduse în discuţie un subiect care o interesa mai mult.

— Cred că ai auzit de Carnac? Seamănă cu Stonehenge, monument construit tot de celţi. Mii de megaliţi[6] enormi aşezaţi pe verticală au constituit probabil un fel de monument de cult ridicat în cinstea soarelui. Se numesc menhiri[7]. Se află la est de aici, lângă...

Tory puse cuţitul şi furculiţa deoparte. Oricum, de câtva

timp nu făcuse decât să se joace cu homarul, îşi ridică ochii, ceea ce făcuse de puţine ori de când sosiseră la restaurant şi-l surprinse privind-o cu atenţie. Terminase deja de mâncat, căci avusese mai multă poftă decât ea.

— Ştiu totul despre Carnac, zise ca într-un fel absolut descurajator.

Nu mai schimbară nicio vorbă în timp ce chelnerul grăbit le luă farfuriile şi le aduse cafelele. Nu

comandaseră desert, însă Tory acceptă un lichior de căpşuni, o specialitate locală.

— Uite ce e, te superi dacă încetăm cu fleacurile astea? Aş vrea chiar foarte mult să ştiu cum pot lua legătura cu şeful tău? Ai de gând să-mi spui ori nu?

— Da, îţi voi spune. Dar mai întâi, conform înţelegerii, vreau să aflu câteva lucruri despre tine. Acelea pe care n-am reuşit să le descopăr, Victoria Allworth, uitându-mă în paşaportul tău.

Tory deveni palidă la faţă. Care va să zică îi cotrobăise prin lucruri cât stătuse ea în baie!

— Mi-ai umblat în geantă! îl acuză ea.

Ridică din umeri, indiferent la reacţia ei.

— Trebuia să fac ceva ca să-mi umplu timpul. Jane Smith nu era cu putinţă să aibă un trecut, însă am sentimentul că tu ai.

Îl privi cu fermitate şi adversitate. Îşi strânse pumnii lângă marginea feţei de masă,

iar încheieturile degetelor i se albiră.

— Cred că am stabilit deja că Jane Smith nu prezintă niciun interes pentru John Doe.

— N-am să-ţi satisfac curiozitatea până când nu mi-o satisfaci şi tu pe a mea cât de cât.

Tory îşi stăpâni vocea.

— Bine, dacă trebuie, dar prefer să nu menţionez nimic din trecut. Dacă vrei, pune-mi întrebări despre viaţa mea actuală.

— Consideră că te-am şi întrebat. Poţi să începi de unde vrei şi să-mi spui orice.

Se pregăti să facă asta, cel puţin în parte. Nu era cine ştie ce, dacă răsplata lui avea să fie o mică informaţie ce părea extrem de greu de obţinut. Şi pentru că ştia deja cum o cheamă, nimic altceva din ceea ce-i transmisese lui Luc Devereux nu avea vreo importanţă deosebită.

— Am tot doi părinţi. Vorbesc la prezent pentru că sunt încă amândoi în viaţă. Se

opri şi-şi micşoră ochii. Nu crezi că e cazul să renunţăm şi la John Doe? Ca să nu mă mai simt ca şi când aş discuta cu un om perfect străin.

— Termină ce-ai început, mai întâi. Termină-ţi povestea şi apoi am să ţi-o spun şi eu pe a mea. Vorbeai despre părinţi. Da?

— Sunt săraci, dar destul de cinstiţi. Tata este proprietarul unui ziar care abia se vinde, dintr-un orăşel mic. Mama munceşte tot acolo, pentru că tata nu-şi poate permite să

angajeze lucrători cărora să le dea salariile care se cer. Pe sora mea şi pe mine ne-au trimis în Europa ca să facem colegiul şi de aceea salonul e tapetat cu acte de ipotecare, iar veranda din faţă cu citaţii... ah, Dumnezeule! Doar nu vrei să auzi chestii de genul ăsta, nu? Orice om are o poveste asemănătoare.

— Nu cred. Continuă.

— N-am fraţi. Doar o soră. Suntem gemene, dar nu arătăm la fel. De fapt, suntem complet diferite. Ea este foarte

drăguță și fragilă... iar eu... ei, bine, hai să zicem doar că nu semănăm, deși am fost întotdeauna foarte apropiate. Are un copil, pe nepotul meu Nicholas. Ce să-ți mai spun? Mi-ai citit în pașaport aproape toate datele esențiale. Exceptând ocupația, presupun.

— Care este?

— Deocamdată niciuna. Nu lucrez.

— Nu lucrezi?

— Sunt geolog. Șomajul este temporar, sper. Chiar înainte să vin în Franța, am trimis

câteva cereri, dar durează destul de mult până primeşti un răspuns. Mi-am dat demisia din ultima slujbă.

— De ce?

Privirea ei era foarte liniştită, căci vroia ca el să audă ce va spune. Era un exerciţiu de mândrie să-i aducă la cunoştinţă că n-ar fi fost disponibilă chiar dacă el ar fi vrut-o.

— Din cauza şefului. Era solid, blond, frumos şi credea că este o mană cerească pentru femei. Nu-ţi pot spune

dacă femeile erau de acord cu el, căci eram singura care se afla în colţul acela mizerabil şi uitat din Alaska şi căreia i se putea cere părerea. Ştiu prea bine ce gândeam. Mă săturasem să mai tot lupt cu el şi după trei ani de sâcâieli n-am mai putut suporta. Ţi-am răspuns la toate întrebările?

— Nu. De ce Dumnezeului să lucrezi într-un loc pe care în primul rând îl descrii mizerabil şi uitat? Şi să rămâi acolo timp de trei ani?

— Pentru bani, zise ea

privindu-l fix în ochi. Mulţi, foarte mulţi bani. Primele erau mari.

— Să înţeleg că-ţi plac banii? observă el, sec. Eşti divorţată sau celibatară convinsă.

— Acum începi să intri în trecut, zise ea cu răceală. Mai ai vreo întrebare sau continuăm cu tine?

— Fumezi? îi oferi o ţigară.

— Nu, mulţumesc. Nu fumez. Nu mai era necesar să-şi motiveze nici minciuna aceea.

Şi-o aprinse pe a lui şi se încruntă. Ridică privirea. Fumul albăstrui îi învăluia trăsăturile severe şi frumoase, cicatricea contribuind la apariţia unei încordări nervoase neplăcute pe faţa lui.

— Ce doreşti de la Luc Devereux?

Îl privi fix, încercând să pară că nu vrea să se complice prea mult. La întrebarea asta n-avea de gând să-i răspundă.

— E timpul să aflu acum şi eu câte ceva despre tine, zise ea după o clipă încărcată de

tăcere.

Privirile lor erau prinse într-un război care abia atunci fusese declarat. Aparenta politeţe ascundea ostilitate, resentiment, precauţie şi, cel puţin în ceea ce o privea pe Tory, foarte multă tensiune sexuală latentă. Atmosfera din micul restaurant deveni plină de semnificaţie.

— Tocmai te-am întrebat, zise el uşor. Îţi repet, domnişoară, ce doreşti de la mine?

O tăcere nesfârşită se lăsă

între ei. Tory se albi la faţă. În cele din urmă, îşi puse şervetul pe masă şi gestul ei avu semnificaţia unei renunţări calme.

— Cred că ar fi mai bine să plecăm, rosti ea cu multă prudenţă, înainte de a-ţi trage o palmă.

CAPITOLUL 3

Veniră la restaurant cu taxiul, dar, când plecară în grabă de acolo, în faţa ieşirii nu era tras nici unul. Tory începu să meargă foarte repede, fără a mai aştepta să vadă dacă putea opri vreo maşină. Comportamentul ei nu era conştient, ci stimulat de nevoia de a-şi clarifica mânia oarbă ce pusese stăpânire pe ea. S-ar fi oprit dacă el n-o urma. Acum, că-l avea, nu-şi

putea permite să-l piardă. Dar parcă el era acela care nu intenţiona oricum s-o lase să-l piardă. Mergeau amândoi în acelaşi pas, la fel de repede.

Trecură printr-o piaţă mare, pe străzi înguste şi alei slab luminate. Abia mai observă marea catedrală Saint-Corentin, a cărui construcţie neregulată şi curios de nesimetrică, ce avea turlele mari, după model normand, o copleşise, o umpluse de veneraţie doar cu câteva zile în urmă. Abia dacă mai zări

librăriile şi magazinele de muzică ce erau închise, vitrinele cu faianţă şi alte produse din Quimper, băncile de piatră pe care nu mai stătea nimeni din cauză că era noapte. Nu ştia nici pe ce cărare întortocheată hoinăreau, nici câte minute se scurseseră, în cele din urmă, i se prinse tocul de la pantof într-o piatră de pavaj spartă. Erau sub un felinar, într-un loc singuratic de lângă meterezele mari şi întunecoase ale oraşului vechi. Se opri şi

inspiră adânc aerul nopţii.

O apucă de braţe şi o întoarse cu faţa spre el.

— N-ar fi mai bine să mă lămureşti?

Tory îi răspunse în singurul mod care-i fu cu putinţă în clipa aceea. Furia o amuţise. Îşi strânse tare pumnii mici şi-şi exterioriză mânia înăbuşită de atâţia ani, lovindu-i pieptul până când începură s-o doară mâinile şi braţele din cauza efortului. Avea dinţii încleştaţi, pieptul îi tresălta de suspine, iar lacrimile i se

prelingeau pe faţă şi-i străluceau în lumina gălbuie a felinarului. Dar nu era conştientă de nimic din toate acestea. Continua doar să-l lovească.

Şi-l lovea.

Şi-l lovea.

O ţinu câteva clipe şi o lăsă să dea în el, deşi strânsoarea lui devenea tot mai puternică, pentru a-i împiedica loviturile furioase să-i cauzeze şi mai multe neplăceri decât până atunci. Până la urmă îi spuse cu rigiditate:

— Sunt un om, nu zidul acela de granit. Doar până la anumite limite suport o pedeapsă fără să reacţionez în vreun fel. Chiar trebuie să te opresc folosindu-mi forţa? Deodată, parcă se simţi complet epuizată.. Se scursese din ea totul: furia, puterea, chiar şi o parte din disperare.

Încetă pentru că, pur şi simplu, nu mai era în stare să continue. Nu mai exista strop de vlagă în degetele ei. Şi le descleştă tremurându-i şi o clipă îşi ţinu palmele desfăcute

pe sacoul lui. Apoi mâinile îi căzură pe lângă corp. Era atât de epuizată, încât abia mai reuşea să se ţină pe picioare, iar plămânii îi erau mult prea obosiţi, ca să mai poată continua să suspine. I se înmuiară îngrozitor de tare picioarele. Se clătină şi simţi cu disperare nevoia să se sprijine de un umăr. Dar amintindu-şi al cui era acel umăr, se dădu înapoi. Zidul era chiar în spatele ei şi se sprijini de el.

— Acum te simţi mai bine?

o întrebă el după ce o privi câteva minute. Nu încercase s-o atingă.

— Nu, răspunse ea.

Chiar şi gura îi era slăbită; abia reuşi să pronunţe cuvântul, îi tremurau buzele. N-o mai uşurau nici lacrimile ce i se scurgeau uşor pe obraji. Nu suporta faptul că el o vedea aşa, însă nu prea avea puterea necesară să oprească acele lacrimi ce constituiau dovada slăbiciunii feminine.

Bine însă că cel puţin îi mai trecuse supărarea şi-şi

recăpătase într-o oarecare măsură luciditatea. În lumina palidă a străzii, îi zări destul de bine faţa cu cicatrice şi constată că era încruntat. Îşi dădu seama cât de uşor i-ar fi fost să-i riposteze, dar acest gând nu-i aduse nicio tulburare alarmantă. Nu-i păsa. Nu-i provocase deja destulă durere?

Aşteptă până ce lacrimile încetară să-i mai curgă şi o privi cu atenţie, de parcă nu era prea convins că-şi revenise..

— Vrei, te rog, să-mi spui acum şi mie ce au însemnat toate astea?

Nu putu să-i răspundă imediat, pentru că nu-i veni să creadă că pusese o astfel de întrebare. Probabil că ştiuse totul din clipa în care-i văzuse paşaportul şi-i aflase numele de familie. Tot timpul cinei, chiar şi în camera de hotel ştiuse asta. Îşi dădea seama acum de ce luase taxiul până la restaurant. Probabil că Annette, secretara, îi spusese să procedeze aşa, căci altfel

Tory avea să-i recunoască maşina. Îl privi plictisită, îşi umezi buzele şi încercă să deducă ce avantaje spera el să obţină. Bănui că avea să nege totul.

— Te rog, nu te mai preface, zise ea.

— Nu mă prefac. Chiar nu ştiu. Sau, dacă am ştiut vreodată, înseamnă că am uitat.

Râse slab şi melancolic, recăpătându-şi cu cinism o parte din forţe. Izbuti să se lipească dreaptă de perete

sprijinindu-se doar cu o mână.

— Ai uitat? Nu pot să cred una ca asta.

— Crezi ce vrei. Totuşi, e adevărat. Dacă te uiţi mai bine la faţa mea ai să înţelegi şi motivul.

Cicatricea? O văzuse. Observase şi felul crud în care-i brăzda obrazul pornind de la rădăcina, părului. Pielea era palidă, dar se vindecase de multă vreme. Chiar şi în acea lumină slabă, era trăsătura cea mai pronunţată şi specifică, pe care nu puteai să n-o remarci.

— Presupun că acum opt ani n-aveai cicatricea asta.

— Nu. Am căpătat-o ceva mai târziu.

— Şi ai de gând să motivezi totul cu amnezia ta? zise ea caustică,

— Nu încerc să motivez nimic. Îţi spun doar că, pur şi simplu, există unele lucruri pe care nu mi le amintesc.

— Şi presupun c-o să-mi spui că sora mea este unul din ele. Şi că nu-i datorezi absolut nimic?

Ezită o clipă. O suspiciune

întunecată deveni evidentă datorită felului în care-şi coborî o sprânceană şi-şi încleştă gura.

— Da, răspunse el cu asprime. Asta am să-ţi spun. Crezi că mi se întâmplă pentru prima oară ca o femeie să-mi arunce în faţă o relaţie din trecut? Dacă am cunoscut-o vreodată pe sora ta – fapt care trebuie aflat pentru satisfacţia mea personală – atunci înseamnă c-am uitat-o. Numele tău de familie nu mi-a spus absolut nimic.

Ah, Dumnezeule, ce prefăcut!

— Chiar dacă ai fi uitat, rosti ea cu o voce iritată, tremurătoare, plină de ură, scrisoarea mea putea să-ţi reamintească. Ai fi putut măcar s-o citeşti, acum doi ani când ţi-am trimis-o. Te dispreţuiesc, Luc Devereux, pentru ceea ce i-ai făcut Laurei.

Deprimarea aceea întunecată, însoţită de o uşoară ostilitate, nu-i dispăruse din priviri.

— Laura...

Repetiţia nu fu altceva decât o rostogolire meditativă a unui nume pe buzele lui, ca şi când ar fi încercat să-i numere silabele pentru a le reţine sonoritatea şi cantitatea. Tory îşi dădu seama că trebuia să fie vorba de o altă prefăcătorie de-a lui.

Se desprinse de zid şi constată că se poate susţine şi singură. Îşi vârî pumnii strânşi, adânc în buzunarele de la haină, căci nu dorea să mai fie tentată să se sprijine

din nou. Mândria îi cerea să stea pe propriile-i picioare. Acestea îi tremurau încă, dar o puteau ţine. Mânia ce o copleşi iar o ajută să se mai concentreze.

— Chiar dacă ai suferit o amnezie – fapt care deocamdată trebuie aflat pentru satisfacţia mea personală – cum poţi fi atât de uşuratic faţă de femeile din viaţa ta? îi aruncă tăios. Mai ales atunci când femeia aceea îţi este soţie?

Gura lui deveni instantaneu

vădit lipsită de orice fel de expresie. Îşi desprinse privirea de pe faţa lui Tory şi şi-o aţinti undeva în spatele umărului ei. Deşi acolo nu mai era nimic de văzut în afara meterezelor apropiate şi întunecoase, el parcă privea, într-adevăr, fix în depărtare. Şi cum era extrem de tăcut, Tory începu să creadă că, de fapt, poate încerca să-şi sondeze memoria în căutarea unor puncte de reper. Observă un strat uşor de sudoare pe tâmpla lui, care din cauza asta strălucea în lumina

felinarului. Lângă cicatrice, un muşchi al feţei îi palpita, bătaia aceea având acelaşi ritm cu propriul ei puls.

Acum, când află cine era, mai constată şi alte lucruri în legătură cu el şi se minună de propria-i incapacitate de observaţie de până atunci. Aveau ochii cenuşii, întunecaţi şi adânci în orbite. Părul şi sprâncenele negre. Asemănarea nu era prea mare, doar culoarea era aceeaşi. Adâncitura din bărbia lui Nicholas se transformase într-

o trăsătură mult mai bărbătească, ce parcă aducea într-o oarecare măsură cu a lui.

În cele din urmă, se scuturăşi reveni cu gândurile în prezent. O privi şi el pe Tory, chipul său devenind aspru şi atent, chiar dacă ochii îi erau încă marcaţi de îngrijorare.

— Cred că ar fi bine să-mi spui ceva mai mult, adăugă el încetişor. O apucă strâns de umăr. Mergeam înapoi la hotel? Nu e departe de aici.

Micuţa cameră de hotel nu

era un loc prea confortabil pentru a purta o discuţie, căci printre mobile, lipsite complet de strălucire, exista doar un singur scaun. Tory, care tremura acum, rămase cu haina strânsă în jurul ei şi se aşeză pe el. Luc stătea în picioare. Ar fi făcut şi ea la fel, dar picioarele ei nu mai puteau suporta un asemenea efort.

Stătea lângă pat, drept şi încordat, cu faţa brăzdată de linii stăpânite, care nu exprimau nimic.

— Nu admit că este adevărat

ceea ce spui, dar sunt dispus să te ascult. Hai, povesteşte-mi acum despre sora ta.

— Despre soţia ta, îl corectă ea cu răutate.

— N-am stabilit încă nimic în acest sens.

— Totuşi, te-ai căsătorit cu ea.

— Când?

— Aproximativ acum opt ani.

— Are vreo dovadă? Un certificat de căsătorie?

— Nu, din câte ştiu eu. Presupun că a rămas la tine..

— Nimic altceva? Fotografii de la nuntă?

— Ştiu anumite lucruri despre tine. Eşti din Brest.

Se albi uşor la faţă.

— Nu neg faptul că m-am născut în Brest. Dar poate oricine să descopere asta, iar în plus, n-am crescut acolo. Va trebui să vii cu dovezi mai concrete, cu ceva care să-ţi confirme, pretenţiile. Poate cu un document...

— Mai este Nicholas, îl întrerupse Tory. Oare un copil nu este o dovadă suficientă?

Ah, nu e trecut pe numele tău. Nicky ştie doar că se numeşte Nicholas Allworth. Laura era pe atunci atât de distrusă, încât nu mai suporta să audă numele Devereux. Pe certificatul de naştere al copilului a fost trecut numele ei de fată. Şi pentru că s-a născut în America, n-a fost...

— Mai precis, când s-a născut acest copil? o întrerupse Luc tăios.

— Acum şapte ani. Cu ochii plini de furie, Tory îl provocă să nege paternitatea. S-a

născut la patru luni după ce i-ai distrus viaţa Laurei, adăugă ea cu amărăciune.

— I-am distrus viaţa...! Cuvintele explodară pur şi simplu din gura lui. Se frecă după ceafă cu o mână, gestul lui dovedind în egală măsură iritare şi frustrare, dar în acelaşi timp îi conferi şi un aer oarecum încurcat.

— Uite ce este, domnişoară Allworth, ai putea să mai reduci niţel tonul ăsta acuzator? Mă străduiesc să-ţi fiu de ajutor şi să ascult ce ai

de spus. Nu cred că am distrus viaţa nimănui.

— Negi c-ar fi posibil să te fi căsătorit cu ea?

— Nu contest în mod categoric lucrul ăsta, pentru că există probabilităţi care mă depăşesc. Dar nici nu recunosc. Nu intenţionez să fiu dur, dar, dacă sora ta are anumite pretenţii de la mine, va trebui să aibă şi dovezi.

Tory ţâşni în picioare. Îi venea din nou să plângă. Avea ochii strălucitori, mari şi-i scânteiau de furie.

— Poate că am totuşi câteva fotografii! Când mi-ai umblat prin geantă, trebuia să te fi uitat şi la ele. Vreau să-ţi arăt ceva.

Pozele erau într-un compartiment de plastic al portofelului. Le găsi şi le trase de acolo. Prima dată îi întinse una cu Laura – dulcica şi delicata Laura – cu părul castaniu deschis răvăşit de vânt şi un zâmbet diafan pe chipul îmbujorat. Luc o examină pe îndelete şi se încruntă.

— Este recentă?

Îl urmărea cu atenţie ca să-i observe reacţia.

— Da, foarte. I-am făcut-o chiar înainte de a pleca din America. Arată aproape exact ca înainte.

— E foarte frumoasă.

— Da.

Îi dădu poza înapoi lui Tory.

— Mi-e teamă că asta nu-mi dovedeşte nimic. Pur şi simplu, nu-mi amintesc faţa ei. După care adăugă pe un ton sarcastic. Unde şi cum am cunoscut-o?

Privirea lui Tory se înăspri.

— Lângă Carnac – unde ştiu prea bine că ai fost.

Chipul său exprima mirarea.

— Continuă. Şi nu uita că n-am o memorie perfectă.

— După terminarea liceului, Laura a venit în Franţa pentru a învăţa limba franceză. Asta s-a întâmplat cu aproape opt ani în urmă, când avea optsprezece ani. Urma să înceapă cursurile la Sorbona, în toamna acelui an. Înainte de începerea anului universitar, şi-a petrecut

vacanţa străbătând ţara pe bicicletă, împreună cu un grup de studenţi americani, cu scopul de a-şi îmbunătăţi cunoştinţele de limbă franceză. La începutul lunii august, s-au dus cu toţii să viziteze menhirii de la Carnac.

— Ar fi bine să-mi aminteşti câteva detalii, pretinse Luc pe un ton caustic. Iar eu ce făceam acolo?

— Navigasei, îmi aduc aminte că aşa mi-a scris şi trebuia să repari ceva. Ai acostat undeva prin apropiere

şi, pentru că erai nevoit să zăboveşti câteva zile pe acolo, te-ai instalat la hanul unde stăteau şi studenţii. Ai intrat în vorbă cu Laura. Nici n-ar fi fost greu – căci şi-ar fi exersat franceza cu oricine i-ar fi răspuns la întrebări, i-ai făcut o curte fulgerătoare. Când Laura a scris acasă despre tine, eraţi deja căsătoriţi de câteva luni şi tocmai vă terminaseraţi o lungă lună de miere. Căsnicia n-a durat mult. În timp ce tu erai pe mare, Laura îşi petrecea mai

tot timpul în apartamentul tău din Brest. Alte amănunte nu mai ştiu. Opt ani înseamnă o perioadă destul de lungă.

— Cu siguranţă. Tonul lui deveni muşcător şi un pic morocănos.

— Nu-mi plac oamenii care profită de petele din memoria mea. Ce-ar fi să punem capăt acestei şarade?

— Şaradă? Dacă memoria nu te mai ajută, încearcă să-ţi foloseşti ochii aşa cum trebuie. Plină de nervi, îi vârî în mână fotografia cu

Nicholas. Era un instantaneu clar, în culori, făcut de aproape. Fața lui micuță era gravă, căci Nicky nu zâmbise la aparat. Nu era un copil nefericit, ci doar ceva mai maturizat pentru vârsta lui.

Cercetă din nou expresia feței lui Luc. Oare i se părea sau chiar vedea că în jurul gurii pielea i se albise? Că buzele i se încordară, iar respirația îi deveni neregulată? Fără îndoială că se uitase destul de mult la fotografia aceea.

— Ce părere ai? îl întrebă Tory.

Aşează cu grijă poza pe pat, de unde putea în continuare s-o vadă, dacă dorea. Apoi se întoarse către Tory, cu faţa impenetrabilă.

— Nu contest că n-ar exista o anumită asemănare a culorii tenului. Îşi alegea cuvintele cu multă grijă. Bineînţeles că va trebui să aflu mai mult. Mult mai mult. Date, locuri, fapte. Aşa cum ai spus, opt ani înseamnă o perioadă destul de lungă. De ce nu se află aici

chiar sora ta în persoană? Ar putea să ne uşureze aflarea adevărului.

Tory simţi iarăşi suferinţa aceea care o sufoca şi durerea ce-i sfârteca inima atât de tare, încât uneori credea că ea şi Laura trebuie să se fi născut legate una de alta şi despărţite abia la naştere.

— Laura... n-a putut să vină. De foarte multă vreme nu se simte bine.

— Da? Atunci fotografia...? Luc se opri brusc. În orice caz, chiar dacă nu poate veni,

poate cu siguranţă să facă dovada câtorva fapte serioase. De pildă, locul unde a avut loc căsătoria. Ar fi un bun punct de plecare.

Tory încercă să-şi stăpânească vocea.

— Imposibil. Nici măcar nu poate fi întrebată. Laura e bolnavă mintal. Acum câţiva ani... s-a desprins complet de realitate. E fericită acum aproape tot timpul, pentru că trăieşte într-o lume a viselor ei. Dar uneori îşi recapătă brusc memoria din cauza

anumitor lucruri, iar numele tău este unul din ele.

— Înţeleg.

Luc se aşează greoi pe marginea patului. Tory nu-i mai zărea faţa. Îşi ţinea capul aplecat, iar mâinile îi atârnau între genunchii pe care-şi sprijinise coatele. Arăta deprimat şi descurajat. Dacă Tory n-ar fi trăit atâţia ani cunoscând ce-i făcuse Laurei, ar fi putut să-i fie milă de el. În schimb însă, nutrea în sufletul ei o ură rece şi profundă,

— Spune-mi mai multe. Unde locuieşte sora ta?

— Acum se află într-un azil, răspunse Tory. De trei ani e acolo. E foarte bine îngrijită.

— Iar băiatul?

— Părinţii mei au grijă de el. N-o mai vede... pe Laura. Acum câţiva ani, când încercam să-ţi dau de urmă, am vrut să-i pun câteva întrebări, dar n-am ajuns la niciun rezultat. Acum nu-l mai suportă nici pe Nicky în preajma ei, pentru că-i reînvie trecutul. Doctorii au hotărât că e mai bine să stea

departe unul de celălalt.

Luc avea vocea răguşită.

— Şi adică ce lucru atât de îngrozitor i-am făcut?

— N-a vrut niciodată să-mi spună, pentru că era mult prea dărâmată. Probabil că totul s-a întâmplat pe neaşteptate, căci era într-o stare jalnică atunci când s-a întors din Franţa cu avionul. Tremura toată şi era cât pe ce să sufere un colaps. Nu se gândise nici măcar să-şi strângă lucrurile ori să ne anunţe că vine. S-a întors... pur şi simplu, iar de atunci n-a

mai fost niciodată fata dinainte.

Urmară depresiunile grave, încercările de sinucidere şi nenumărate zile în care stătea ghemuită de dimineaţa până seara, cu privirea în gol. Tory n-avea de gând să-i spună chiar totul. Încercase de câteva ori s-o convingă pe Laura să divorţeze de Luc Devereux. Dar Laura devenise isterică şi violentă. În urmă cu trei ani, începură să se facă pregătiri pentru a o interna într-un azil, într-o clinică

psihiatrică privată, căci era extrem de dificil ca un copil să crească într-o atmosferă atât de întristătoare. Tory acceptase slujba aceea ingrată în Alaska pentru a achita cheltuielile. Fusese o adevărată binecuvântare când Laura, ajutată de tranchilizante şi de o îngrijire psihiatrică de calitate, se retrăsese în, cele din urmă, într-o lume ireală în care trăia acum aproape tot timpul. O lume în care era fericită.

— Presupun că ai venit la

mine ca să-ți ofer ajutor financiar.

Îi venea nespus de greu să admită asta, dar era nevoită.

— Da. Îngrijirea Laurei costă destul de mult şi s-ar putea să nu mai obțin o altă slujbă de teren. Voi accepta orice când mă voi întoarce în America, dar e posibil să nu mai fiu plătită la fel de bine ca în Alaska.

— Deci din cauza asta ai lucrat acolo!

— Da.

— Parcă spuneai ceva despre

o scrisoare pe care mi-ai trimis-o.

Cuvintele lui o făcură să-şi reamintească totul, iar mânia pe care şi-o reprimase în ultimele câteva clipe începuse să revină.

— Ţi-am scris acum doi ani. Fie că ai avut sau nu amnezie, oricum nu-mi dau seama cum ai putut să ignori scrisoarea aceea.

— Bine, dar nici măcar n-am văzut-o» explică el. Avocaţii mei se ocupă întotdeauna de pretenţiile mai

absurde, fără să mi le mai arate.

— Absurde! Cred că eşti...

— Am primit numeroase scrisori în ultimii ani, interveni el cu vocea aspră. Nu doar pe a ta. Când am suferit accidentul... am avut doi morţi în familie. Şi s-a făcut multă publicitate. Presa a relatat pe larg despre amnezia pe care o suferisem. Multe persoane au încercat să profite de asta, iar câteva încă mai încearcă. Sunt nevoit să mă asigur că nu eşti una din de.

Tory îşi ţinu respiraţia.

— După tot ce ţi-am spus, cum poţi...

Se uită fix la ea, cu privirea grea.

— Pentru că aşa trebuie! adăugă el tăios. De unde să ştiu ce-i adevărat şi ce nu-i din tot ceea ce mi-ai spus? Câţi copii de pe pământul ăsta nu au ochii cenuşii şi părul negru? Câte ziare n-or fi făcut cunoscută povestea celor doi Saint-Cloud şi cât nu s-o fi scris despre averea pe care am moştenit-o după moartea lor?

— N-am citit niciun ziar! strigă ea. Nu auzisem în viaţa, mea de familia Saint-Cloud până cu puţin timp în urmă şi, cu siguranţă habar n-am că sunt morţi – orice ar fi ei! Am crezut că acesta era doar numele firmei constructoare de iahturi!

Ura ce-i pâlpâia în priviri dispăru, făcând loc unui aer de resemnare.

— Familia Saint-Cloud este renumită în Bretagne. Eu sunt o rudă îndepărtată de-a lor şi, pentru că părinţii mei

muriseră, m-au crescut ca pe un membru al familiei. Presupun că, într-adevăr, nu cunoşteai nimic despre legătura asta, căci altfel ai fi ştiut unde să mă găseşti.

Vocea lui părea uşor obosită. Îşi duse mâna la cap şi cu un gest scurt îşi apăsă tâmplele.

— Cu toate acestea, am nevoie de dovezi. Trebuie să ştiu al cui este copilul.

— Deci continui să negi că eşti tatăl lui Nicky!

Îi răspunse apoi pe un ton la fel de prudent.

— Sunt absolut sigur că nu e copilul meu, dar am de gând să cercetez toate posibilităţile. Eşti mulţumită?

— Cu alte cuvinte, dacă nu-ţi aduc dovezi nu mă vei ajuta!

— N-am zis că n-o să te ajut! Dacă am vreo responsabilitate, mi-o voi asuma. Dar trebuie mai întâi să aflu care-mi sunt responsabilităţile! Nu te-ai gândit niciodată că s-ar putea, să fie vorba şi de o greşeală? Luc este un nume destul de comun şi nici Devereux nu e tocmai unic.

Din lungile ei cercetări, Tory aflase adevărul acestor spuse. Căutase şi încercase la toate persoanele cu numele Devereux din Brest, Quimper şi de prin alte locuri, fără să ajungă la niciun rezultat favorabil.

— E posibil ca sora ta să se fi căsătorit cu cineva şi ca acela chiar să fi purtat acest nume. Dar se pare că ţi-a povestit foarte puţin şi nimic din ceea ce-ai afirmat până acum nu mă convinge că e vorba despre mine. Nu ştiai

nimic despre casa, familia şi legătura mea de rudenie cu familia Saint-Cloud... Aruncă o privire către fotografia de pe pat, o privire nepăsătoare ce părea că ignoră importanţa acesteia. Şi dacă sora-ta s-a căsătorit cu alt bărbat?

Tory n-avea de gând să admită acea posibilitate. Existau prea multe coincidenţe: avocaţii din Brest, ocupaţia care avea legătură cu marea, culoarea ochilor şi a părului lui, chiar şi descrierea oricât de succintă

pe care i-o făcuse în scrisori. Toate acestea se potriveau. Portretul câtor bărbaţi din Bretagne, cu numele de Luc Devereux, s-ar fi potrivit cu cel al soţului Laurei? Cu siguranţă, doar unul singur.

Luc continuă.

— Dacă sora ta nu poate da informaţii, atunci vei fi nevoită chiar tu să faci asta. Trebuie să ştii câte ceva despre acest presupus mariaj. Scrisori mai vechi, adrese. Şi pentru că se pare că a avut loc în Bretagne, trebuie să fi fost

înregistrat undeva. Cu indiciile pe care le ai, vom putea să începem nişte cercetări săptămâna viitoare. Până atunci nu am timp.

— Iar eu n-am timp după aceea, protestă Tory cu disperare. Duminică plec.

— Nu se poate. Era o decizie scurtă şi concisă. Oare chiar aştepţi de la mine să mărturisesc ceva ce n-am făcut doar pentru că o străină oarecare îmi pretinde asta? Trebuie să stai aici până când lămurim situaţia. Presupun că

n-o să dureze mai mult de câteva săptămâni;

Tory se prăbuşi înapoi pe scaun simţindu-se complet învinsă şi descurajată. Ajunsese până aici doar ca să constate că reuşita eforturilor ei era îngrozitor de departe. La un moment dat, în timpul conversaţiei, admise că amnezia de care-i vorbise nu era doar un simplu pretext. Confirmarea acestui fapt i-o dăduse bunăvoinţa lui Luc de a începe investigaţiile. Aşa stând lucrurile, recunoştea, chiar şi

în silă, că nevoia lui de a vedea anumite dovezi era îndreptăţită şi că fotografia unui copil ce-i semăna întrucâtva nu constituia o probă suficientă.

Ce cumplită festă îi jucase soarta adăugând lipsei ei de dovezi golurile de memorie ale lui Luc Devereux! Dacă nu se plăteau taxele, într-o lună de zile Laura avea să fie scoasă din sanatoriu. Ceea ce-i va îngreuna ei situaţia, dar şi mai mult pe cea a lui Nicholas. Tory nu putea risca să-şi

irosească şi mai mult timp în Bretagne doar ca Luc Devereux să ajungă la concluzia la care ea însăşi ajunsese deja de multă vreme: într-un timp scurt nu se putea obţine nicio dovadă. Pe lângă toate acestea, nu avea bani ca să-şi permită să mai stea. Cheltuise compensaţia pentru concediere ca să vină în Franţa şi, pur şi simplu, nu-i mai rămăseseră suficienţi bani pentru a-şi plăti în continuare camera la acel jalnic hotel, iar lui Luc Devereux nu-i putea

cere un împrumut.

— Aş rămâne, spuse ea, dar trebuie să mă întorc în ţară şi să continui să umblu după o slujbă.

— Dacă nu vrei să mă ajuţi să găsim probe, asta înseamnă că nu eşti foarte convinsă că eu sunt bărbatul respectiv, constată el cu calm.

Tory îşi întoarse ochii către el şi-şi aţinti privirea ostilă într-a lui.

— Ah nu, sunt foarte convinsă de asta, dar n-am speranţa, că voi găsi vreo

dovadă de orice fel. Recunosc, am făcut deja numeroase cercetări. Am scris autorităţilor şi multe altele de genul ăsta. Nu cred că v-aţi căsătorit în Franţa. Tu şi Laura eraţi la acea dată plecaţi într-o croazieră cu iahtul.

— Dacă... această căsătorie a fost ruptă cu atât de multă vreme în urmă, e posibil să fi avut loc şi un divorţ. Ce bărbat şi-ar dori să rămână legat de o femeie un timp atât de îndelungat fără să facă ceva şi să rezolve situaţia? Poate că

din cauza asta sora ta devenea isterică ori de câte ori se pomenea despre divorţ?

— Sau poate că, pur şi simplu, ai părăsit-o pentru altă femeie şi nu-ţi faci probleme în privinţa formalităţilor! Asta ar fi putut s-o facă şi mai isterică. Dacă ai plecat de lângă ea atunci când era gravidă în luna a cincea, s-ar putea ca tocmai ăsta să fi fost motivul pentru care a părăsit Franţa cu primul avion.

Luc medita câteva clipe la cele spuse de ea.

— Oricine ar fi acel bărbat, zise el cu o inflexiune deliberată a vocii, poate că s-a ocupat singur de divorţ.

— Imposibil! Dacă făceai aşa, tribunalul i-ar fi trimis Laurei o înştiinţare oarecare. Nu făcuse niciodată un secret din trecutul ei. Ştiai mai mult ca sigur adresa noastră de acasă, pentru că, pe vremea aceea, i-ai trimis toate lucrurile pe care le-a lăsat în Franţa, fără să adaugi nici măcar un bileţel. Şi în plus, dacă ai fi divorţat, n-ar fi aflat

şi avocaţii tăi? Totuşi, acum doi ani mi-au spus pur şi simplu, că nu avusese loc nicio căsătorie şi au contestat orice obligaţie financiară. Mi-au adus la cunoştinţă că, în cazul în care aveam de gând să insist în problema asta, va trebui să-mi susţin pretenţiile pe căi legale şi cu documentaţie adecvată. N-am mers mai departe, pentru că ştiam că nu puteam dovedi nimic.

— Şi de aceea ai venit să mă vezi în persoană.

— Da, răspunse Tory dispreţuindu-i sarcasmul, dar simţindu-se deodată prea dezamăgită ca să mai reacţioneze în vreun fel. Mă gândeam că tu vei şti răspunsurile referitoare la trecut. Sperasem că ar fi posibil să doreşti să mă ajuți, chiar şi în cazul în care n-aş fi putut să te dau în judecată.

— Doar pentru că am un suflet bun.

— Uite ce este, nu cred că are vreun rost să continuăm, zise ea epuizată. Aş fi putut să-

mi dau seama că n-o să ai atâta conştiinţă ca să mă ajuţi. Înţeleg foarte bine că mi-am pus prea multe speranţe în această călătorie în Franţa.

Luc o examina cu un aer meditativ.

— Mi-e teamă că acum nu te mai pot lăsa să pleci.

— Dar nici nu mă poţi împiedica. Trebuie neapărat să mă întorc în America şi să-mi găsesc o slujbă.

— Nu pricepi că e la fel de necesar şi pentru mine să aflu aceste răspunsuri? Avea vocea

răguşită. Sunt sigur ca nu m-am însurat cu sora ta, dar aş vrea să aflu cine a făcut asta. Dacă există pe undeva un certificat de căsătorie pe care e trecut numele meu...

Îşi scurtă deodată vorbele, devenind aspru şi vorbind ca un om de afaceri.

— Presupun că motivul refuzului tău de a mai rămâne are legătură cu plata, hotelului. Nu mă ofer să ţi -1 achit, căci nu doresc să fiu refuzat. Cu toate acestea, insist să mai stai în Franţa.

Săptămâna asta sunt foarte ocupat, dar duminică voi fi liber – deci chiar în ziua în care, oricum, intenţionezi să plăteşti hotelul şi să pleci. Vin să te iau duminică la prânz. Te muţi la mine acasă, unde vei sta până când aflăm adevărul.

Lui Tory îi reveniră în minte unele din scenele petrecute înainte de cină. Singurul lucru la care nu se gândise în ultimele trei ore fusese atracţia magnetică exercitată de Luc Devereux. Acum însă amintirea aceasta îi reveni în

plină forţă. Temându-se de emoţiile ei viitoare, îşi înclină capul şi-şi privi fix genunchii, conştientă iarăşi de reacţia stârnită în ea de singurul bărbat din lume faţă de care n-ar trebui să se simtă atrasă. Se bucură că era pe scaun, căci doar singur acest gând îi provoca fiori în tot corpul.

Se uită din nou către el şi-l văzu cu privirea întunecată şi enigmatică aţintită spre ea. O înspăimântă constatarea că tot mai simţea atracţia aceea electrică, chiar şi împotriva

raţiunii şi motivelor ei. Strânse cu nervozitate gulerul hainei şi simţi cum se albeşte la faţă. Poate că se simţea mult atrasă de el acum, pentru că-i legase cumva acel asalt al ei, sălbatic şi violent, când se repezise la el, eliberându-se de atâtea sentimente reprimate de prea multă vreme.

În momentul acela, Tory uită cu desăvârşire problemele Laurei şi nevoia disperată de a ieşi dintr-o criză financiară.

— Nu... pot, spuse, ea scuturându-şi capul.

— Trebuie, îi ripostă el categoric şi despotic. Te îngrijorezi că vei locui la mine acasă? N-ai de ce. La Château d'Ys vei găsi numai femei.

— Châteou... Dii – Şi?

Crezu că n-auzise bine numele. Dix, poate, cuvântul franţuzesc care însemna zece.

Îi spuse cum se pronunţă.

— Două femei din familia mea locuiesc Ia Château d'Ys. Tante Marie, mătuşa mea, doamna Saint-Cloud, şi tânăra ei fiică, Aimée. Mai sunt şi servitorii. Am o locuinţă a mea

în castel, complet separată de a celorlalţi. Chiar şi aşa, lui Tory i se părea prea aproape şi asta n-o încânta. Prefer să nu-i dezvălui mătuşii motivul venirii tale, dar voi încerca să găsesc o poveste plauzibilă. Am să te sun ca să ţi-o spun până duminică,

Tory încă mai şovăia, îngrozită de gândul unei permanente apropieri căreia nu ştia sigur dacă o să-i poată face faţă. Îi zise cu vocea tremurătoare:

— Uite ce este, nu cred că e

nevoie să mai stau. Fie că-mi place, fie că nu, deocamdată trebuie să mă încred în integritatea ta. Am să scriu tot ce ştiu şi am să las totul pe mâinile tale. Poate că vei angaja nişte detectivi. Chiar dacă te hotărăşti să fii de ajutor sau nu, şi...

— E o chestiune oarecum urgentă, mademoiselle, o întrerupse el tăios, pronunţând formula galică de adresare cu un accent străin...

— Crezi că eşti singura persoană care are nevoie să-şi

dezlege şaradele trecutului? Trebuie să aflu, la fel cum şi tu trebuie să afli. Nu e vorba doar de chestiunea căsătoriei. Dacă acest copil, Nicholas, are vreo pretenţie...

— Nu mă refeream la nicio pretenţie în privinţa averii, protestă Tory, aplecându-se încordată. Nu vreau decât ajutor pentru Laura.

— Dacă vrei asta, va trebui să mă ajuţi, ripostă el cu îndârjire.

O cercetă pe Tory încă un moment, de parcă ar fi vrut să

arate că în mintea sa luase deja o hotărâre. În cele din urmă, îi făcu o propunere pe un ton tăios.

— Rămâi pentru vreo două săptămâni şi ajută-mi să aflu adevărul. În schimb, am să-ţi acopăr toate cheltuielile cu sora ta pe o perioadă de... hai să zicem, trei luni. Asta-i modalitatea mea de a-ţi răsplăti serviciile, să n-o iei drept o recunoaştere a îndatoririlor mele.

Tory simţi o imensă uşurare. Taxele achitate pe trei luni

făceau să merite riscul unor colaborări apropiate.

— Atunci, am să rămân. Dar nu poţi fi atât de sigur că nu eşti însurat cu Laura dacă...

Îi reteză vorbele.

— Nu înţelegi în ce situaţie mă aflu? Legal sau nu, acest copil poate fi... Se întrerupse, în mod sigur nedorind să adauge „al meu”, căci asta ar fi însemnat recunoaşterea posibilităţii de a fi tată. Mai există o problemă, una foarte importantă, care ar fi trebuit să-ţi treacă prin minte.. Ce se

întâmplă în cazul în care am de gând să mă căsătoresc?

— Să te căsătoreşti? Tory se albi la faţă şi repetă cuvântul cu o voce slabă. Dar, dacă n-ai divorţat niciodată, îţi va fi imposibil să te recăsătoreşti! Ar însemna bigamie!

Avea faţa impenetrabilă ca o mască.

— Te rog, nu-ţi îngreuna comentariile. Vorbele tale sugerează că am mai fost căsătorit, iar eu nu recunosc aşa ceva. Cealaltă afirmaţie este exactă. Sunt burlac – se

opri ca să dea cuvintelor lui accentul necesar – dar nu unul convins. N-am plănuit să rămân aşa pentru totdeauna. Dacă numele meu este trecut pe vreun certificat de călătorie, trebuie neapărat să aflu dacă am fost sau nu însurat.

— Ai fost, repetă Tory cu încăpăţânare, obţinând din partea lui doar o privire supărată.

Luc se ridică în picioare, nerăbdător să plece.

— Am să-i transmit mătuşii

să te aştepte duminică, îi zise el concis.

Tory încuviinţă din cap şi, în timp ce el se îndrepta către uşă, se ridică în picioare, enervată pe ea însăşi pentru că se simţea atât de atrasă de el. Chiar şi după ce plecase din cameră, nu-i trebui decât să închidă ochii ca să-i poată reveni în minte tulburările pricinuite de statura lui suplă şi puternică. Îşi reaminti cum mâinile lui îi mângâiaseră sânul şi cum o sărutase cu buzele întredeschise. Se

dispreţui pentru acele amintiri. De ce permisese să se întâmple toate acele lucruri înainte de a afla cine era?

Neliniştea unor nepoftite impulsuri sexuale se confrunta cu ura ei îndelung nutrită, şi Tory rămase neliniştită şi distrusă multă vreme după plecarea lui Luc. Beligeranţa de care dăduse dovadă în seara aceea n-o caracteriza în mod normal, dar de ani de zile tensiunile ei interioare fuseseră canalizate doar într-o singură direcţie. Numele Luc

Devereux ajunsese să fie un blestem pentru ea. Urându-l atât de mult, cum era totuşi posibil să încerce reacţii aşa de tulburătoare doar la simpla amintire a atingerii lui?

Abia douăzeci de minute mai târziu, când dădu cuvertura de pe pat la o parte, îşi dădu seama că-i luase fotografia cu Nicholas.

Deci el trebuie să fie acel Luc Devereux în cauză, chiar dacă negase cu tărie acest lucru. Mânia puse din nou stăpânire pe ea, dominându-i

celelalte sentimente, iar valul intens şi instantaneu de duşmănie o făcu să uite atracţia ce-o simţise faţă de el. Să-l ia naiba pe viermele ăsta!

Nu se îndoise nicio secundă de identitatea lui! Pur şi simplu, era cu neputinţă să mai existe un alt bărbat cu numele Luc Devereux... un bărbat cu ochii cenuşiu închis şi părul negru... un bărbat care putea înfiora o femeie doar printr-o simplă atingere, doar cu un surâs şi o privire arzătoare.

CAPITOLUL 4

Tory nu intenţiona să-şi irosească timpul până duminică. Acum că-l descoperise pe Luc Devereux şi avea ceva mai multe indicii referitoare la trecutul lui, putea face numeroase cercetări de teren. Aruncase de multă vreme cele câteva scrisori trimise de Laura din Bretagne şi uitase o mare parte din conţinutul acestora, dar tot mai exista speranţa că

unele amănunte învăluite în ceaţă ar putea să-i revină în minte cu puţin ajutor. Faptul că ştia mai multe lucruri despre Luc Devereux şi familia lui ar putea să-i impulsioneze memoria.

Amintise ceva despre publicitatea stârnită în trecut de accidentul său, deci un punct logic de pornire părea să-l constituie ziarele locale. Tory descoperi cu uşurinţă sediul unuia dintre ele, căci Quimper nu era un oraş prea mare. Dificultatea surveni în

momentul în care Tory încercă să intre în discuţie. Franceza pe care o cunoştea nu-i era de prea mare ajutor şi nici secretara nu ştia prea bine engleza. Dar nici alţi câţiva angajaţi ce se aflau prin preajmă uitându-se curioşi.

La auzul numelui Luc Devereux privirile oamenilor rămâneau complet goale, însă secretara recunoscu numele Saint-Cloud destul de repede. Cu toate acestea, părea reticentă în privinţa furnizării informaţiilor. Tory încercă să

transmită că dorea să discute cu cineva, cu un reporter, de exemplu, care cunoştea povestea familiei.

— Ei morţi, îi comunică femeia, găsindu-şi câteva cuvinte englezeşti pe care le ştia. *Ils sont morts, tous morts.* Înţelegi? Murit. Adăugase câteva cuvinte toate în franceză, pe care Tory nu le înţelese.

Situaţia părea că se găseşte într-un impas. După vreo alte câteva încercări. Tory se întoarse să plece, dându-şi

seama că ar fi trebuit să-şi aducă un dicţionar francez. Era pe punctul de-a ieşi din birou, când fu oprită de vocea unui bărbat.

— Vă interesaţi de familia Saint-Cloud, domnişoară? S-ar putea să vă ajut eu.

Era cu puţin mai tânăr decât Tory, avea doar vreo douăzeci şi ceva de ani. Era subţirel, plăcut şi politicos. Costumul lui albastru deschis, ca pentru afaceri, nu era chiar vestimentaţia potrivită unui reporter, dar văzându-l atât de

tânăr crezu că e unul dintre ei.

— Mulţumesc lui Dumnezeu, zise ea răsuflând uşurată. Da, am o mare nevoie de ajutor.

— Mi-e teamă, domnişoară, că ajutorul meu nu poate fi cel pe care-l doriţi. Acest jurnal, acest... ziar nu va difuza informaţii despre familia Saint-Cloud decât cu acordul proprietarului, adică al editorului. Vorbea englezeşte repede, dar nu la perfecţie şi avea un fel cam bizar şi învechit de a-şi alege cuvintele. Iată ce vi se va

spune la birou. Secretara nu vă poate ajuta, domnişoară. Totuşi, dacă doriţi să aflaţi mai mult şi dacă-mi veţi spune şi motivul...

Nu-i putea dezvălui adevărul motiv.

— Am fost invitată să locuiesc vreo două săptămâni la această familie. Ştiu atât de puţine lucruri despre ei încât m-am gândit...

Păru că-i sporise atenţia.

— Să locuieşti la ei? Vă duceţi să staţi în vizită la Château d'Ys?

— Da, de ce?

Dacă ştia unde locuiau, însemna că trebuie să cunoască multe detalii despre familia lor. Se entuziasmase şi el, iar pe faţă i se citea curiozitatea. Speranţele lui Tory începură să crească.

— Pentru două săptămâni? o întrebă el.

Ce anume făcea ca vocea lui să devină mai intensă şi să vibreze în ea interesul, uimirea şi surpriza?

— Da.

O apucă de braţ, ca şi când

n-ar fi avut nici cea mai mică intenţie s-o lase să-i scape. Era posibil ca tocmai el, şi nu ea, să fie acela care avea o cumplită nevoie de informaţii. Îi adresă câteva cuvinte secretarei şi apoi adăugă către Tory:

— Veniţi, haideţi să plecăm de aici. Nu vreau să fim întrebaţi, n'est-ce pas? Ştiu o cafenea micuţă, dar liniştită. Vom discuta acolo, da?

Cafeneaua era într-adevăr o *créperie* nu foarte scumpă, închisă încă, pentru că nu se

făcuse ora prânzului. Doar partea de pe trotuar era deschisă. Era o zi caldă şi scaunele de afară erau ocupate de câţiva clienţi îmbrăcaţi cu haine de lucru ce-şi pierdeau vremea în faţa unor sticle cu Muscadet, o băutură specifică zonei, şi urmăreau cu privirea trecătorii care nu se grăbeau. În soarele nedezmorţit al dimineţii, această scenă părea tipic franţuzească, însă Tory nu era obişnuită să vadă oameni bând la acea oră matinală. Refuză vinul,

preferând cafeaua. Pentru el, tânărul comandă Chouchenn, u n *mied*[8] preparat după o reţetă veche, celtică.

De undeva de la o distanţă oarecare, din curtea unei şcoli probabil, răzbăteau acorduri specifice de *binion*[9], cimpoiuri specifice provinciei Bretagne. Erau, fără îndoială elevii care exersau pentru concert. Deşi lui Tory i se spusese numele acelui instrument muzical care emitea sunete tânguitoare şi

ascuţite, nu era chiar foarte obişnuită să audă în Franţa acele sonorităţi specifice. Şi totuşi, de ce să deţină Scoţia monopolul asupra cimpoiurilor?

Însoţitorul lui Tory alese cea mai retrasă dintre mese, aflată la umbra unei tende. Nimeni altcineva nu mai stătea în apropierea lor. Imediat după ce dădură comanda de Chouchenn şi *café au lait*, tânărul se prezentă.

— Mă numesc Jacques Benoit, domnişoară. Tatăl meu

este proprietarul şi editorul ziarului la care aţi fost în această dimineaţă. Familiile Benoit şi Saint-Cloud au fost foarte apropiate timp de mulţi ani. Am cunoscut familia aceasta... cu multă vreme în urmă. Prietenia dintre noi durează de multe generaţii. Înţelegeţi bine că ştiu lucrări pe care nu le puteţi afla de la nicio altă persoană. Pot să vă ajut... Probabil.

Ezită doar foarte puţin înaintea ultimului cuvânt. Se prezentă şi Tory, sperând că n-

o va întreba motivul pentru care fusese invitată la Château d'Ys. Însă, din nefericire, tocmai asta făcu.

— Luc Devereux m-a invitat, zise ea.

Spre uşurarea lui Tory, răspunsul păru să-l satisfacă pe tânăr. De fapt, păru chiar să-l mulţumească foarte mult. Faţa lui slabă stărui.

— Sunteţi prietenă cu Luc?

— Da, răspunse Tory cu prudenţă.

Nu putea să-i spună că era cumnata lui, fără să

stârnească curiozitatea asupra unor lucruri despre care nu putea discuta.

Jacques Benoit o privi cu satisfacţie, trăgând singur concluziile. Din fericire, n-o întrebă de ce Luc nu-i spusese mai mult despre familia Saint-Cloud.

— Atunci cred că-i sunteţi o prietenă bună. Luc nu v-ar fi invitat să-i cunoaşteţi familia dacă nu i-aţi fi fost cu adevărat o prietenă bună. *C'est bon*! Este exact aşa cum am sperat.

Spre norocul ei, chiar în acel moment sosi chelnerul cu băuturile comandate. Tory nu se sinchisi să rectifice greşeala tânărului. Dăduse peste ceea ce părea o sursă de informaţii şi n-avea de gând s-o piardă.

— Am să vă vorbesc despre familia Saint-Cloud, domnişoară, dar aş dori şi eu o favoare în schimb. Aş vrea să transmiteţi un mesaj din partea mea. Şi apoi răspunsul, de asemenea, se înţelege. Poate că, dacă e cum sper, vor urma şi alte mesaje. Se opri şi

adăugă. N-o să vă fie greu. Mesajul este pentru Aimée Saint-Cloud, fiica doamnei Saint-Cloud, da?

Tory nu-şi putea imagina decât o idilă de tinereţe neîncurajată de familie

— Nu sunt sigură, spuse ea cu prudenţă.

Amestecându-se într-o problemă delicată, îşi putea periclita propria poziţie faţă de familia Saint-Cloud şi nu era pregătită să facă asta.

Jacques se aplecă peste masă insistent.

— Sper, domnişoară, să-i transmiteţi lui Aimée complimentele mele. Nu mi se permite s-o văd. Da, vă mărturisesc deschis. Dar motivul nu-l înţeleg. Când s-a întâmplat nenorocirea în familia Saint-Cloud, micul nostru ziar a avut grijă să-şi arate respect faţă de ei. Puteam publica unele lucruri, dar n-am făcut-o. Credeţi-mă, nu le-am adus nicio ofensă. În momentele cele mai dureroase, doar familia Benoit era primită la Château d'Ys. *D'ailleurs*,

înainte de asta, în timpul în care Aimée era doar o copilă, am văzut-o foarte des. Tatăl meu spunea mereu în glumă că, într-o bună zi, casa Saint-Cloud se va uni cu casa Benoit. Eu unul, dispreţuiam pe atunci acest gând, căci micuţa Aimée era foarte tânără. Doar un copil. Însă, acum două luni, am privit-o din nou şi am văzut-o cu alţi ochi...

Se opri. Oftă din greu şi continuă:

— Câţiva ani am fost plecat

să studiez la Sorbona şi n-am mai văzut-o pe micuţa Aimée. Apoi, acum două luni, de ziua ei, părinţii mei sau dus la Château d'Ys cu un cadou. Eu nu eram aşteptat, dar m-am dus. Când sunt cu ai mei, mi se permite să trec dincolo de poartă. Din ziua aceea nu mi s-a mai permis s-o văd pe Aimée, iar părinţii mei nu mai sunt bineveniţi la Château d'Ys. De ce? Pentru că i-am zâmbit şi mi-a zâmbit? Nu mi se răspunde la scrisori. Nu mi se dă nicio explicaţie. Aimée

este cea care nu vrea să-mi răspundă sau mama ei? Trebuie neapărat să aflu. Dacă Aimée refuză să mă vadă, voi accepta situaţia, pentru că sunt obligat. Dar dacă nu... *eh bien* mesajul pe care mi-l aduceţi va fi elocvent. *Je vous en prie*. Vă cer chiar aşa de mult? Aimée este aproape o femeie matură şi aş dori să aflu părerea ei, nu a mamei sale.

— Ce vârstă are?

— Doar şaptesprezece ani, dar trăiţi cu adevărat poate

chiar mai puţin. Vă destăinui acest lucru, pentru că-l veţi constata singură. A fost izolată de lume. Château d'Ys se află între peninsula Crozon şi Pointe du Raz, locul în care extremitatea provinciei Bretagne se afundă mult în Atlantic. Acolo coasta e sălbatică, falezele înalte, iar marea puternică. Domeniul este înconjurat de ziduri. Aimée nu întâlneşte nicio persoană de vârsta ei. Iar *la gouvernante*... guvernanta este în permanenţă în preajma

ei. Din cauza asta mi-e greu să aflu care sunt sentimentele lui Aimée. Nu înţelegeţi că trebuie să ştiu, mai ales când nici măcar mâinile noastre nu s-au atins, ci am comunicat doar din priviri? Credeţi-mă, intenţiile mele sunt curate. În familia mea toate lucrurile se fac pe îndelete, într-un mod foarte tradiţional. Dacă Aimée n-are nimic să-mi transmită, atunci vă asigur că n-am s-o mai deranjez şi voi încerca... să-mi vindec simţămintele. Vă implor, domnişoară.

Sinceritatea lui era emoţionată şi reieşea că sigur Jacques Benoit nu se purtase cu Aimée Saint-Cloud într-un fel care să deranjeze chiar şi pe cea mai vigilentă mamă, cum părea să fie doamna Saint-Cloud. Un singur mesaj nu însemna o rugăminte prea mare. Impresionată de starea în care se găsea, Tory acceptă cerinţa lui.

— Dar e posibil să-mi fie şi mie dificil să intru în vorbă cu ea între patru ochi, zise Tory.

— Veţi găsi o cale!

Jacoues Bentoit se lăsă pe spate în scaunul său, arătând profund uşurat.

— Acum, ce anume doriţi să aflaţi? Vă împărtăşesc sentimentele, domnişoară, căci le înţeleg. Ştiu că Luc vă va spune foarte puţin, căci sunt multe lucruri despre care nu vrea să vorbească... incluzând aici, spre nefericirea mea şi fata care-mi este aşa de dragă. *Eh bien*, cu ce să încep?

— Poţi începe cu legătura exactă de rudenie dintre el şi

familie, sugeră Tory.

Jacques începu să-şi respecte partea lui din înţelegere cu un testament.

— Familia Saint-Cloud l-a crescut pe Luc ca pe propriul lor fiu. Şi tatăl lui Luc fusese un Saint-Cloud, un văr îndepărtat, căpitan de vas. A murit pe mare, înainte de naşterea lui Luc. Nu s-a căsătorit cu mama lui Luc pe care o chema Devereux. Despre mamă... cel mai bine e să vorbim mai puţin. Era o femeie din Brest, portul în care

acostează navigatorii francezi... şi unde uneori se mai distrează. Râse într-o oarecare măsură jenat de propria-i glumă. E nevoie să spun mai mult? Când familia Saint-Cloud s-a oferit să-i ia copilul, l-a abandonat cu bucurie. Poate chiar cu uşurare, căci nu o ducea prea bine şi ar fi fost dificil pentru o femeie de condiţia ei să păstreze un copil. Luc a crescut la Château d'Ys. Este un Saint-Cloud în toate privinţele, doar că poartă alt

nume.

— Acum câţiva ani s-a petrecut un fel de tragedie în familia Saint-Cloud, insinuă Tory cu vocea slabă. Despre ce-a fost vorba:

— Ah, da, domnişoară, o mare tragedie. Nu doar pentru familia Saint-Cloud, dar şi pentru mulţi alţi navigatori de iahturi din întreaga lume. A avut loc Admiral's Cup Race of England. Pentru a obţine cupa trebuie să iei parte la cinci întreceri, una dintre ele fiind cunoscută sub denumirea de

Fastnet, pentru că aşa se numeşte stânca din Marea Irlandei, unde bărcile trebuia să întoarcă. Fără îndoială că aţi auzit de Fastnet, nu-i aşa?

— Nu sunt sigură. Lui Tory nu-i stârnea decât o amintire vagă, ceva în legătură cu un dezastru. N-a fost pe prima pagină acum câţiva ani?

— Da, domnişoară. De la Fastnet are Luc cicatricea. Şi tot în acea cursă au murit ultimii bărbaţi Saint-Cloud, împreună cu mulţi navigatori din întreaga lume... americani,

francezi, englezi. A fost o furtună pe Marea Irlandei, neaşteptată şi înspăimântătoare, cu valuri cam atât de mari – şi-i arătă o clădire cu cinci etaje. Bărbaţii au fost răniţi, bărcile scufundate, catargele făcute praf. Şi pentru toate acestea, deşi n-a fost decât o dezlănţuire a naturii şi a... providenţei, cred că Luc se simte vinovat.

— Câţi bărbaţi Saint-Cloud au murit în timpul cursei?

— Doi. Bătrânul, amiralul, şi

fiul său.

— Amiral?

— *Oui, mademoiselle*. Era unchiul lui Luc şi soţul doamnei Saint-Cloud, pe care o veţi cunoaşte. Amiralul nu iubea afacerile, dar iubea foarte mult marea. Avea o funcţie înaltă în marina franceză. Când datoria nu-l chema pe mare, era acolo pentru distracţie.

— Iar fiul? Era şi el tot în marină?

— Armand Saint-Cloud? Armand, nu, nu era un om al

mării. Avea minte ascuţită de afacerist.

Jacques se gândi un moment ca să-şi clarifice relaţia.

— Deşi cu foarte mulţi ani mai mare decât ea, Armand era fratele lui Aimée. Diferenţa de vârstă dintre cei doi Saint-Cloud era de douăzeci de ani. Nu-i ceva prea ciudat. Doamna Saint-Cloud s-a căsătorit de foarte tânără. Şi în plus, domnişoară, amiralul pleca întotdeauna foarte mult, pe mare. Din cauza absenţelor lui

îndelungate n-au mai avut alţi copii în afara celor doi.

Pe Tory o interesa familia Saint-Cloud doar în măsura în care vieţile lor aveau legătură cu a lui Luc.

— De ce s-ar simţi Luc vinovat de moartea lor?

— Poate, pentru că el a proiectat iahtul cu care au navigat şi pentru, că tot el a beneficiat de moartea lor.

— Da?

— Amiralul a lăsat fiului său, Armand, prin testament, aproape totul, cu excepţia

şantierului din Quimpeer. Dar, pentru că Armand nu i-a supravieţuit, toate averea a revenit următorului descendent, bărbat. Armand, n-a avut fii, deşi era căsătorit de foarte mulţi ani. El şi soţia lui n-au fost, cum se spune... binecuvântaţi cu niciun copil.. Din cauza asta, ruda cea mai apropiată devenea Luc. Cred, domnişoară, că Luc ar fi preferat să moştenească doar şantierul şi să lase tot restul femeilor Saint-Cloud. Însă amiralul fusese foarte prudent

cu formularea dorinţelor sale. Asigurase un venit femeilor, dar averile mari, importante urmau să rămână numai pe mâna unui bărbat.

— Înţeleg, rosti Tory cu precauţie.

Jacques Benoit îl descrisese pe Luc Devereux ca pe un om cu o conştiinţă remarcabilă. Putea fi vorba de acelaşi Luc Devereux care-i distrusese cu atâta nepăsare viaţa Laurei? Cinică, Tory se îndoi că motivele lui Luc erau atât de pure cum i le descrisese

Jacques. Cu o avere în buzunar ar putea foarte uşor să pretindă că n-o vrea.

— N-au mai existat şi alţi membrii? Niciun văr?

— Nu, domnişoară. De-a lungul secolelor, prea mulţi Saint-Cloud au pierit pe mare. Poate că ar trebui să dau mai multe explicaţii, ca să înţelegeţi. Saint-Cloud este o familie foarte veche din Bretagne, o familie a mării. Deşi există pământ în Bretagne, acesta nu e mănos şi de aceea majoritatea averilor

bărbaţii le fac pe mare. Familia Saint-Cloud a fost întotdeauna foarte bogată. Au flote de pescadoare şi fabrici de conservare a peştelui. În Brest se ocupă de construcţia de nave pentru export, dar ţin sub control şi importul. Mintea lui Armand Saint-Cloud se pricepea la toate aceste treburi. Însă majoritatea bărbaţilor din familie s-au simţit atraşi doar de mare. Aceştia s-au înrolat în marina franceză şi pe vreme de război. Au fost căpitani, amirali ai

flotei, chiar... ah, conducători ai marinei franceze, nu ştiu cuvântul englezesc. Lista e lungă şi de mare onoare, continuând pe multe secole înapoi. Pentru marina Franţei, Bretagne rămâne întotdeauna – îşi caută o sintagmă – o şiră a spinării, cred, da? Ăsta-i cuvântul potrivit?

— Coloană vertebrală, sugeră Tory.

— Da, coloană vertebrală. Iar din această coloană vertebrală bretonă, familia Saint-Cloud a reprezentat o

parte foarte puternică. Bărbaţii Saint-Cloud au luptat în toate marile bătălii din istoria Franţei purtate pe mare. În timpul celui de-al doilea război mondial, mulţi au scăpat cu viaţă să vadă Franţa liberă, dar mult mai mulţi au murit. Amiralul – unchiul lui Luc – a supravieţuit acelui război cumplit. Ca şi tatăl lui Luc, însă aceasta doar pentru câţiva ani.

Jacques se opri un moment şi reflectă în faţa cafelei.

— Cei mai mulţi dintre

bărbaţii Saint-Cloud au murit în timp de război. Dar chiar şi atunci când nu existau războaie în care să lupte, aceştia se duceau pe mare. Se distrau navigând şi luând parte la întreceri cu iahturi, dar nu cu iahturi mici, cu unele mari, care să reziste pe ocean. Pe apele din jurul provinciei Bretagne au loc numeroase întreceri la care participă şi echipajele altor ţări, şi bărbaţii Saint-Cloud le-au câştigat, ani de-a rândul, pe toate. Amiralul îşi dorea ca iahturile sale să

iasă învingătoare în toate marile competiţii ale lumii. Iar pentru asta, domnişoară, o îndemânare extraordinară nu este de ajuns. Îţi mai trebuie şi un iaht pe măsură. Din acest motiv l-a trimis pe Luc să studieze arta construirii marilor iahturi de curse. L-a trimis în America acolo unde se construiesc cele mai impunătoare astfel de ambarcaţiuni.

— Ştiam că a urmat colegiul acolo, zise Tory. Mi-am dat seama după accentul pe care-l

are, dacă nu după altceva. E de-a dreptul uluitor.

— Da. Dar Luc vorbea, bineînțeles, engleza din fragedă pruncie, ca toți ceilalți membrii ai familiei. La Château d'Ys guvernantele au fost întotdeauna englezoaice. Există motive ca Bretagne să însemne Mica Britanie, nu-i aşa? Căci vechile legături n-au, fost date uitării. Lucrurile stau la fel şi în familia Benoit – deşi, în Anglia, ai noştri se numesc Bennett.

Tory cerceta cu privirea

trecătorii de pe stradă în timp ce încerca să se gândească la alte întrebări. Două bătrâne zbârcite treceau bocănind cu saboţii lor de lemn în picioare, purtând fuste creţe demodate şi bonete cu multă grijă scrobite, ca în costumul naţional breton. De obicei, aceste veşminte erau păstrate pentru zilele de sărbătoare şi de *pardons*, dar câteva dintre femeile mai bătrâne rămăseseră credincioase costumelor vechi, dispreţuindu-le pe cele mai

moderne. Lui Tory i se spusese că existau mai mult de o mie de stiluri diferite de *coiffe*[10] şi că cei ce cunoşteau deosebirile dintre ele puteau recunoaşte din ce sate provin femeile numai uitându-se la bonetele lor.

— Aceste bătrâne sunt din Plougastel, o localitate de lângă Brest, explică Jacques, observând că se uită în direcţia lor.

Brest – cuvântul acesta îi reaminti lui Tory un alt

subiect despre care trebuia să mai afle câte ceva.

— Poţi să-mi dai mai multe amănunte despre mama lui Luc?

— Nici eu nu ştiu mai multe, domnişoară. Ştiu doar că nu era o femeie... Jacques se opri, dar Tory fu convinsă că era cât pe ce să adauge „virtuoasă”. Nu era o femeie prea educată. Nu mai trăieşte, a murit la puţini ani după naşterea lui Luc. *Eh bien*, domnişoară v-am satisfăcut, pentru moment, curiozitatea?

Mă aşteaptă treburile zilei.

— Ah! Bineînţeles.

Lui Tory i-ar fi plăcut să continue cu întrebările, dar Jacques aruncase o privire impacientată la ceas. Se ridică în picioare, apoi trase şi scaunul ei într-un mod extrem de politicos. Avea manierele unui gentleman din lumea veche de pe continent, dar ştia să se facă iubit

Şi de tinerii din generaţia lui. Înainte de a se despărţi îi spuse:

— A fost foarte plăcut,

domnişoară. Dacă veţi fi bună să luaţi masa împreună cu mine săptămâna aceasta, am să vă aduc scrisoarea pentru Aimée Saint-Cloud. Iar dacă mai doriţi să aflaţi ceva, mă puteţi întreba atunci.

Aranjamentul şederii lui Tory la Château d'Ys fu confirmat mai târziu în dimineaţa aceea, printr-un telefon. Când se întoarse la hotel, găsi un mesaj de la Luc Devereux şi un cec frumuşel – adică mai mult decât suficient pentru achitarea pe trei luni a

sanatoriului unde se afla Laura.

De data aceasta, când sună la birou, Annette îi făcu imediat legătura. O întrerupse nervos când ea începuse să-i mulţumească pentru cec.

— M-am gândit la argumentul şederii tale la Château d'Ys, începu el. Trebuie să inventez ceva care să explice de ce trebuie să petrecem atât de mult timp împreună. Reporteră? Nu, n-ai fi binevenită la Château d'Ys. Ceva în legătură cu iahturile?

Nu, s-ar putea să te dai de gol. O prietenă? Mi-e teamă că nici aşa nu ne putem justifica. Trebuie să fie o problemă de afaceri, căci nu doresc să mi se pună nicio întrebare referitoare la legătura precisă dintre noi.

— Deci recunoşti că există una, adăugă Tory concis.

— Bineînţeles că nu. Ai cumva nişte haine care să te facă să arăţi sobră.

Tory răspunse afirmativ.

— Am chiar şi ochelari cu rame de baga. Îi port atunci

când citesc.

— Bine. Vreau să pari inteligentă.

— Credeam că şi sunt, răspunse Tory caustică.

Luc râse pe înfundate, iar acel sunet slab de amuzament o făcu pe Tory să strângă şi mai tare receptorul în mână.

— Nu când eşti nervoasă, şopti el. Totuşi, poate că m-am exprimat greşit. „Erudită" cred că e o alegere mai bună.

— Şi cu ce anume ai de gând să spui că mă ocup? întrebă Tory cu suspiciune.

— Nu m-am hotărât încă, în orice caz ceva ce nu necesită ruj, rimel sau rochii cu umeri goi. Va trebui, deocamdată, să-ți ascunzi farmecele. Uite, trebuie să închid. Ne vedem duminică?

După ce puse receptorul în furcă, Tory se neliniști dându-și seama că-i tremurau degetele. De ce? Doar ajunsese deja singură la concluzia că nu era o idee rea să petreacă o vreme la Château d'Ys prezentându-se cu o înfățișare cât mai urâtă cu putință.

Numai că motivele ei, trebuia să recunoască, nu coincideau cu cele ale lui Luc.

La următoarea întâlnire cu Jacques Benoit, Tory mai află unele lucruri, dar niciunul dintre ele de importanţă prea mare. Îi confirmă unele chestiuni pe care le ştia deja: larga publicitate ce se făcuse în ziare cu privire la cazul familiei Saint-Cloud, atunci când se întâmplase tragedia de la Fastnet, neîncetata fascinaţie morbidă a presei franceze, mai cu seamă în

Bretagne, falsele pretenţii asupra averii. Luc Devereux n-o minţise în legătură cu niciunul din aceste fapte. Nici amnezia nu fusese o minciună.

Se părea că, la fel ca toţi amnezicii, îşi amintise întotdeauna fără dificultate lucrurile banale, întipărite în minte de la naştere şi învăţate în şcoală – limbă, obiceiuri, îndeletniciri. Îi fusese afectată doar memoria privind oameni, locuri şi evenimente.

— Dar acum doar puţine din toate acestea nu şi le mai

aminteşte, adăugă Jacques. La început, domnişoară, erau foarte multe. Dar atunci când revede chipurile şi locurile, acestea îi reînvie încet, încet, trecutul. E ca şi cum ai strânge la un loc toate piesele unui puzzle, unui... mozaic, aşa se spune, nu? Îţi ia mult timp şi multă concentrare. A fost extrem de dureros pentru Luc. La început avea dureri de cap, căci îi era greu să se gândească la ceea ce nu ştia. Dar întotdeauna, treptat, îşi aminteşte până la urmă.

— Întotdeauna?

— Cred că da. Deşi cândva l-am auzit spunând că există lucruri pe care un bărbat ar prefera să le uite.

„E foarte convenabil – reflectă Tory cu amărăciune – mai ales când unul din acele lucruri era o soţie nedorită”. Dacă era adevărat ceea ce-i spusese Jacques Benoit, Luc Devereux trebuie să fi avut anumite vagi zvâcniri de memorie la vederea fotografiei cu Laura. Şi totuşi, pretinsese că nu-şi amintea nimic. Dacă

avea într-adevăr de gând să nege cu hotărâre totul în continuare, atunci de ce se mai sinchisise să ia fotografia cu Nicholas? La naiba. Uitase să-l întrebe asta. Cu toate acestea, poate că era mai bine că n-o făcuse. Având fotografia fiului său s-ar putea, cu timpul, să se împace cu ideea şi să-i răscolească puţina conştiinţă ce-i mai rămăsese.

Să păstreze fotografia! Dar după ce o luase, cum îndrăznea să mai susţină că nu el este bărbatul căutat?

— M-am gândit foarte bine, îi zise Luc lui Tory în maşină, în drum spre Château d'Ys. Începând din acest moment vei fi expertă în hidraulică. Mişcarea apei şi a valurilor. Ai absolvit de curând facultatea şi eşti la zi cu cele mai noi cercetări din acest domeniu. Te-am reţinut ca să mă ajuţi la nişte probleme de proiectare.

— Glumeşti! Dacă cineva mi-ar pune o întrebare, n-aş fi în stare să răspund.

Tory se întoarse şi-l aţinti

pe Luc cu privirea, deşi evitase să facă asta încă de când plecaseră din Quimper. Admirase priveliştea de la fereastra din dreapta, preferând să-şi concentreze atenţia asupra peisajului de pe partea aceea – petice neregulate de câmpuri pietroase unde creşteau flori sălbatice şi păşteau vaci mici bretone, bălţate, pe păşunile cu iarbă rară, umbrite de câteva pâlcuri de copaci.

Luc rămase cu atenţia concentrată asupra drumului,

obrazul fără cicatrice fiind profilat pe un peisaj complet diferit. În timp ce Tory se uitase pe fereastră, şi trecuseră pe linia şerpuită a coastei şi pe lângă oceanul albastru. Insule mici se aflau răsfirate în jurul golfuleţului liniştit. De-a lungul acestei părţi adăpostite a litoralului, căsuţe de piatră cu acoperişuri de ardezie se cuibăreau aproape de apă, iar explozia vegetaţiei divers colorată arăta că primăvara venise de mult în grădinile lor înconjurate de

ziduri din granit. Aerul era îmbălsămat de brizele atlantice calde.

— Bineînțeles că poți, o dezaprobă el calm. Dacă ți se pun întrebări, poți răspunde cum dorești și nimeni n-o să fie mai isteț. N-ar trebui să-ți fie greu, doar ai pregătire tehnică. Oricum, altă alternativă nu există. Am informat-o deja pe mătușa mea cu ce te ocupi.

— Ah, Dumnezeule, se văită Tory.

— I-am spus că problema

mea e urgentă, că necesită să lucrăm seara şi de aceea trebuie neapărat să locuieşti la Château d'Ys.' Altfel s-ar aştepta să-ţi rezervi o cameră la hotel. Dar, pentru că de obicei proiectez acasă un desen preliminar – am un birou amenajat în acest scop – explicaţia mea are sens. Dar mi-e teamă că această minciună trebuie să dureze.

Şi Tory se temea de această născocire. Câte seri va fi nevoită să petreacă doar în compania lui Luc Devereux?

Se uită la mâinile lui pricepute învârtind volanul maşinii şi-i fu de-ajuns pentru a nutri gânduri pe care n-ar fi trebuit să le aibă. Privi acele mâini ce ştiau să-ţi înfioare pielea şi nu reuşi să găsească în ea forţa necesară pentru a-şi desprinde ochii de la ele. Nici pantalonii subţiri din velur, strânşi pe picioarele lui musculoase de atlet n-o ajutară.

— Mă pui într-o situaţie îngrozitoare, Luc, zise ea cu fermitate, străduindu-se să-şi stăpânească agitaţia

interioară. Şi dacă mi se întâmplă să fac vreo greşeală?

— Ai făcut una chiar acum, îi reaminti Luc pe un ton liniştit. Ai uitat că eu te-am reţinut? Va trebui să te străduieşti să-ţi îngropi ura, căci ea nu denotă o relaţie corespunzătoare între noi. Nici n-o să-mi mai spui „Luc”, în timp ce eu îţi voi spune „domnişoară Allworth”

Tory se simţi complet dărâmată. Dacă i se adresase pe numele, mic, n-o făcuse într-un mod conştient.

— Am făcut eu una ca asta?

— Da.

— Nu mi-am... dat seama. Probabil subconştientul e de vină. Din cauza anilor în care m-am gândit la tine ca la soţul... Laurei.

— Motivul n-are nicio importanţă, dar rezultatul are. Nu vreau nicio scăpare de subconştient. Soluţia e una singură, cu uşurinţă explicată de neglijenţa americanilor. Am să-ţi spun Victoria.

— De fapt, în general, mi se spune Tory.

— Tory?

Meditã o clipã, apoi râse cald şi rãguşit, sunetul acela înfiorându-i pielea.

— Într-un fel, oarecum ciudat, ţi se potriveşte mai bine. O femeie cu pumni ca ai tãi nu meritã un nume de lady, ca Victoria. Abia dupã douã zile mi-a trecut durerea din piept dupã ce a fost ţinta atacurilor tale vindicative...

— Te rog, sã ştii cã nu sunt mândrã de izbucnirile mele, zise ea cu rigiditate. Dar nici nu era pregãtitã sã-şi cearã

scuze.

După câteva clipe de condus maşina în tăcere, reveni la subiectul şaradei care avea să urmeze.

— Bineînţeles, ne vom face majoritatea cercetărilor în timpul zilei. În privinţa asta n-avem probleme, căci Tante Marie îşi va imagina că te duci pe şantier. Dar nu vom fi acolo.

— Şi dacă te sună peste zi?

— N-o să facă asta, spuse Luc, pentru simplul motiv că există un singur telefon la

Château d'Ys, care e încuiat în apartamentul meu. În celelalte părţi ale castelului nu este instalat niciun telefon.

— Niciunul...!

— Tante Marie le-a desfiinţat pe toate, împotriva protestelor mele, recunoscu Luc pe un ton afectat. Mătuşa mea, aş putea adăuga, este o femeie cu o voinţă de nezdruncinat.

— Totuşi, niciun telefon.

— S-ar putea să pară un pic bizar, dar Tante Marie are motivele ei, bine întemeiate.

Niciun telefon! Nu-i de mirare că Jacques Benoit nu reuşise să ia legătura cu Aimée Saint-Cloud. Să fie oare din cauză că mama fetei încearcă să împiedice orice fel de contact cu bărbaţii tineri? Tory avu ferma convingere că aşa stăteau lucrurile, un admirator care ţinea foarte tare să vorbească cu o fată îşi va dori în mod sigur să încerce prin telefon. Dintr-odată, Tory se bucură nespus de mult că acceptase rugămintea lui Jacques. Trasând astfel de

îngrădiri unei adolescente, mai ales în acele vremuri, părea o metodă categoric învechită, medievală.

— De ce n-ai numărul trecut în cartea de telefon?

— Primeam tot felul de telefoane ciudate şi prefer s-o las pe Annette să se ocupe de treburile astea. Oricine mă cunoaşte suficient de bine, îmi ştie şi numărul de acasă.

Iritată de curiozitate, Tory ar fi putut să pună mai multe întrebări referitoare la familia Saint-Cloud, dar Luc intrase

deja în alte probleme.

— Pentru că luna ce vine nu voi avea prea multe pe cap la serviciu, vom încerca să străbatem locurile pe unde a trecut Laura în timpul... căsătoriei. Mica lui ezitare îi dădu de înţeles că nu era pregătit deocamdată să admită nicio relaţie trecută, legală ori nu, cu Laura. Carnac, de pildă, căci acolo se presupune că m-am întâlnit cu sora ta. Brest, bineînţeles. Şi orice alte locuri care-ţi trec prin minte.

— Am încercat. Poate, dacă

ne-am uita mai atent pe o hartă, o să mi se aprindă vreun beculeţ.

— Cel puţin ăsta e un punct de unde putem porni. Mai conduse o vreme în linişte, apoi întrebă ca din întâmplare. Bell-Île îţi spune ceva?

— Nu prea. E o insulă, nu-i aşa?

Se încruntă, ca şi când nu-i plăcuse răspunsul primit şi apoi schimbă imediat subiectul.

— S-ar putea să fiu nevoit să te las uneori în Quimper, în

zilele în care am afaceri serioase de încheiat la birou. Din fericire, la fel ca orice altă activitate întreprinsă de un Saint-Cloud, compania beneficiază de un personal extraordinar, aşa că, după ce clienţii mei greci îşi vor lua iahtul, voi avea foarte mult timp liber. În mare, activitatea mea se limitează la partea de proiectare. Vor mai fi câteva zile pe care le vei petrece de una singură, atunci când va trebui să prezidez nişte întruniri pentru alte concerne

Saint-Cloud.

— Am auzit că sunt destul de multe.

— Da, dar fiecare din ele îşi are propriul personal de conducere. De mulţi ani familia Saint-Cloud este – cum se spune în America – numărul unu în probleme de afaceri.

Se întrebă dacă nu cumva Luc regretase cuvintele seci pe care le rostise, chiar în clipa în care-i ieşiseră din gură – căci acestea puteau fi interpretate ca o referire la moartea celor doi bărbaţi

Saint-Cloud.

Se încruntă uşor, apoi chipul i se împietri ca o mască – o expresie pe care putea deja să i-o recunoască. Constatase până atunci că Luc îşi afişa expresia aceea ori de câte ori dorea să-şi ascundă adevăratele sentimente, în caz că avea vreunul!

Pentru scurt timp, Tory îşi mască ura în speranţa că va smulge de la el mai multe informaţii.

— Am auzit că ai studiat proiectarea ambarcaţiunilor

doar ca să-ţi mulţumeşti unchiul.

Încruntarea îi reveni imediat pe faţă.

— Cine ţi-a spus aşa ceva?

— A... nu-mi amintesc. Trebuie să recunosc, m-am interesat de familia ta. Mi-ai spus destul de puţin.

— Şi ce-ai mai auzit?

Tory îşi ţinu răsuflarea, dar nu reuşi să lase impresia că nu aflase nimic.

— Povestea cu Fastnet, bineînţeles. În afară de asta, doar frânturi.

— Dacă cineva ţi-a dat de înţeles că am făcut studii de proiectare a iahturilor doar ca să-mi mulţumesc unchiul, află că acel cineva s-a înşelat amarnic. Aş fi ales oricum acest domeniu. Copil fiind, îmi plăcea extrem, de mult să vizitez şantierele navale din Brest şi pe cele de bărci din Quimper.

După un moment, adăugă:

— Există o vorbă, domnişoară, că orice breton se naşte cu marea curgându-i prin vine. Iar prin părţile

noastre se mai spune că un Saint-Cloud se naşte cu marea curgându-i prin vine. Chiar dacă nu mă cheamă aşa, tot un Saint-Cloud rămân. Marea este prima mea iubire, cea mai mare şi... singura.

Ştia că în acest fel nou vroia să-i sugereze că n-ar fi fost posibil să aibă o relaţie serioasă cu Laura.

— Vrei să spui că marea e singura femeie din viaţa ta? îl întrebă ea, în mod intenţionat sarcastică.

— Nu, răspunse el, fără ca

faţa să-l trădeze. Au existat întotdeauna femei în viaţa mea – şi eşti pe punctul de a face cunoştinţă cu două dintre ele.

Coasta e sălbatică, falezele înalte, marea puternică. **Descrierea aceea ar fi trebuit s-o pregătească pe Tory ca să poată înfrunta aspectul deprimant al promontoriului, dar nu se întâmplase aşa, poate din pauză că se obişnuise deja cu o imagine mai blândă, mai puţin dură a**

provinciei Bretagne. Când Mercedesul trecu de o stâncă ce ascunsese până atunci castelul, i se tăie răsuflarea când în faţa ochilor îi apărură, în toată splendoarea lor, promontoriul izbit de valuri şi clădirea ce domina privelişteа. Semăna mai degrabă cu un fort medieval decât cu un château. Având în minte bogăţia familiei Saint-Cloud şi imaginile din cărţi ale castelelor de pe Valea Loarei, Tory se aşteptase să găsească ceva mai vesel şi infinit mai

elegant, chiar dacă ştia bine că pe pământul, sărăcăcios şi mândru din Bretagne erau ridicate doar câteva edificii impunătoare.

Castelul fusese construit cu o lipsă de simetrie tipic bretonă. Nu foarte mare, acesta se înălţa ca un avanpost feudal solitar ce străjuia coasta stâncoasă. Cele câteva turnuri rotunde, construite la întâmplare, scoteau în evidenţă severitatea acoperişului de ardezie, a zidurilor cioplite, din granit şi

a ferestrelor înguste foarte puţin deschise. Parapetul dădea înspre mare, sugerând un fel de alee. – un loc îngrozitor de plimbare într-o zi furtunoasă, reflectă Tory.

Şi totuşi, nu era o privelişte complet neprietenoasă. Peisajul dominat de castel avea două aspecte. Primul se constituia din grandioasele faleze ale Atlanticului, sub care se spărgeau talazurile şi unde iarba ofilită era aplecată la pământ de vânt, celălalt se dovedea cu mult mai

promiţător. Într-un loc ferit, apărată de mărimea castelului, se afla o livadă cu meri strâmbi, dar încărcaţi cu flori roz târzii de primăvară. Mai jos de acea livadă adăpostită, creşteau pini, pământul devenea stâncos din nou, însă ramurile cu floricele roz ce se ridicau deasupra vechiului zid de piatră erau minunate. Poate că locul n-avea să fie atât de ameninţător cum promitea la prima vedere.

— Dacă n-ai nimic împotrivă să faci câţiva paşi

pe jos, am să parchez mai întâi. N-are rost să te las de una singură în faţa uşii. Şi pentru că încă mai consider castelul drept căminul mătuşii mele. Nu-ţi pot sugera să intri fără mine.

Garajul era amenajat într-o dependinţă de piatră, aflată nu departe de intrarea în castel. Luc parcă; şi, după ce Tory coborî din maşină, îi luă valizele din mâini, apucând-o strâns de braţ. Fusese nevoită să-şi dea părul după ureche, ca să nu-i acopere ochii şi nasul,

dar, deodată, vântul îi zădărnici cu sfidare acest efort.

Vântul se mai domoli când traversară curtea din faţă, pavată cu pietriş, şi se apropiară de intrarea principală. La adăpostul clădirii aerul sărat era înmiresmat, iar lumina soarelui cam siropoasă pe cerul albastru senin. Uşa – masivă, în stil gotic – era din stejar şi cu multe ornamentaţii.

Deasupra boltei se afla un

scut heraldic din piatră, al cărui desen fusese şters de timp şi de aerul sărat. Tory încercă să desprindă simbolurile ce le purta, şi într-un târziu îşi aminti de ochelarii cu rame de baga. Imediat şi-i puse la ochi. Taiorul de tweed cu care era îmbrăcată îi dădea o înfăţişare adecvată unei savante.

Luc lăsă jos valizele ca să deschidă uşa grea şi veche, o treabă ce te obliga să-ţi foloseşti ambele mâini. Inelul de metal cu care se bătea la

uşă avea formă de peşte. Pe deasupra ochelarilor inutili, Tory aruncă o privire la blazonul de la intrare. Pe el era încrustat un copac şi un peşte neobişnuit, asemănător cu inelul. După ce aflase atâtea lucruri despre familia Saint-Cloud, acest amănunt n-o mai surprinse. Mai, erau şi câteva cuvinte într-o scriere veche. Încercă să le descifreze, literă cu literă dar nu reuşi.

— Presupun că ăsta-i motoul familiei, remarcă ea. E în franceza veche?

Luc se opri tocmai când vroia să deschidă uşa.

— Nu, în dialectul breton. Etimologia este celtică.

— Ce înseamnă?

— „Din mare ne tragem, în mare ne întoarcem”.

Chipul său era lipsit aproape de orice, expresie.

— Seamănă cu teoria lui Charles Darwin despre evoluţia speciei umane.

— Atunci înseamnă că familia Saint-Cloud l-a anticipat cu câteva secole, remarcă Luc pe un ton sec.

Cuvintele acelea se află înscrise aici încă din evul mediu. Primii Saint-Cloud au ajuns în Bretagne pe mare şi cred că ei au ales acel moto şi acele simboluri, pentru că au sperat că se vor întoarce într-o bună zi în ţara lor de baştină. Cu timpul, au abandonat acest gând, iar cuvintele acelea au căpătat o altă semnificaţi.

Un servitor foarte bătrân, schimonosit de ani, îi întâmpină în hol. Arăta cu mult trecut de vârsta la care mai putea fi folositor, iar Tory

avu sentimentul că doar o simplă adiere de vânt atlantic ar fi putut să-l doboare cu totul la pământ. Ochii lui apoşi se luminară de zâmbet când îl văzu pe Luc. În timp ce aceştia schimbară câteva cuvinte în franceză, Tory cuprinse cu privirea un hol de intrare mare, sumbru şi răcoros din cauza pereţilor din piatră, groşi de câţiva metri. Nici podeaua, tot din piatră, nu aducea un plus de căldură. Tapiserii şi arme vechi atârnau printre sfeşnice de perete

vechi şi grele, acoperite de picăturile de ceară ale unor lumânări care arseseră de curând. Într-o parte a holului era o deschizătură mai mare decât o uşă, prin care se zărea o cameră imensă. Tory bănui că acolo, se afla salonul castelului. Mobila protocolară se compunea dintr-o mulţime de obiecte din stejar închis la culoare, goblenuri vechi şi un număr impresionant de candelabre.

Apărură şi alţi servitori, iar Luc îi prezentă. Nici unul nu

vorbea englezeşte, cu excepţia foarte bătrânului Emile, cel care le deschisese uşa, dar şi acesta doar extrem de puţin.

— Şi mai este guvernanta lui Aimée, bineînţeles, adăugă Luc, dar lipseşte pentru că e duminică, iar sala de studiu e închisă toată ziua.

Sala de studiu? Ai fi putut să crezi că Aimée era foarte tânără, doar un copil. Tory îşi imaginã tunicile şi bluzele albe, uniformele pe care le purtau copiii francezi, pe care deseori îi văzuse pe străzi.

— Emile spune că vei sta în camera verde. Te va conduce până acolo acum, înainte să te prezint mătuşii. E clar că a ieşit în livadă cu Aimée.

Era o zi care-i putea scoate afară pe locuitorii unei clădiri reci din piatră, ca să stea într-un loc adăpostit.

— Ne întâlnim aici, în hol, adăugă Luc.

Tory îl urmă pe servitor pe nişte scări mari care la jumătatea drumului se împărţeau în două. Dintr-un hol întunecat, pe pereţii căruia

atârnau şi mai multe goblenuri, Emile deschise o uşă. Camera ce-i fusese destinată avea un plafon luminos, pereţi tencuiţi şi un pat imens în stil vechi. Culoarea ce-i dădea numele provenea de la cea a draperiilor şi perdelelor din jurul patului, nu de la pereţi. Avea un aer la fel de medieval ca şi holul de la intrare, dar, spre uşurarea lui Tory, era mai puţin răcoroasă. Focul trosnea într-un şemineu mare şi dădea încăperii o lumină prietenoasă.

Iar ca o binecuvântare, camera avea şi o baie ataşată într-o engleză imperfectă, Emile reuşi să-i comunice că toaletă fusese construită cu câţiva ani în urmă, când se renovase castelul. Uitându-se mai bine însă, Tory strâmbă din nas şi fu de părere că asta trebuie să se fi întâmplat acum cincizeci de ani. Aruncă o privire rapidă în oglinda de la baie şi constată că imaginea ei reflectată avea o alură potrivită, de savantă. Îşi îndreptă umerii şi-l urmă pe

Emile pe scări, pentru a se întâlni cu Luc.

Când ieşiră amândoi la soare, îi puse în mâini o planşetă cu clamă.

— Nu e decât praf în ochi, îi explică.

Tory frunzări colile ataşate şi observă un limbaj profesional incomprehensibil, care, deşi era în engleză, putea la fel de bine să fie în chineză.

— Chiar sunt necesare toate astea?

— Poţi găsi un motiv mai bun pentru a ne petrece tot

restul zilei împreună? Cine o să vadă hârtiile astea n-o să mai îndrăznească să întrebe nimic.

Livada se afla aproape de partea adăpostită a castelului, folosind mărimea acestuia ca un paravan. Celelalte trei părţi erau îngrădite de un zid înalt, din pietre neşlefuite, pe care Tory îl observase la venire. De îndată ce pătrunse, condusă de Luc, printr-o poartă mare din fier forjat care dădea spre porţiunea adăpostită, văzu că aceasta era mult mai mult

decât o simplă livadă. Într-adevăr, mare parte din suprafaţa aceea netedă era acoperită de pomi bătrâni bine îngrijiţi. Doar într-un singur loc, foarte curat şi ascuns de protectoarele ziduri ale castelului, covoare de flori ofereau un buchet de culori diferite pe fundalul zidului cenuşiu de granit. Nemţişori, brumărele şi azalee. Toate emanau un miros puternic de mare, căci izul atotpătrunzător al îngrăşămintelor din plante

marine domina parfumul covorului de flori şi învăluia crengile copacilor.

Sub mănuchiurile aplecate de liliac purpuriu, aşezate pe nişte lespezi, se găseau câteva bănci din piatră pe care razele de soare şi umbrele se îngemănau perfect. Acolo stăteau două femei, cea mai în vârstă îmbrăcată în gri, iar tânăra în alb.

— Ah, ce drăguţ, murmură Tory.

Se referise la grădină, dar vorbele ei s-ar fi potrivit, la fel

de bine şi tinerei femei în alb. Aimée Saint-Cloud era cu adevărat frumoasă.

Când Luc şi Tory se apropiară, cele două femei Saint-Cloud se ridicară în picioare. Luc făcu prezentările începând cu cea căreia îi spunea Tante Marie. Cu treizeci şi cinci ori patruzeci de ani în urmă, doamna Saint-Cloud s-ar putea să fi fost la fel de încântătoare ca şi fiica ei, însă timpul îşi spusese cuvântul. Din cauza vârstei, oasele îi erau mai

proeminente, părul albit, iar liniile aspre cauzate de dureri mai vechi îi lăsaseră pe chip urme de neşters. Cu toate acestea, era o femeie atrăgătoare, graţioasă, deşi, într-o oarecare măsură, rigidă. Tory se întrebă dacă nu cumva între Luc şi mătuşa lui existau anumite reţineri, nu neapărat izvorâte din indiferenţă, dar cu siguranţă dintr-o anumită lipsă de căldură.

— Iar ea este tânăra Aimée, spuse Luc într-un fel gentil, de parcă se referea la un copil pe

jumătate nematurizat.

— Mă bucur foarte mult că te afli aici, domnişoară, rosti Aimée cu o voce caldă şi tinerească. Arăta de parcă toată viaţa şi-ar fi petrecut-o într-o grădină împrejmuită de ziduri. Avea ochi ca două anemone, părul lung şi negru, gura fragedă de inocenţă şi de feminitate netrezită la viaţă. Bărbia delicată, în formă de inimă, scotea în evidenţă un caracter încă nu la fel de puternic ca al mamei sale. Nu era de mirare că Jacques se

îndrăgostise la nebunie de ea!

„Femeia tânără” – nu constituia o caracterizare adecvată pentru Aimée, hotărî Tory. Nici cuvântul „fată” nu era foarte corect, căci ceva anume pe chipul lui Aimée Saint-Cloud părea extrem de greu şi matur, în ciuda faptului că abia împlinise şaptesprezece ani. Era pe jumătate copil, pe jumătate femeie în toată puterea cuvântului şi ezita pe marginea fragilă ce-o despărţea pe ambele delimitări,

de parcă prin adolescenţă n-ar fi trecut niciodată.

Doamna Saint-Cloud arătă cu graţie spre o bancă.

— Te rog, domnişoară, iartă-ne că te-am aşteptat afară, dar, din pricina vântului, nu ne putem bucura în fiece zi de un astfel de soare. Aşază-te o clipă şi spune-mi câte ceva despre dumneata. Ştiu că Luc se grăbeşte să te pună la treabă, dar lucrurile mai pot aştepta o secundă, nu-i aşa? Ce bine de mine şi Aimée că a găsit un motiv pentru a te

aduce aici. Nu ne bucurăm prea des de plăcerea de a avea musafiri.

Având în vedere presupunerile pe care le făcuse în legătură cu exagerat de protectivul mod în care fusese crescută Aimée, Tory se aşteptase să aibă anumite rezerve în privinţa doamnei Saint-Cloud, dar era dificil s-o mai judece acum, după ce o cunoscuse. Avea un chip mândru, trist, puternic şi nu trebuia uitat faptul că viaţa o privase nu doar de un soţ, ci şi

de cel care-i fusese singurul fiu. Poate că, pur şi simplu, nu dorea să-i mai fie luată de lângă ea şi fiica, cel puţin până când Aimée ajungea la o vârstă întrucâtva mai matură.

Tory răspunse la câteva întrebări, dar găsi că discuţia evolua destul de greu din cauză că presupusa ei ocupaţie era la fel de misterioasă pentru ea ca şi pentru toţi ceilalţi. Luc îndreptă conversaţia către aşa-zisele ei acreditări.

— Va fi modestă cu gradele ei universitare, aşa că am să le

enumăr eu.

Asta şi făcu, iar Tory rămase la fel de impresionată ca şi ceilalţi de recomandările în ceea ce-o privea.

— Acum face nişte cercetări privind dinamica interacţiunii valurilor. Teorii extrem de avansate faţă de ce am studiat eu.

— Cred, domnişoară, că eşti foarte devotată carierei dumitale, constată doamna Saint-Cloud. Trebuie să ne explici şi nouă mai mult despre aceste... dinamici.

Tory aruncă o privire fugară către planşeta ei.

— A...

— Este ceva mult prea tehnic pentru a putea fi descris, interveni Luc.

Cu toate acestea, dădu el însuşi câteva detalii reuşind să-i uimească pe toţi, mai puţin pe Tory. Astfel se încheie relatarea referitoare la cariera ei, cel puţin pentru momentul de faţă. Când discuţia evoluă către chestiuni mai generale, Aimée Saint-Cloud se aplecă şi ascultă cu aviditate, da parcă

tânjea după noutăţi din lumea exterioară. Izbucni atunci cu o întrebare despre modă.

— E adevărat că în America fetele de vârsta mea poartă blugi în permanenţă? Chiar şi când ies pe stradă?

— Chiar şi în Quimper, o dumiri Tory râzând uimită.

Oare viaţa lui Aimée fusese până într-atât de izolată?

Doamna Saint-Cloud era vădit nemulţumită de acest subiect.

Luc întrebă:

— Îţi doreşti chiar aşa de

tare să ai blugi, Aimée? Poate, ah, Tory ar putea să-ţi cumpere o pereche din Quimper.

— Tory? fu consternată doamna Saint-Cloud.

Deşi vorbea o engleză fluentă, pronunţă numele cu un evident accent străin ce sugeră nemulţumirea.

— E greu să fii prea formal în timpul unei zile de lucru, Tante Marie, explică Luc încercând s-o liniştească. Şi pentru că toţi ceilalţi de la birou îmi spun Luc, nu-i pot

pretinde domnişoarei Allworth să-mi spună domnule. Se întoarse către Tory cu o expresie uşor batjocoritoare în ochi de culoarea granitului.

— Îmi pare rău, mi-a scăpat din nou. Nu-i nimic. Cu timpul, poate am să mă obişnuiesc să-ţi spun Tory.

Doamna Saint-Cloud păru satisfăcută de răspuns, dar rămase în continuare cu atenţia îndreptată asupra lor. O privi pe Tory cu multă grijă şi parcă încerca să ia o hotărâre.

— Atâta timp cât domnişoara înţelege, completă ea.

— Ah, mamă...

Înţelege? Mai mult ca sigur, Tory nu înţelegea. Între cei trei existau anumiţi curenţi subterani care nu aveau niciun sens pentru ea: iritarea doamnei Saint-Cloud, când Luc o strigase pe numele mic, exagerat de lungile explicaţii ale lui Luc, când nicio explicaţie nu-şi avea rostul şi expresia dărâmată de pe faţa lui Aimée, de parcă ultima

remarcă a mamei sale iscase o adevărată panică. Toate acestea nu făcură altceva decât s-o lase perplexă pe Tory. Ce trebuia să înţeleagă?

— Ssst, Aimée.

Expresia doamnei Saint-Cloud deveni neînduplecată. Îi adresă fiicei sale câteva vorbe tăioase în franceză.

Aimée se domoli, plecându-şi genele negre ca un evantai. Arăta un pic palidă. În mod ciudat, ea spuse:

— Îmi pare rău, Luc, îmi pare rău, într-adevăr. N-am

vrut să te jignesc.

Luc se ridică nervos în picioare, de parcă tot incidentul îi lăsase un gust amar.

— N-ai pentru ce să-ţi pară rău, Aimée. Tory, vino cu mine. Ne aşteaptă o după-amiază încărcată. Te rog să ne scuzi, Tante Marie!

În timp ce-l urma înapoi în castel, pe Tory o frământau câteva întrebări minore. De ce considerase Aimée că-l ofensase pe Luc? I se părea ei sau doamna Saint-Cloud nu

prea-l avea la suflet pe nepotul ei? Reţineri şi o slabă urmă de adversitate emanau, din vocea ei când vorbea cu Luc, iar răceala din voce era nepotrivită având în vedere că-l crescuse ca şi pe propriul copil

În fine, dacă nu-l simpatiza pe Luc, probabil că avea un motiv întemeiat. E posibil ca bărbatul ce-i distrusese viaţa Laurei să fi distrus şi alte vieţi. Nemernicul!

CAPITOLUL 5

— Altceva nu-mi mai amintesc, spuse Tory câteva ore mai târziu cu o ură exagerată. O spusese de mai multe ori, însă Luc stăruia în continuare. O râcâise întruna cu întrebările.

Mai precis, în ce an se căsătorise Laura? Îi spuse. În ce lună? August, la o lună după ce-l cunoscuse şi se îndrăgostise de el. Data exactă? Necunoscută. Ce

anume spusese proaspătul ei soţ? Doar lucruri vagi. Cât de bine vorbea el englezeşte? Laura învăţase franceza şi nu mai menţionase asta. De ce îşi petrecea atât de mult timp pe mare?

— Laura n-a fost niciodată prea explicită, îi spusese Tory lui Luc de nenumărate ori. Ştiam că aveai bani pentru că închiriaseşi un iaht.

— Închiriasem? Se opri el asupra acestui cuvânt.

— De ce, eu...

Tory se descumpăni o clipă,

întrebându-se de ce rostise acel cuvânt. Poate că-i scăpase în mod inconştient, era un indiciu dat în vreo scrisoare uitată ori pur şi simplu spusese aşa pentru că nu cunoştea oameni care aveau iahturi personale, cum, fără îndoială, avea Luc. Iar dacă acum opt ani nu avea un astfel de iaht, ar fi putut să aibă, probabil, acces la unul deţinut de familia Saint-Cloud.

— Nu ştiu de ce am spus asta. Putea la fel de bine să fie al lui. În mod sigur, Laura n-a

dus lipsă de nimic. Indiferent ce mizerii i-ai făcut, ai fost generos, ţi-o garantez.

— El a fost o corectase Luc atât de des, încât începuse şi ea să se gândească la soţul Laurei ca la un alt „el”. Totuşi, ca să se apere, nu-şi permise să aibă acea scăpare şi cu voce tare. Ar fi însemnat să recunoască o îndoială pe care n-o avea.

Pe parcursul după-amiezii, Tory eliminase câteva amănunte lipsite de importanţă, dintre care unele

în parte speculaţii. Îşi aminti că vestea o primiseră la aproape două luni după ce căsătoria avusese loc, iar luna de miere în croazieră se sfârşise. Îşi aminti ceva în legătură cu o barbă ce fusese rasă la sfârşitul acestei croaziere. Îşi aminti că echipajul de pe iaht număra doar doi membri, bretoni amândoi. Chiar dacă Laura plecase în Franţa ca să înveţe limba franceză, nu reuşise să priceapă ce discutau aceştia, căci vorbeau în dialect breton.

Lui Tory i se păru de asemenea, posibil ca Laura, căreia nu-i prea plăcea să gătească, să fi ieşit destul de des în oraş pentru a lua masa în timpul celor câteva luni petrecute în Brest.

Şi barajul de întrebări continuă. Petrecuseră toată după-amiaza în biroul din apartamentul lui Luc, unde, cu focul ce trosnea în cămin, atmosferă era mai intimă decât în tot restul castelului Era o încăpere în care se putea locui şi lucra deopotrivă, cu o

parte destinată hărţilor marine ale apelor de coastă, prinse în rame pe pereţi modelelor de iahturi şi unei planşete vechi şi elegante din stejar, prevăzută cu un taburet înalt şi la fel de vechi.

Tory şi Luc se aflau în partea locuibilă şi mult mai confortabilă a camerei. Tavanul nu foarte înalt, din cherestea, covoarele groase şi mobila închisă la culoare îi creau un sentiment de intimitate care lui Tory i se păru iritant – o senzaţia

datorată probabil în parte dormitorului grandios pe care-l zărea prin deschizătura unei uşi. Mai toată după-amiaza îi fusese insuportabil de cald, iar căldura aceasta parcă provenea dintr-o anumită sursă interioară ori de câte ori Luc se apleca prea aproape de ea sau ori de câte ori îi simţea mirosul bărbătesc de mosc şi de tutun şi transpiraţia sărată a pielii. O parte din ura nejustificată a lui Tory, deşi nu-şi dădea osteneala să admită, se datora faptului că

dorea să nu observe toate acele lucruri.

Luc se tot foia pe un scaun cu spătar drept şi o privea cu ochi de inchizitor, atât de sfredelitori, încât o făceau să nu se simtă în apele ei.

— Şi ce te face să crezi că ocupaţia lui avea legătură cu marea? insistă el. Ar fi putut să fie bogat şi lipsit de ocupaţie. Ieşea cu iahtul doar la sfârşit de săptămână, de plăcere.

— Pentru că Laura zicea că slujba te chema mereu pe

mare, chiar şi după venirea iernii. Iar ăsta nu-i cel mai potrivit anotimp ca să practici iahtingul de plăcere. Oricum, avea perfectă dreptate. Ocupaţia ta are într-adevăr legătură cu marea.

— Nu e vorba despre ocupaţia mea, ci a lui.

— Iar tu eşti el!

— Crezi? se încruntă Luc. Îşi frecă ceafa cu o mână, gestul dovedind că enervarea lui devenea tot mai accentuată. Te implor să-ţi schimbi părerea. N-ai adus nici

urmă de probă cu care să dovedeşti că eu sunt bărbatul pe care-l cauţi. Sora ta nu ţi-a dat decât un nume... iar acela ar putea fi o simplă coincidenţă.

— Avocaţii tăi au primit scrisoarea pe care le-am trimis-o în Brest!

Ridică din umeri cu indiferenţă.

— Altă coincidenţă. Probabil, că proprietarul din Brest n-a ştiut unde să-l găsească pe cel care închiriase apartamentul şi s-a interesat

până când a dat de un Luc Devereux. Nu neapărat acelaşi Luc Devereux.

— Vrei să spui că există mai mulţi bărbaţi cu numele ăsta? Regret nespus pentru femeile din Franţa!

Nările lui Luc se dilatară în timp ce buzele i se strânseră cu îndârjire.

— E necesar să-ţi aduc aminte că aceasta urma să fie o cercetare făcută în doi, nicidecum o ocazie de-a împroşca acuzaţii într-o singură direcţie. Încă de când

ne-am cunoscut nu faci altceva decât să mă ataci într-un fel sau altul. Dacă nu cu pumnii, atunci cu vorbele. Încerc să fiu cooperant, dar îmi pui răbdarea la grea încercare. Se opri şi formulă o întrebare pe care n-o mai pusese înainte:

— Spune-mi cu precizie ce vârstă avea bărbatul cu care s-a măritat sora ta.

Tory n-avea nici cea mai vagă idee, dar nu era dispusă să recunoască.

— Acum? Ar avea exact

vârsta ta.

— Şi cât înseamnă asta? întrebă Luc pe un ton sec.

Tory nu ştia, dar se încumetă şi zise:

— Treizeci şi opt.

Luc îşi ridică o sprânceană neagră, în semn de surpriză.

— Ce isteaţă eşti, murmură el cu blândeţe. De obicei, nu mi se poate ghici vârsta. Cum ai reuşit?

— N-am ghicit, replică ea. Am calculat. Treizeci plus opt.

— Da? Luc îi replică tăios, cu glasul încărcat de sarcasm.

Din întâmplare, am doar treizeci şi şase. Cicatricele îmbătrânesc de obicei un bărbat cu câţiva ani.

Tory se uită urât la el.

— Bine, recunosc, a fost doar o presupunere. Dar cum crezi că mai pot şti precis după atâţia ani? Nici măcar nu sunt sigură dacă Laura mi-a menţionat vreodată ce vârstă aveai. Ţi-am mai spus, avea tendinţa să fie evazivă.

— Atunci ar fi putut să fie ori mai tânăr, ori mai bătrân decât mine?

— Mai tânăr... puţin probabil. Laura prefera bărbaţii mai în vârstă. Mai bătrân decât tine... mă îndoiesc şi de asta. Presupun că tu şi soţul Laurei v-aţi născut chiar în aceeaşi zi.

Obrazul lui Luc se contractă de nervozitate, dar reuşi să-şi stăpânească iritarea.

— Şi spuneai că avea barbă când l-a cunoscut. O barbă lăsată de curând.

— Nu-mi amintesc să fi spus că era lăsată de curând. De unde să ştiu?

— Scurtă şi ferchezuită, aşa ai spus. Era o frază de-a Laurei pe care Tory n-o uitase. Ai menţionat, de asemenea, că şi-a ras-o la un moment dat, după ce vacanţa şi luna de miere au luat sfârşit. Am avut impresia că, în mod normal, nu purta barbă.

Tory aruncă o privire plină de înţeles către obrazul bine bărbierit al lui Luc.

— Ce coincidenţă, murmură ea.

Este o coincidenţă pe care o împart cu alte câteva milioane

de bărbaţi francezi. Ce culoare avea părul?

— Negru. Doar ţi-am mai spus cum mi l-a descris, înalt, brunet şi frumos, asta sunt chiar cuvintele Laurei. Nu crezi că se potrivesc de minune?

— Într-un fel, spuse Luc. Reuşeşti să-mi arunci asta ca pe o insultă gravă. Vorbea dialectul breton?

— Evident. Vorbeai cu oamenii din echipaj, nu-i aşa? La fel cum vorbeşti şi cu angajaţii tăi de la birou.

— Ţi-a trecut vreodată prin minte că e posibil ca sora ta să nu fi fost căsătorită deloc? Că s-ar putea să-şi fi inventat un soţ pentru că nu îndrăznea să le mărturisească părinţilor tăi că trăia în păcat?

Tory îşi plecă privirea.

— Laura n-a fost un înger, şopti ea. Dar părinţii mei ştiau deja asta şi n-ar fi avut niciun motiv să mintă. Uite ce e, pe aici nu se mănâncă niciodată?

— Ba da, cât de curând. Luăm masa cam la apusul soarelui, spuse Luc privindu-şi

încheietura mâinii. Fără să vrea, se uită şi ea în direcţia aceea şi-i văzu antebraţul musculos. Tulburată, se foi în fotoliul-berjeră, unde stătea. Probabil că şi lui Luc îi era cald, căci îşi scoase jacheta şi-şi suflecă mânecile, îi luă câteva clipe să apese butoanele cronometrului digital, după care explică:

— Îl fixez să sune peste o jumătate de oră. Vei avea astfel suficient timp să te îmbraci pentru cină.

— Tu te îmbraci?

— Da.

— Drăguţ din partea ta că m-ai prevenit, spuse într-un mod nu prea prietenos, deşi presupusese că familia Saint-Cloud nu va cina în hainele de zi şi se pregătise pentru aşa ceva.

Luc gesticulă impacientat.

— Dacă ai uita pentru vreo câteva zile cât de mult mă urăşti, am putea într-adevăr să pornim de undeva. Ţi se pare atât de mult că-ţi mai cer încă o jumătate de oră de cooperare? Toate acestea ar

trebui considerate şi în interesul tău. Apropo, de ce mă urăşti aşa de tare?

Tory se aplecă încordată.

— Cred că e mai mult decât atât, remarcă el. Nu prea ai încredere în bărbaţi, nu-i aşa?

— N-am încredere în tine.

Se încruntă, bolborosi câteva vorbe vehemente în franceză şi-i reaminti cu severitate.

— Aş putea să te dau afară şi să-mi dau întâlnire cu tine ori cu sora ta, la tribunal. Asta preferi?

Tory se domoli.

— Nu, recunoscu ea fără nici o tragere de inimă.

Luc aşteptă până când fu sigur că se liniştise şi apoi îi mai puse o întrebare.

— Când, mai exact, s-a întors sora ta în America.?

Din motive bine ştiute doar de ea, la această întrebare a lui putea răspunde extrem de uşor. Îi spuse data precisă.

— Era într-o joi, adăugă ea.

— E ciudat că-ţi aminteşti cu atâta uşurinţă data exactă, remarcă Luc privind-o cu

nedumerire.

— S-a întâmplat atunci ceva anume care mi-a fixat data în memorie.

— Ce?

— Are vreo importanţă? N-a avut nicio legătură cu Laura.

— Am să decid eu asta după ce-mi vei spune, zise Luc, cu aceeaşi expresie scrutătoare în priviri.

— Crede-mă, n-a fost nimic important! Avea legătură cu viaţa mea, nu cu a Laurei.

— Spune-mi.

— N-o să-ţi folosească la

nimic! A fost doar una din acele coincidenţe nebuneşti care li se întâmplă oamenilor. Ştii tu, de exemplu, o carie în aceeaşi măsea, în acelaşi timp. Hai să încheiem subiectul ăsta, te rog.

— Nu, afirmă Luc pe un ton aspru, privind-o fără ezitare şi cu răutate. Îmi vei spune despre ce a fost vorba. Avem la dispoziţie aproape o jumătate de oră şi am sentimentul că experienţele tale de viaţă nu sunt atât de nerelevante cum susţii. Poate că la urma

urmelor, am şi terminat cu întrebările referitoare la sora ta, intenţionez să aflu mai multe despre tine.

Ca o bandă gigantică de cauciuc, anxietatea se înfăşură strâns în jurul pieptului lui Tory. Vroia să nu mai răsufle. Trebuia să scape de acei ochi scrutători, de acea voce impunătoare şi de acea curiozitate concentrată şi nesatisfăcută de pe faţa lui.

— Dacă ai terminat, atunci plec, declară ea sărind în picioare.

Imediat se ridică şi el, apucând-o cu putere de încheietura mâinii. Încercă să se răsucească, dar nu reuşi decât să se apropie şi mai tare de pieptul lui. Nu se putea lupta cu el în voie, căci avea mâinile răsucite şi încătuşate la spate. O secundă foarte lungă stătură aşa, cu trupurile înalte, strâns lipite unul de celălalt, respirând amândoi din greu şi purtând un război al voinţelor. Priveau fix unul în ochii celuilalt, duelându-se fără cuvinte. Apoi Tory începu

să piardă teren. Ceva ce nu era duşmănie începu să-i înmoaie picioarele. O fierbinţeală cutremurătoare copleşindu-i trupul contopit cu cel mult mai puternic al lui Luc.

Strânsoarea lui deveni mai slabă, dar ea nu-şi dădu seama de asta. Reacţionă fără motiv la simpla lui forţă. De data asta îi imobilizase simţurile, nu încheietura mâinii. Stătea atât de aproape de ea că-i putea vedea cele mai fine detalii ale ochilor, culoarea lor gri întunecată ca a granitului,

pupilele negre, forma fiecărei gene în parte şi ridurile subţiri, dovada unei profunde experienţe de viaţă. Aproape că-i simţea gustul buzelor aspru conturate, asprimea obrazului bărbierit, căldura gurii şi cicatricea. Se gândi cum ar fi să atingă toate acestea, să le exploreze cu propriile-i buze şi degete. Pentru un moment uită cine erau, reţinând doar că erau bărbat şi femeie. Nu se mai gândi la niciun pericol, nu mai gândi absolut deloc.

Trupul i se lipi le al lui făcând o invitaţie mai plină de înţelesuri decât ar fi reuşit vreodată vorbele. Ochii îi străluciră înfrigurați, gura i se desfăcu tremurătoare. Îşi umezi buzele cu vârful limbi, ca o provocare inconştientă a sărutului ce părea să-i ameninţe. Răbdătoare şi speriată în egală măsură, ridică faţa către el.

Cu o încetineală hipnotizantă, Luc îşi înclină capul. Începu apoi să se joace cu buzele ei, gustându-le,

frecându-şi uşor gura de suprafeţele moi care nu-i mai puteau rezista. Nu era un sărut, ci doar preliminariile unui sărut, un experiment de aţâţare a buzelor. Nevoi nenumite începeau să-i provoace dureri, femeia primitivă din ea acceptând prea uşor ceea ce mintea ar fi respins.

Tory n-ar fi putut să spună cum de mâinile ei ajunseseră să-i răvăşească părul, dar asta făcură. Firele lui de păr erau ca un afrodiziac pentru

vârfurile degetelor ei. Trecuse multă vreme de când nu se mai jucase în părul unui bărbat. Dar gestul ei făcu inutilă o motivaţie, îi alungă vechile gânduri flămânde şi dureroase, îi risipi temerile adânci şi amintirea tabuurilor sociale. O ameţi lăţimea umerilor lui, forţa muşchilor şi căldura emanată de bărbat. Fără să mai ştie cu precizie pentru moment ce era bine şi ce era rău, i se păru rău doar simplul fapt care se petrecea între ei. Având o nevoie

disperată să fie strânsă în braţe, nu se mai gândi la consecinţe şi se lipi de corpul său puternic. Într-o clipă de slăbiciune tremurătoare tânji după acapararea lui şi o înfioră priceperea lui. Deşi sentimente interzise o făceau să tresalte, îi răsfiră cu degetele părul lui negru, provocând fără ruşine un sărut profund căruia n-ar fi trebuit să-i dea curs niciodată. Judecata ei lucidă nu i-ar fi permis, dar această judecată nu mai era sub control.

Provocarea ei avu efectul

unei torţe asupra unui lemn uscat. Luc avea nevoi bărbăteşti, forţă şi slăbiciune bărbătească. Pasiunea lui izbucni sălbatică şi nesăbuită, aţâţată de o flacără instantanee.

Gemu uşor şi-şi răsuci o mână în jurul ei, înfăşurând pe degetele lui puternice câteva şuviţe mătăsoase de lângă ceafa ei. Cealaltă mână îi alunecă pe fund strângând-o şi mai aproape de el, în acelaşi timp aplecând-o pe spate. Sărutul lui deveni imediat mai

intens, ca o reacţie la completa ei dăruire.

Deodată Tory îngheţă. Era un reflex condiţionat, cauzat de rapida lui metamorfozare într-un animal de pradă. Când îi simţi imensul val de dorinţă, virilitate crescândă ce-i atingea coapsele, o teamă bruscă o cuprinse. Amintirea aceasta avu efectul unui duş rece deşi, timp de o secundă îngrozitoare, rămase nemişcată, supunându-se fuziunii înfierbântate a gurilor lor şi mâinilor lui arzătoare,

simţindu-l excitat şi plin de dorinţă; se jucă încă o clipă cu focul. Apoi îşi retrase buzele.

— Nu, Luc, nu. Încetează!

Gura lui îi alunecă pe gât, dar nu-i dădu drumul din braţe imediat. O ţinu strâns şi aproape, respirând sacadat. Începu să simtă o durere datorată încleştării degetelor în părul ei. Pentru un moment şi mâna ce şi-o ţinea pe fundul ei îşi înteţi strânsoarea până când deveni dureroasă. Era conştient de dorinţa puternică ce-o cuprinsese, dar ştia, de

asemenea, că ţinta dorinţelor lui era interzisă.

Apoi o eliberă. Luc se întoarse imediat cu spatele. Umerii îi erau aplecaţi şi încordaţi la maximum. Cu sufletul protestând, Tory se cufundă la loc în fotoliu. Nu se mai putea ţine pe picioare. Era răvăşită şi tremura îngrozitor, conştientă de faptul că făcuse un lucru de neiertat, se iubise cu soţul propriei surori. Dacă nu şi-ar fi revenit în fire, ce s-ar fi putut întâmpla? Şi nu putea să-l învinuiască în

întregime pe Luc. Ar fi fost şi greşeala, şi vina ei. La o provocare nechibzuită, firea şi trupul unui bărbat ar fi fost imposibil să nu reacţioneze. Luc reacţionase aproape cum ar fi reacţionat orice bărbat faţă de femeia ce i se oferea – şi nu-l reţinuse nici măcar faptul că-i era cumnat. Tory se simţi aproape dărâmată fizic la gândul că fusese atât de păcătoasă şi slabă, că se trădase pe sine, încălcase tabuurile, iar toate acestea pentru un bărbat pe care avea

toate motivele să-l urască. Nu reuşi să se mai înţeleagă câtuşi de puţin.

Pentru prima dată, aerul din cameră părea foarte rece. Îşi încolăci braţele în jurul ei, tremurând fără să se poată stăpâni. Simţi că nu putea vorbi despre ce se întâmplase, căci asta ar fi însemnat recunoaşterea existenţei unei atracţii ce n-ar fi trebuit s-o simtă. Când se întoarse cu faţa spre ea, echilibrat din nou, o găsi stând tot ghemuită pe fotoliul protector, simţindu-

se la fel de fără vlagă şi moleşită ca atunci când se eliberase de simţăminte în altfel, cu pumnii.

Luc rămase în picioare într-o postură imperturbabilă, de parcă nimic nelalocul lui nu se întâmplase. Fie datorită unei voinţe de fier, fie unei lipse reale de implicare, reuşise să-şi ascundă orice urmă de dorinţă. Avea o expresie distantă şi încercă în mod intenţionat să ignore intimităţile care tocmai avuseseră loc între ei.

— Acum spune-mi ce ţi s-a

întâmplat în acea zi, o îndemnă el calm.

Tory scutură din cap în semn că nu, fără să rostească o vorbă.

— Nu se poate să fi fost ceva agreabil, asemănător cu o durere de dinţi observă el ironic. Cine era bărbatul?

— Nu ştiu de ce crezi că...

Ochii lui sarcastici şi receptivi o făcuseră pe Tory să înceteze de-a mai protesta. Bineînţeles, ştia că trebuie să fi existat un bărbat în trecutul ei. La douăzeci şi şase de ani

ar fi fost anormal să nu fi avut pe nimeni.

— Pentru că s-a întâmplat una dintre acele coincidenţe pe care le trăiesc gemenii. Aşa ai spus mai devreme. Sora ta avea probleme cu un bărbat, deci se înţelege de la sine.

Tory tăcu vreo câteva clipe iar el adăugă imperturbabil:

— Dacă refuzi să-mi spui, atunci va trebui să ghicesc singur, căci am deja câteva indicii la dispoziţie. Ai trecut de vârsta măritişului şi nu cred că ţi-ai reprimat

întotdeauna pasiunea. Cred că ai fost cândva cerută în căsătorie. Ce s-a întâmplat atunci, s-a destrămat idila?

Tory îşi păstră echilibrul apucând strâns braţele fotoliului. Dacă încerca să ghicească, presupunerile lui aveau să fie în totalitate eronate şi nu dorea ca el să-şi imagineze despre ea că era genul de femeie cu numeroase aventuri. Se înarmă cu o expresie sfidătoare.

— Nu, răspunse. A fost sfârşitul unei căsătorii

putrede. Poate nu la fel de proastă ca cea a Laurei cu tine. Şi asta-i tot ce am de gând să-ţi spun, căci n-am niciun chef să vorbesc despre mine.

Cu toate acestea, Luc vroia foarte tare să afle.

— Trebuie să fi fost foarte tânără.

— Da. Şi acum vrei să pui capăt acestui subiect? Nu e ceva plăcut şi nu vreau să discut.

— O căsătorie. Proastă...

Luc o privi meditativ.

— Din cauza asta nu mai ai niciun pic de încredere în bărbaţi? Nu mă refer doar la mine. Se observă foarte uşor că eşti absolut convinsă că soţul surorii tale a fost cel mai mizerabil dintre toţi.

— Încearcă să te exprimi puţin mai personal şi voi fi de acord cu tine, spuse Tory încercând să-şi construiască o expresie indiferentă care să-i ascundă tumultul interior.

— Refuz să spun „eu”, pentru că nu cred asta.

— Iar eu nu cred contrariul.

— Hai să nu ne înfierbântăm. N-ai nicio idee referitoare la întâmplarea care-a făcut-o pe sora ta să se întoarcă din senin în America. De ce crezi că a fost vina lui – oricine ar fi fost acel bărbat? Din ceea ce mi-ai spus până acum se pare că n-a fost chiar aşa de nenorocit. Era generos, curtenitor şi destul de plăcut probabil, pentru că sora ta l-a plăcut suficient de mult ca să se mărite cu el. Cine ştie ce s-a întâmplat? Poate că, pur şi simplu, a murit. Nu te-ai

gândit niciodată la eventualitatea asta? Sau poate că sora ta s-a încurcat cu alt bărbat şi a avut o legătură extraconjugală.

— Laura era îndrăgostită. N-ar fi făcut una ca asta.

— Nu? Dacă avea măcar o zecime din firea ta pasională...

Tory se ridică încet în picioare.

— Cum îndrăzneşti să spui aşa ceva zise ea tremurând. După ce ai profitat de mine...

— Dacă-ţi aminteşti, n-am profitat de tine, răspunse el pe

un ton rece şi tăios, doar cu o slabă urmă de dispreţ în colţul gurii sale mândre. Deşi cred că aş fi putut, dacă aş fi avut chef să continuu.

Tory îl plesni peste faţă, dând dovadă că, într-adevăr, unele dintre reacţiile ei erau foarte spontane. Regretă imediat, dar nu mai avu timp să-şi ceară scuze. Privirea lui Luc se înnegri de furie. Înainte ca Tory să se întoarcă, îşi lipi faţa de a ei. De data asta buzele lui fură agresive, insistente şi îi produseră

durere. I le desfăcu pe ale ei cu un sărut sălbatic, supărător, faptul dovedind că nu era întotdeauna atât de răbdător faţă de agresiunea unei femei, cum fusese în acea noapte, în Quimper.

Intenţionase să fie ca o pedeapsă, un fel de a-i plăti atacul rapid şi răutăcios al palmei. Îi muşcă gura cu brutalitate şi în acelaşi timp îşi băgă mâna pe sub pulovărul ei. Fără să încerce să-i dea la o parte sutienul, o strânse fără milă de un sân, declarând în

acest fel bătălia cucerită. După primul impact al sărutului, sângele lui Tory se înfierbântă cu sălbăticie şi reacţionă cu intensitate pasionantă şi primitivă. În loc să-i opună rezistenţă, se arcui uşor spre el. La atingerea degetelor lui, sfârcul i se întări, iar sub buzele lui gura ei se abandonă imediat învinsă. Apoi, undeva în interiorul ei, teama începu s-o tulbure...

N-avea să ştie niciodată în voia căruia din cele două

instincte contradictorii s-ar fi lăsat. Sunetul slab, nedorit al alarmei de la ceasul lui Luc risipi vraja sălbaticului sărut.

Tory se smuci de lângă el, abia atunci dându-şi seama că braţele lui Luc n-o cuprinseseră deloc. Îşi prinse obrajii arzând între mâini şi simţi că i se face rău de umilinţă. Ah, Dumnezeule! Oare chiar nu era în stare să-i reziste absolut deloc? Nu mai avea nicio urmă de conştiinţă ori bun-simţ, care s-o apere de reacţiile ei anormale şi

contradictorii faţă de acest bărbat?

Luc îşi privi ceasul cu încruntare şi închise alarma, în locul în care mâna ei îi plesnise obrazul, o roşeaţă uşoară îi înconjură cicatricea. Apoi îşi ridică ochii care deveniră dispreţuitori, privindu-i faţa înroşită buzele umflate şi îmbrăcămintea în dezordine.

— Asta să-ţi fie o lecţie, spuse el cu asprime. Nu mai vreau nici atacurile, nici avansurile tale. E nevoie să-ţi

reamintesc că sunt făcut din carne şi oase? Am reflexe şi am reacţii. Când sunt lovit vreau să lovesc înapoi. Când sunt poftit la sărut, vreau să sărut şi eu. Mai provoacă-mă încă o dată şi s-ar putea să merg şi mai departe.

— ... nenorocitule!

Luc îşi mişcă gura cu sarcasm.

— Nu cred că mă consideri soţul surorii tale chiar absolut deloc, adăugă el cu multă ironie, căci altfel nu ai fi reacţionat atât de puternic la

sărutările mele. Ai măcar idee cât de limpede se citeşte totul pe faţa ta?

Tory îşi desprinse privirea dintr-a lui şi începu să-şi aranjeze hainele.

— Lucrul ăsta nu mai poate continua, zise ea cu şovăială. Pentru că nu este ceva firesc.

— Pentru mine e destul de firesc, remarcă Luc pe un ton fals. Totuşi, eu nu sunt împovărat de gândul că săvârşesc un păcat de moarte, cum eşti tu.

Simţind o nevoie disperată

să-şi ascundă tumultul interior, Tory îşi netezi părul. Pregătită să plece în camera ei, îşi luă geanta şi ochelarii pe care-i pusese de-a parte când venise în camera lui Luc. Se îndreptă către uşă şi se întoarse apoi cu faţa către el, de data asta echipată cu armura duşmăniei ce i-o nutrea.

— Dacă eşti atât de convins că mă înşel în privinţa ta, de ce ai luat fotografia?

Pe faţa lui Luc nu se mai clinti niciun muşchi. Îşi vârî

degetele între curea şi cămaşă, pe abdomenul plat şi încordat din cauza frecventelor exerciţii fizice. În postura asta reuşi să pară detaşat şi agresiv în acelaşi timp, iar atenţia lui Tory fu atrasă de ceva ce nu remarcase până atunci. Când începuse să-l sărute cu ardoare ultima oară, îi trăsese de fapt partea din spate a cămăşii din pantaloni. Ah, Dumnezeule, ce fapte era capabilă să facă atunci când se lăsa condusă de instincte.

— Ce fotografie? întrebă

Luc prietenos.

Tory îi răspunse doar printr-o privire maliţioasă şi plecă etalându-şi toată demnitatea de care putea da dovadă. Însă odată ieşită pe uşă, o luă la fugă de-a lungul coridoarelor întunecoase şi răsunătoare ale Castelului d'Ys, de parcă toate forţele iadului o urmăreau.

În timp ce se îmbrăca pentru a coborî la cină, Tory era tot crispată de nefericire şi tulburată de starea ei sufletească. O chinuia gândul

că reacţionase atât de spontan şi exploziv faţă de Luc Devereux. Nu-i venea să creadă că sentimentele ei deveniseră aşa de confuze. Ce se întâmplase cu ea de-o dărâmase în asemenea hal şi-o făcuse să tânjească tocmai după bărbatul pe care nu încetase să-l urască atâţia ani de zile? Singurul dintre toţi pentru care n-ar trebui să simtă decât dispreţ şi pe care n-ar trebui să-l dorească?

Şi chiar dacă n-ar fi fost Laura la mijloc, cum putea

avea astfel de sentimente când ştia prea bine cum se foloseau de femei bărbaţii de genul lui Luc Devereux?

După ce se schimbă, se privi în oglindă cu disperare. Nu-şi adusese în Franţa nicio rochie lungă pentru cină şi nici nu se sinchisise să-şi irosească banii ca să-şi cumpere ceva ce nu i-ar fi folosit prea mult după aceea. Făcuse totuşi un compromis, îşi luase din Quimper o fustă lungă, plisată, din lână subţire, cafenie ce se asorta cu toate nuanţele de

bej, maro şi celelalte culori ale pământului, din care se compunea garderoba ei obişnuită. Avea s-o scurteze mai târziu, iar deocamdată putea s-o poarte cu toate bluzele de mătase pe care le avea. Când o cumpărase, i se păruse că va fi o soluţie bună, dar acum parcă era prea... ajustată pe corp şi prea obişnuită. Chinul ei deveni şi mai profund. Ce demon interior o făcea să-şi dorească să arate mai feminină şi ispititoare pentru singurul

bărbat dintre toţi pe care n-ar trebui să-l atragă?

Când i se bătu uşurel în uşă, tocmai terminase să-şi perie nervoasă părul a nu ştiu câta oară. Pentru că era complet îmbrăcată, se duse imediat să deschidă, crezând că era chemată să coboare la cină.

Era Aimée Saint-Cloud. Una dintre servitoare, o fată bătrână, rămăsese în spatele ei pe coridor. Ochii lui Aimée se măriră o clipă de uimire când o văzu pe Tory.

— Ei, eşti foarte drăguţă,

domnişoară, spuse ea, remarca scăpându-i cu o urmă de surpriză în glas. Imediat, Aimée se roşi. N-am vrut să spun asta, domnişoară, nu am vrut să sune aşa. Ai o înfăţişare foarte drăguţă şi cu ochelari. Dar... ah, ochii, *n'est ce pas*? Până acum nu ţi i-am văzut foarte bine.

Aimée însăşi era cu mult mai frumoasă, o creatură fragilă şi extrem de fină, îmbrăcată în ceva tineresc, vaporos şi roz. Semăna cu un portret din secolul al

nouăsprezecelea. În comparaţie cu ea, Tory se simţi de-a dreptul urâtă, nepotrivit îmbrăcată pentru seara aceea. Dar complimentul făcut de Aimée era sincer, la fel ca şi surâsul lui Tory când murmură un cuvânt de mulţumire.

— Eşti pregătită, domnişoară, să cobori la cină? Mama a rugat-o pe Françoise să te aducă, dar i-am spus că ar fi mai bine să vin şi eu cu ea în prima dumitale seară la noi, căci Françoise nu

vorbeşte deloc englezeşte.

— A... trebuie să-mi găsesc ochelarii mai întâi.

Cum nu era obişnuită cu ochelarii. Tory nu-şi aminti imediat unde-i pusese. Vroia, oricum, să găsească o scuză pentru a rămâne singură cu Aimée Saint-Cloud şi asta i se părea cea mai potrivită ocazie. Făcu un gest către ochi astfel, încât s-o observe şi servitoarea.

— Nu văd unde sunt. Nu vrei să intri şi să mă ajuţi?

De îndată ce Aimée intră în

cameră, Tory închise ferm uşa ca să se ferească de ochi şi urechi curioase.

— Am un bilet pentru tine, Aimée, de la Jacques Benoit, începu ea în grabă. Aşteaptă o secundă să ţi-l aduc.

Aimée încremeni şi deveni brusc foarte atentă.

— Jacques...? şopti ea.

Tory ştia exact unde să găsească biletul şi în câteva secunde acesta fu în mâinile lui Aimée. Îl privi, pur şi simplu, o clipă, nevenindu-i să creadă că un astfel de mesaj

reuşise să ajungă cu adevărat la Château d'Ys. Apoi, cu degete tremurătoare, desfăcu scrisoarea, se întoarse cu spatele la Tory şi o citi cu atenţie, până la capăt, nu doar o dată, ci de mai multe ori. Se scurseră câteva minute înainte de a-şi îndesa biletul bine în corsaj şi de-a se întoarce din nou cu faţa spre Tory.

Până când Aimée îşi citise biletul, Tory reuşise să-şi găsească ochelarii şi să şi-i pună pe nas, acolo unde nu erau obişnuiţi să stea. Şi

pentru că era un pic mioapă, aceştia aveau tendinţa să-i înceţoşeze imaginea atunci când nu-i folosea la citit. Nu-i observase prea bine expresia feţei lui Aimée, deşi avu impresia că zărise un licăr de emoţie în ochii tinerei fete.

— L-ai văzut pe Jacques?

Aimée era înduioşător de dornică să audă veşti din lumea de afară.

— Te rog, domnişoară, spune-mi totul.

— N-am ce să-ţi spun decât că se gândeşte mereu la tine.

Tory zâmbi cu căldură. E un tânăr foarte simpatic, Aimée. Dacă vrei să-i trimiţi un răspuns, te rog să mi-l aduci cât mai curând. I-l voi înmâna data viitoare când ajung în Quimper.

— Da... da, am să-i răspund. Îţi voi băga scrisoarea pe sub uşă diseară. Dar spune-mi, domnişoară, Jacques... se simte mai bine acum? Sau este tot aşa de bolnav cum îmi spune mama?

Tory ezită; era dificil să-i spui unei fete că mama ei o

minţise.

— Nu mi s-a părut absolut deloc bolnav, ci doar nerăbdător să afle ce faci, o lămuri ea cu delicateţe. Aimée, n-ar trebui să coborâm acum, înainte ca mama ta să-nceapă să se întrebe de ce întârziem?

Treptat, expresia imploratoare de pe faţa lui Aimée dispăru şi se întoarse către uşă.

— Mama a început deja să se întrebe, explică ea cu un glas uşor, dar de-un calm matur.

Când puse mâna pe clanţă, avea trăsăturile bine stăpânite, afişând un echilibru impenetrabil. În timp ce coborau scările, Tory reflectă că maturitatea de care dăduse dovadă Aimée nu era doar o impresie, ci rezultatul unor repetate situaţii în care fusese nevoită să-şi ascundă adevăratele simţăminte.

Cina fu servită într-o încăpere mare, slab luminată, cu lambriuri întunecoase, ce arăta mai mult ca un hol decât ca o sufragerie.

Candelabrele greoaie, ramificate erau singura sursă de iluminare, iar focul din cămin singura sursă de căldură. Lui Tory i se păru sumbră, rece şi evocând prea bine o vreme când lipsa de confort şi formalităţile constituiseră un mod de viaţă. La Château d'Ys nu exista niciuna din armatele de servitori care e posibil să fi lucrat cândva prin alte părţi, într-o astfel de clădire. Bătrânul Emile servea masa în timp ce Françoise dispărea la

bucătărie, probabil ca să dea o mână de ajutor bucătarului.

Masa era mult prea lungă pentru patru persoane şi stăteau toţi într-un singur capăt: Luc în capul mesei, Tory în dreapta lui, iar doamna Saint-Cloud în stânga lui, flancată de Aimée. De lângă ei şi până în capătul celălalt se întindeau rânduri de scaune goale, lumina lumânărilor dând stejarului ornamentat o sclipire impresionantă. În aer păreau să plutească fantomele

morţilor din familia Saint-Cloud, iar povara altor secole deveni insuportabilă.

Poate din cauza acestei emanaţii apăsătoare, aproape tot timpul cinei, Tory stătuse cu capul aplecat deasupra farfuriei cu margine aurie şi ascultase conversaţia celorlalţi. Ştia că era mult prea tăcută. Intră şi ea în discuţie, însă cu greutate. Mânca fără să ştie ce. Nu reuşea sa-şi desprindă ochii de la mâinile lui Luc. Degetele puternice şi umbrele acestora

infiltrându-i-se în minte şi provocându-i o durere acută undeva în dreptul inimii. Odată, când scăpase un şervet de masă, el se aplecase să i-l ridice, iar când i-l pusese în mână, ea reacţionase brusc, trăgându-şi înapoi degetele în momentul atingerii. Când cina se apropie de sfârşit, Tory era îngrozită de temperamentul ei şi încântată de admiraţie faţă de Aimée, care părea să ştie cu mult mai bine decât va şti ea vreodată ce înseamnă să-ţi maschezi sentimentele.

Luc, de asemenea, era cuprins de-o tăcere meditativă. După masă, cei patru se retraseră într-un salon mai confortabil, dar la fel de impunător, ce dădea spre holul de la intrare. Emile aduse o tavă cu lichioruri. Femeile se aşezară să bea, iar Luc se scuză pretextând că avea nevoie de aer curat. Îşi luă paharul cu lichior şi se îndreptă către capătul celălalt al încăperii, acolo unde uşile franţuzeşti din sticlă, instalate probabil în timpul renovării

castelului, dădeau spre parapetul pe care Tory îl văzuse la venire. Le deschise şi ieşi afară în noapte, închizându-le în urma lui, ca să nu pătrundă înăuntru briza răcoroasă de seară. În lumină slabă de pe terasă Tory îi vedea silueta estompată.

Dar cel puţin nu era aproape de ea ca s-o tulbure, cum se întâmplase tot timpul cinei. Tory îşi întoarse privirea de la uşă şi începu să audă ce se spunea. Răspunsurile ei deveniră mai puţin automate,

începu chiar să se gândească la câteva întrebări politicoase, astfel încât povara conversaţiei să nu mai cadă doar asupra doamnei Saint-Cloud şi a lui Aimée, care susţinuseră până atunci cea mai mare parte a discuţiilor. O întrebare despre renovări duse în mod firesc la castelul d'Ys şi Tory remarcă:

— E o denumire ciudată. E un nume de familie sau înseamnă ceva în dialectul breton?

— Ys? E un nume celtic.

Bretagne a aparţinut celţilor multe secole înainte să se unească cu Franţa. Povestea castelului e o legendă, cum sunt multe în Finistere, atât de multe, domnişoară, că această parte a coastei bretone este uneori numită Coasta Legendelor. Înţeleg că n-ai auzit povestea.

Doamna Saint-Cloud fusese cea care-i răspunsese. În timp ce vorbea, ochii i se întoarseră spre uşile din sticlă, urmaţi curând de ai lui Tory. În spatele lor, Luc se apleca peste

parapet privind departe în noapte, ascultând vuietul necontenit al Atlanticului. Văzându-l, Tory deveni absentă o clipă şi uită să răspundă cuvintelor doamnei Saint-Cloud, care puteau fi o afirmaţie sau o întrebare.

— Din toate legendele provinciei Bretagne, cea a castelului îmi place cel mai mult s-o spun. Sunt fericită, domnişoară, să am un nou ascultător.

— Mi-ar plăcea foarte mult s-o ascult, spuse Tory cu

întârziere, dându-şi seama că ar fi trebuit mai curând s-o îndemne să i-o spună.

Glasul doamnei Saint-Cloud deveni îndepărtat şi aproape hipnotic, ca tonul unei persoane care repetă o poveste spusă de nenumărate ori.

— Mergând pe ţărm, în direcţia în care se uită Luc acum, se ajunge peste un timp acolo unde s-a aflat cândva oraşul Ys. Este mai puţin cunoscut decât insula dispărută a Atlantidei. Dar, ca şi Atlantida, se presupune că

zace îngropat undeva pe fundul mării. Povestea este atât de veche încât numai amintirea ei a rămas, împreună cu o cruce de granit foarte veche, o cruce celtică, acoperită de multe secole cu licheni. Se spune că Ys s-a scufundat în apele Baie des Trépassés.

— Trépassés? Tory bănui că acest cuvânt însemna „braconier”.

— În traducere ar însemna golful bărbaţilor morţi, domnişoară, veni răspunsul

neaşteptat.

Urmă un moment de tăcere. Tory se întrebă dacă mintea doamnei Saint-Cloud nu se întorsese cumva către cei doi membri pierduţi ai familiei Saint-Cloud. Bineînţeles, aşa trebuie să se fi întâmplat. Era normal ca o femeie care-şi pierduse soţul şi fiul să petreacă un moment de reculegere cu amintirile ei într-o astfel de ocazie.

— Dacă există un sâmbure de adevăr în această legendă, continuă vocea pierdută a

doamnei Saint-Cloud, atunci, pe vremuri, acest oraş era înconjurat de un mare zid, o... întăritură de pământ cum sunt în Olanda, nu-i aşa?. Împiedica marea să înainteze şi oraşul era în siguranţă. În acest zid se afla o poartă, care avea o cheie de aur. Regele marelui oraş ţinea tot timpul cheia asupra lui. Regele, domnişoară, avea o fiică pe care o chema Dahut.

— Dahut?

— Da, un nume celtic. Prinţesa Dahut era bolnavă de

dragoste pentru un tânăr care trăia dincolo de zidurile oraşului şi era preocupată doar de persoana ei. Într-o noapte, când tatăl ei dormea, i-a furat cheia de aur din buzunar şi a ieşit ca să-şi întâlnească iubitul. În timp ce stătea cu el pe plajă, mareea a crescut şi s-au dezlănţuit vântul şi valurile. Cum poarta nu fusese închisă, marea a pătruns înăuntru şi a distrus marele oraş, înecând pe toţi locuitorii – da, şi pe familia prinţesei Dahut. Se spune că, atunci

când marea şopteşte şi geme lovindu-se de stânci, e, de fapt, vocea frumoasei sirene Dahut, care, ca să-şi satisfacă dorinţa egoistă de dragoste, omoară bărbaţi. Iar când marea se zbuciumă în acel golf trist al bărbaţilor morţi, nu e decât zgomotul asurzitor făcut de o mie de clopote de biserică, ce încep să bată în adâncul...

Sunetul subţire de cristal spart opri dintr-o dată monologul. Doamna Saint-Cloud şi Tory se întoarseră spre locul de unde venise

zgomotul. Aimée se holba la piciorul spart al unui pahar de lichior, nevenindu-i parcă să creadă ce făcuse. Era foarte palidă.

— Sper că nu te-ai tăiat, Aimée? o întrebă mama ei cu asprime.

— Nu... îmi pare rău, mamă. Era gol, dar...

Doamna Saint-Cloud se linişti.

— Atunci n-are importanţă. Vino şi aşază-te lângă mine. Emile o să strângă cioburile mai târziu. Poate, fata mea, e

pentru că am pomenit despre înec, dar ştii că nu trebuie să evităm astfel de subiecte.

Bătu uşurel cu mâna locul de lângă ea şi Aimée se aşeză acolo ascultătoare. Doamna Saint-Cloud se întoarse spre Tory, cu faţa calmă şi mândră. Era un pic încordată, ca de obicei, dar, dacă era nefericită, ştia să se stăpânească foarte bine. În ochii ei se citeau urmele unor vechi tristeţi, dar se citea, de asemenea, şi resemnarea.

— Trebuie să-ţi spun,

domnişoară, că acum câţiva ani tatăl şi fratele lui Aimée au murit pe mare. Aimée i-a iubit foarte mult, în special pe fratele ei, Armand. Era mult mai în vârstă decât ea. Cum soţul meu era mereu plecat, iar Armand rămânea aici, pentru Aimée el a fost şi tată, şi frate în acelaşi timp.

Doamna Saint-Cloud păru să creadă că erau necesare mai multe explicaţii.

— Soţul meu, domnişoară, a fost ofiţer de marină şi-i plăceau foarte mult întrecerile

de iahturi. Aimée şi-a cunoscut tatăl foarte puţin. Armand era tot timpul lângă ea, pentru ea, spre deosebire de soţul meu. El petrecea puţin timp pe mare. De când era Aimée mică, el a locuit aici cu soţia lui. S-a ocupat de treburile familiei, o chestiune faţă de care soţul meu se arăta foarte nepăsător. Marea, domnişoară, era viaţa lui. Nu-şi găsea locul pe uscat.

— Luc mi-a spus că... bărbaţii Saint-Cloud se nasc cu marea în suflet.

— Aşa se întâmplă cu

majoritatea, desigur, spuse doamna Saint-Cloud şi o urmă de regret îi întunecă faţa. Înainte să devin văduvă cu adevărat, eram de fapt de multă vreme văduvită din cauza mării. Am învăţat să mă împac cu trecutul şi să mă gândesc la viitor. Aşa că nu trebuie să ne neliniştim când se vorbeşte despre astfel de lucruri. E mult mai bine să vorbeşti despre ele, nu-i aşa? De aceea n-am ezitat să-ţi spun povestea oraşului Ys. Deşi oasele atâtor bărbaţi

Saint-Cloud zac îngropate în mare.

Se uită iar spre uşile din sticlă şi spre silueta lui Luc, conturată vag pe fundul parapeţilor întunecaţi de granit.

Tory simţi că ar fi trebuit să spună ceva, dar nu-i veni nimic în minte, în afară de lucruri banale care nu se potriveau situaţiei. Era dar că doamna Saint-Cloud prefera să-şi ascundă sentimentele şi dorea să uite trecutul. Condoleanţe rostite în şoaptă

ar fi sunat nesincer.

— Spre deosebire de oraşul Ys, spuse doamna Saint-Cloud peste câteva clipe, cu ochii încă aţintiţi la parapetul ce dădea spre mare, familia soţului meu nu este complet distrusă. Nu încă! Nu m-am născut o Saint-Cloud, domnişoară, dar am fost o Saint-Cloud prea mulţi ani ca să admit ca numele unei familii care a supravieţuit cu onoare atâta secole să nu se mai perpetueze. Într-o zi, în curând, nepotul meu va purta

şi el acest nume. Familia Saint-Cloud va supravieţui, pentru că-l mai avem pe Luc.

Tory simţi că fusese martora unei declaraţii de o mare însemnătate. Deşi doamna Saint-Cloud vorbea în şoaptă, glasul ei era foarte hotărât, de parcă tocmai dăduse o sentinţă. Tory observă capul plecat al lui Aimée şi obrajii ei foarte albi. Poate că o supărase faptul că mama ei n-o menţionase şi pe ea ca pe o supravieţuitoare a familiei Saint-Cloud.

— Şi pe Aimée, spuse Tory.

— Şi pe Aimée, repetă doamna Saint-Cloud ca un ecou.

Capul fetei nu se ridică şi nici genele întunecate. Dar Tory se întrebă dacă lui Aimée îi era atât de uşor să-şi ascundă sentimentele. Oare se gândea Aimée la prinţesa celtă, Dahut?

CAPITOLUL 6

Chiar dacă Tory găsi sub uşă în dimineaţa următoare o scrisoare subţire, trecu câtva timp până găsi un prilej să i-o dea lui Jacques Benoit. După micul dejun când o conduse spre maşina lui, Luc îi aduse la cunoştinţă că în următoarele trei-zile îşi vor desfăşura orele de lucru în Brest. Neîncântată de perspectiva petrecerii unui timp atât de lung în compania lui, Tory sugeră, nu pentru

prima dată, să angajeze o firmă de detectivi particulari care să facă unele investigaţii. Îl avertiză că zilele în Brest aveau să fie pierdute degeaba. Se mai confruntase cu toate acestea înainte, cu întrebările fără răspuns şi presupunerile neconfirmate.

— Dacă tot eşti atât de convinsă că eu sunt bărbatul acela, spuse Luc pe un ton sec, n-ar fi mai bine să văd şi eu locul crimei? În felul acesta mi-au revenit cele mai multe amintiri.

— Şi dacă aceste amintiri îţi revin, oare vei recunoaşte vreodată? îl întrebă Tory mult prea caustică.

Luc îi aruncă o privire stranie şi trânti cu putere portiera maşinii. Câteva clipe mai târziu, după ce se aşează la volan, şopti:

— Ai o părere extrem de proastă despre bărbaţi.

— Nu despre toţi, ripostă Tory accentuând răspunsul, dându-şi jos ochelarii cu rame de baga pentru restul zilei.

De la Château d'Ys până în

Brest se face mai puţin de o oră cu maşina. Oraşul domină panorama grandioasă a unui vast port sălbatic, suficient de mare pentru a putea adăposti numeroase vapoare, într-un golf albastru, încadrat dintr-o parte de Pointe de Penhir, iar din cealaltă de Point de St. Mathieu. Din adăpostul portului, Atlanticul se întindea până în America. De la precedenta ei şedere în Brest, Tory cunoştea oraşul destul de bine. Construcţiile refăcute după devastările celui de-al

doilea război mondial erau mai puţin pitoreşti şi în mod considerabil lipsite de personalitatea anticului oraş Quimper. Cu toate acestea, îşi avea şi el farmecul lui. Fiind unul dintre cele mar mari porturi la mare ale Franţei, atmosfera era vie, înfloritoare, plină de exuberanţă şi culoare. Portul era aglomerat cu tot felul de vase, de la vapoare mari cu aburi până la remorchere turtite. Alături de giganţi ai comerţului îşi câştigau existenţa pescuind în

primejdioasele ape de coastă.

Tory citise undeva că Brestul era cel mai ploios oraş al Franţei, şi cu această ocazie vremea părea să-şi confirme acea reputaţie. În prima zi, aproape tot timpul burniţase, ca un fel de anticipare a ceea ce avea să urmeze în viitoarele două zile. Era o ploaie uşoară, caldă şi blândă care nu te-ar fi deranjat prea mult dacă nu ţi-ar fi umezit şi lins părul, şi dacă nu te-ar fi făcut să transpiri în mantaua de plastic pe care erai nevoit s-o porţi

aproape tot timpul. În cazul lui Tory, nu doar din cauza plasticului se simţea incomod. De fiecare dată când Luc o apuca de braţ, se atingea de corpul ei sau stătea prea aproape de ea într-un lift, căldura umedă ce-i invada pielea nu se datora în întregime doar vremii de afară. Zbuciumul ei interior era în continuă creştere.

Apartamentul în care locuise Laura se afla într-una dintre cele mai noi şi luxoase clădiri, nu departe de ţărm. Îl

căutară prima dată pe proprietarul blocului, ale cărui birouri se aflau în altă parte. Acesta susţinu că nu are alte date personale despre foştii chiriaşi, în afara unei liste cu nume. Iar dacă aflase mai târziu vreo adresă, refuzase să le-o dea. Le sugeră că trimiterea unei scrisori era singura modalitate în care puteau lua legătura cu foştii chiriaşi – dacă nu cumva, bineînţeles, agenţia care se ocupa cu închirierea se hotăra să mai comunice şi alte

informaţii. Dar cei de la agenţie nu procedară aşa. Pretinseră că n-au mai păstrat vechile registre şi sugerară să se intereseze chiar la blocul respectiv. Clădirea era mare şi impersonală, iar portarul de acum opt ani plecase de multă vreme. Fostul apartament al Laurei era ocupat şi nu putea fi văzut. Cu trecerea anilor, locuitorii celorlalte apartamente se schimbaseră de multe ori. Tory ştiuse, dar Luc dorise să-şi confirme singur toate acestea.

— Nicio sclipire de memorie? îl întrebă Tory pe Luc după câteva ore de investigaţii nefructuoase.

— Sigur că nu. Dacă ceva îmi era familiar, te-aş fi anunţat.

Tory îi răspunse doar cu o uitătură ce spunea că nu avea încredere c-o să procedeze aşa.

Aceea fusese doar prima zi de căutări, în cea de a doua făcură şi mai multe eforturi. Tory şi Luc bătură străzile din Brest intrând în toate magazinele mici care se

găseau faţă de apartament la o distanţă ce putea fi străbătută pe jos. Cu poza Laurei în mână, Luc punea întrebările. Tory nu le înţelegea nici pe acestea, nici răspunsurile, dar pricepea semnificaţia lor generală. Doi sau trei dintre vânzătorii mai în vârstă îşi aminteau într-adevăr vag femeia din poză, deşi nu păreau să-l recunoască pe Luc. De fapt, când făcea un gest către el, ca să observe Tory, oamenii scuturau foarte expresiv din cap. Pentru Tory

asta nu însemna că nu el se căsătorise cu sora ei. Ar fi însoţit-o Luc pe Laura la măcelărie sau la pâine? I se părea prea puţin probabil!

A treia zi atenţia lor se concentră asupra restaurantelor. La început merseră pe jos, preferând ceţoasa burniţă în locul repetatelor încercări de a găsi un loc de parcare. Dar, după ce cercetă localurile apropiate fără niciun rezultat, se urcară în Mercedes şi merseră la restaurante mai îndepărtate.

După câteva încercări inutile, ajunseră la un han elegant şi discret unde, după ce deschiseră calea cu o bancnotă foarte valoroasă, semeţul maître d'condescended[11] binevoi să dea ascultare întrebărilor lui Luc. Pentru că localul avea o lumină difuză şi intimă, se duse cu fotografia Laurei lângă o veioză pentru a o privi. Zăbovi un timp uitându-se nedumerit la ea, de parcă era posibil, într-adevăr, s-o

recunoască. Luc discută un timp cu bărbatul acela, dar Tory nu auzi nimic, căci în acel gen de restaurant nu se vorbea niciodată foarte tare – şi, oricum, tot n-ar fi înţeles.

Tory aruncă priviri bănuitoare în jur când, până la urmă, se aşezară să ia masa tot acolo. Masa lor se afla într-un separeu retras, ferit de privirile celorlalţi clienţi de o draperie grea. Exista o singură banchetă din pluş, încât nu se puteau aşeza altfel decât unul lângă celălalt, trupurile lor

practic atingându-se. Tory, care nu mai intrase niciodată într-un restaurant cu separeuri intime aşa de exotice, reflectă fără prea multă plăcere că acesta părea a fi locul ideal unde un bărbat îşi putea aduce iubita. Era o atmosferă propice întâlnirilor clandestine.

Aşteptă până când li se aduseră două pahare. Cu martini sec, apoi începu:

— Ei bine, te-a recunoscut?

— Bineînţeles că nu, răspunse Luc rece. Am fost nevoit să-i dau un bacşiş gras

tipului doar ca să accepte să discute cu mine.

— Am observat că te privea cam nedumerit.

Căutătura lui nu dovedea că-l recunoscuse în mod evident, cel puţin aşa ar fi gândit un observator străin. Dar nu intenţiona să-i mărturisească asta lui Luc.

— L-am întrebat dacă figura mea îi este familiară. Şi apoi, într-un asemenea loc, trebuie să te holbezi ca să vezi ceva.

Inclusiv preţurile meniului, căci acestea pur şi simplu nu

existau, ceea ce însemna, de obicei, că erau astronomice şi ca atare nu erau menţionate. Localul acela, hotărî Tory, era mult prea discret pentru vorbe. Dacă Laura mâncase vreodată acolo, cu siguranţă că mâncase bine. Un chelner rezervat ridică lista cu totul discretă a meniurilor după ce Tory îşi alese o omletă simplă, nedorind să se îndatoreze prea mult pentru masa aceea.

— Dar pe Laura o cunoştea, afirmă ea.

— Nu era sigur.

Tory crezu că Luc mințea.

— S-a uitat cam mult la poza ei! Şi ce-aţi avut aşa multe să vă spuneţi?

— Semăna cu fiica lui. Mi-e teamă că am auzit povestea întregii sale familii ca preţ pentru această masă minunată. Nu crezi că merită? Încă de când am intrat mi s-a spus, într-un fel extrem de arogant, că este absolut esenţial să faci rezervări înainte şi că majoritatea meselor sunt reţinute permanent Condiţia noastră

umilă nu i-a impresionat.

Tory îl privi dezamăgită pe Luc.

— Presupun că nu mă minți. Dacă ai fi făcut rezervări aici în trecut, ar fi putut, cel puțin, să-şi amintească numele tău.

— Exact, confirmă Luc cu detaşarea unui om care şi-a demonstrat punctul de vedere.

— Sigur că se poate să-şi fi amintit şi nu mi-ai spus tu.

— Atunci de ce, întrebă Luc, nu şi-a reamintit faţa mea.

Tory avu impresia că o luau

din nou de la capăt.

Îşi mai amintise de dimineaţă faptul că fostul apartament al Laurei nu era foarte departe de şantierele şi fabricile de conserve Saint-Cloud. Descoperise un reper. În timpul precedentelor ei investiţii acest lucru nu-i spusese nimic, dar acum însemna chiar foarte mult. Cu puţin timp în urmă, când îl vizitase, nu-şi dăduse seama, dar acum abordă subiectul cu Luc.

Luc nu se entuziasmă.

— Bineînţeles, am ştiut că cele două adrese se aflau aproape una de alta. Dar, cu exactitate, ce altceva dovedeşte acest fapt decât contrariul a ceea ce speri? Dacă, din întâmplare, soţul surorii tale era în vreun fel implicat în afacerile Saint-Cloud, n-ar fi avut niciun motiv să-şi lase atât de mult timp singură proaspăta mireasă. Ar fi fost în fiece noapte acasă, cu ea.

— Dar şi tu ai fost implicat în acele afaceri fără să lucrezi,

de fapt, acolo, spuse Tory simţind că marcase un punct. Lucrezi lângă Quimper.

Faţa lui Luc era perfect impenetrabilă, doar ochii aruncau scântei flegmatice.

— În cazul ăsta, zise el tărăgănat, de ce nu i-am închiriat un apartament în Quimper?

Tory oftă şi ameţi o clipă, epuizată de plimbarea lungă făcută de dimineaţă.

— Nu ştiu... recunoscu ea strâmbând din nas.

Alt gând îi trecu prin minte

şi îşi micşoră ochii într-un mod acuzator.

— Dacă nu... dacă nu cumva ai avut o amantă în Quimper. Ai avut?

Îi răspunse cu amabilitate.

— Nu ţi-am spus că am memoria slabă?

— Ăsta nu-i un răspuns direct! Ai menţionat, de asemenea, că şi alte femei au reapărut din când în când din trecutul tău. Nu ştiu de ce nu m-am gândit la asta până acum! Sigur că nu puteai ţine două femei în acelaşi timp

într-un orăşel cum e Quimper. Trebuia să eviţi o situaţie ca asta. Ai avut vreodată un apartament în Quimper?

— Da, pentru o perioadă. Am renunţat la el după ce mi-a murit unchiul, iar mătuşa m-a rugat să mă mut înapoi la Château d'Ys.

— Mă mir că ai acceptat.

— N-aş fi vrut să fac asta, din cauză că e cam departe pentru a face naveta şi prefer să-mi păstrez independenţa. Totuşi, m-am gândit că mătuşa mea avea nevoie de cel

puţin un bărbat în toată puterea cuvântului la casa ei şi a refuzat să angajeze unul. Teoretic, locul acela îmi aparţine, aşa că mă simt răspunzător pentru siguranţa celor care locuiesc la castel.

— Deci, spuse Tory, e foarte clar ce-ai făcut acum opt ani. În timp ce erai căsătorit cu Laura, mai aveai şi altă femeie.

— Crezi? Cuvinte lui sunară extrem de sarcastic. Mai puneţi încă o întrebare, prietenă. Dacă, m-am însurat cu sora ta,

de ce n-am prezentat-o familiei? Doar locuieşte destul de aproape de Brest, la mai puţin de o oră de mers cu maşina.

— Discutam dacă ai avut sau nu o amantă în Quimper! Ai avut?

Luc începu să se amuze detaşat.

— Am să pretind că n-am auzit întrebarea asta pe motiv că, doar ascultând acest nonsens al tău, mă pot incrimina. Dacă tu nu vrei să-mi dezvălui viaţa ta amoroasă

din trecut, de ce ţi-aş povesti eu despre a mea?

— Pentru că tu eşti cel care are pentru ce să fie incriminat! Oricum, eu n-am un trecut...

Se opri exact când chelnerul cu haină roşie împinse căruciorul încărcat cu tot felul de vase din argint în separeul lor din catifea. Plecă lăsând în urmă arome delicioase de pâté, escargots[12] şi alte delicatese pe care Tory nu le comandase.

— Ce fel de trecut nu ai,

replica Luc.

— Nu am un trecut demn de menţionat, zise Tory cu asprime.

— Ciudat, murmură Luc. Am impresia clară că te-ai oprit exact înainte să spui că n-ai avut un trecut amoros. O remarcă neobişnuită din partea unei femei care a fost căsătorită. Nu l-ai iubit niciodată pe soţul tău?

Tory încetă să-şi mai desfacă scoica, iar degetele ei subţiri deveniseră rigide din cauza tensiunii. Îl privi şi ea

fix pe Luc, provocându-l să ghicească în continuare adevărul despre căsătoria ei.

— Sigur că l-am iubit cândva. Doar am acceptat, să mă mărit cu el, nu-i aşa?

— Doar până acolo aţi ajuns? La vorbe, în rest nimic altceva?

— Bineînţeles că nu! Ştiu ce vrei să insinuezi, dar n-a fost nimic nelalocul lui... cu Griff. Era un bărbat absolut normal.

În separeul obscur nu se putea citi nimic pe chipul lui Luc, dar simţea cum o scruta

cu privirea încercând s-ă găsească anumite indicii în trecutul ei, la fel cum făcuse şi ea.

— Mă întreb, murmură el.

Tory îşi puse furculiţa pe masă.

— Dacă mai pui o singură întrebare referitoare la căsnicia mea, toată masa asta se va duce de râpă. Voi fi nevoită să plec.

— Chiar aşa de rău a fost?

— E o întrebare!

Luc o privi lung şi cu ochii mici, apoi abandonă subiectul.

În timp ce-şi mâncară omletele, clătitele de desert dulci şi untoase, cu garnituri exotice, ciorovăiala lor continuă în întregime, centrată pe întrebarea dacă Luc fusese sau nu vreodată căsătorit cu Laura. Tory continuă să insiste că trebuie să fi fost, iar el să răspundă, cu aceeaşi insistenţă, că aceasta era cea mai puţin probabilă dintre posibilităţi.

— Atunci cu cine s-a căsătorit?

— Exact asta încerc şi eu să

aflu, spuse Luc exagerat de nerăbdător.

Printre argumentele lor contradictorii făcură, de asemenea, planuri pentru restul săptămânii. Luc avea o şedinţă de consiliu a doua zi, ceea ce însemna că Tory îşi putea petrece timpul liber la Château d'Ys. Vineri avea să se ducă la şantier, iar Tory va rămâne în Quimper – având astfel, în sfârşit, ocazia de a înmâna scrisoarea despre care Aimée întrebase de vreo câteva ori fie prin privirile-i

neliniştite, fie prin şoapte grăbite.

— Săptămâna viitoare vom merge la Carnac, o informă Luc.

— Poate că te vei convinge când vei vedea registrul micuţului han unde ai stat acum opt ani, spuse Tory. Cei de acolo păstrează arhiva.

Luc deveni foarte liniştit.

— Da?

— Iar în registru există semnătura.

Luc răspunse cu multă prudenţă.

— Orice se poate semna în numele altcuiva.

— Da, dar mai există ceva. Acel Luc Devereux care a semnat în registrul hanului de lângă Carnac a fost acelaşi Luc Devereux cu care s-a măritat Laura. Dacă tu şi Laura aţi călătorit cu iahtul şi în alte ţări – după cum ştiu eu – atunci trebuie să fi avut şi acte. Probabil un paşaport. Nu înţelegi că tu trebuie să fi fost?

— Mai există şi altă variantă. Poate că în Carnac

vom descoperi că semnătura nu este a mea. Ce vei face în cazul ăsta?

Tory îşi înclină capul, înfrântă dintr-o dată de confuzia de reacţii ce părea că devenise parte din viaţa ei de zi cu zi.

— Voi pleca acasă, spuse ea cu voce slabă.

Masa se apropie de sfârşit, finalul ei fiind marcat de nota de plată discret prezentată într-o mapă frumoasă, rubinie, cu ciucuri aurii. Luc abia dacă îi aruncă o privire. Depuse în

ea un număr exorbitant de bancnote, îi făcu un semn chelnerului să plece şi remarcă.

— Cred că am aflat tot ce urma să aflăm colindând străzile. Ai putea să te distrezi de una singură puţin timp în după-amiaza asta? Am o treabă oarecare de îndeplinit. Am să te las la un butic aflat lângă locul unde mă voi duce, astfel încât să-ţi umpli cu ceva vremea.

— Şi tu unde vei fi?

— Dacă vrei neapărat să

ştii, la ziarul local. M-am gândit să răsfoiesc un pic arhiva cu ziare din perioada în care sora ta a locuit în Brest. N-ai putea decât să-mi îngreunezi munca, având în vedere că nu cunoşti limba franceză.

Tory cercetase deja presa de acum opt ani, o activitate migăloasă în urma căreia nu găsise menţionat pe nicăieri numele de Luc Devereux. Ştia că Luc n-avea să găsească nimic. Cu toate acestea îi spuse pe un ton intenţionat

sarcastic:

— Ce ai de gând să faci? Să-ţi acoperi urmele?

Necontenitele investigaţii ale lui Tory reuşiseră să-l enerveze pe Luc. Se întoarse într-o parte ca s-o privească şi mai direct şi îşi aşeză braţul stâng pe spătarul banchetei din spatele ei. Gura lui bosumflată exprima supărare şi dispreţ.

— Ţii neapărat să dovedeşti că sunt un ticălos, nu-i aşa? Dacă ar fi să descopăr vreo dovadă că am fost încurcat cu

sora ta, ai fi prima care ar afla.

Tory îl fixă sfidător.

— Crezi şi, tu, cu siguranţă, că e posibil, altfel nu te-ai mai implica în toate complicaţiile astea, nu-i aşa? Şi ai luat fotografia cu Nicholas. Dovadă că tu eşti bărbatul în cauză!

Luc se încruntă la ea, maxilarul începu să-i tremure, iar ochii i se întunecară din pricina unor emoţii periculoase. În locul în care corpurile lor aproape se lipeau, al lui parcă emana valuri de

căldură. Nechibzuit şi împotriva voinţei ei, îşi aminti noaptea în care-l atacase cu pumnii. Când era nervos, Luc Devereux devenea un bărbat complet periculos. Simţise acest lucru în noaptea aceea şi îl ignorase, dar nu-l mai putea ignora şi acum. Ştia că, într-un anumit fel, îl aţâţase prea tare.

Şi totuşi, continuă să-l ia în derâdere, de parcă altcineva o împingea să procedeze aşa.

— Ei? Răspunde-mi!

— Îţi voi răspunde, spuse el

înverşunat, într-un fel care ar trebui să te facă să înţelegi ce cred despre logica ta. Dacă eram căsătorit cu sora ta, nu mi-ar fi trecut prin cap să fac ceea ce am de gând să fac...

Şi zicând acestea, îşi puse mâna stângă pe umărul ei ca s-o împiedice să se retragă. Sub faţa de masă, cu mâna dreaptă îi imobiliză genunchiul, degetele lui strângând-o într-un mod imperativ. Îşi aplecă faţa spre a ei, cu buzele şi ochii plini de dorinţă senzuală.

Deodată Tory începu să se zbată, căci mâna lui îi strângea şi mai tare genunchiul făcându-i clare intenţiile. Dar nu avu ocazia să protesteze prin cuvinte sau ţipete, căci în clipa următoare gura-i fu pecetluită cu un sărut ce-i tăia respiraţia. O domina cu uşurinţă, doar cu gura şi cu un braţ puternic, imobilizând-o pe banchetă.

Îşi vârî uşor mâna sub fusta ei, dând peste suprafaţa mătăsoasă a furoului din nailon. Încetişor, ameţitor,

degetele lui începură să urce mai sus, căutând un loc vulnerabil, acoperit doar de cel mai subţire veşmânt. Îi cuprinse în mod posesiv cea mai intimă şi uşor excitabilă parte a corpului ei, pretinzându-i supunere imediată. Şi împotriva încercărilor ei de a se desprinde, mâna lui rămase acolo.

Tory încercă să-i împingă capul şi să-i îndepărteze degetele nedorite de pe coapsele ei, dar în adâncul

sufletului ştia că acel tumult interior nu se datora doar unei atitudini de respingere. Se zbătea dorind eliberarea din strânsoarea lui, dar în acelaşi timp o şi dorea. Era ceva nespus şi păgân din ea, acolo unde în locul temerilor şi scrupulelor dominau dorinţele. Aproape că-şi dorea să fi fost singuri în altă parte – complet singuri, astfel încât el să-şi poată da frâu liber împlinirii dorinţelor nechibzuite, un act de subjugare de care se temea şi împotriva căruia ar fi luptat,

dar pe care şi-l dorea în adâncul sufletului ei.

O eternitate sălbatică parcă trecuse, dar nu se scurseră mai mult de cincisprezece secunde până când Luc îi dădu drumul, desprinzându-se de ea într-un mod atât de brusc şi complet, încât, pentru o clipă, Tory rămase cu mâinile în aer, împingând ceva ce nu mai era acolo. Nu mai avea cu cine să se lupte.

— Dacă ăsta a fost un păcat de moarte, zise el cu asprime, atunci înseamnă că sufletul

meu este blestemat, dar la fel e şi al tău. Dacă tu crezi cu adevărat că eu sunt bărbatul care s-a căsătorit cu sora ta, atunci reacţiile pe care le-ai avut în ultimele câteva zile nu sunt chiar morale. A tânji aproape tot timpul după soţul surorii tale gemene nu te pune exact în postura... Se opri în mijlocul propoziţiei şi murmură: Dumnezeule Mare!

O privea fix, nevenindu-i să creadă decât pe jumătate din ceea ce zărea pe faţa ei. Tory încercă să-şi mascheze

expresia, dar pur şi simplu nu reuşi să facă asta, atât de mare îi era tulburarea interioară. Avea ochii măriţi şi plini de teamă, gura şi bărbia îi tremurau din cauza unei emoţii pe care nu şi-o putea stăpâni.

— Dumnezeule Mare! repetă el. O jumătate din tine tânjeşte după sex, dar cealaltă este în mod absurd speriată că ai putea să răspunzi în vreun fel mângâierilor mele. Te tulbur chiar aşa de tare?

Tory încercă să-şi alunge

răvăşeala de pe chip. Îngrozită de gândul că pe faţa ei totul se citea atât, de uşor, ar fi vrut să dispară de pe bancheta aceea şi să fie în alt colţ al lumii. Oare emoţiile ce-o dezechilibraseră erau aşa de evidente?

— Sunt convins că nu-ţi imaginezi că aş fi continuat să merg mai departe în locul ăsta, adăpostiţi doar de o simplă draperie?

— Nu, şopti ea.

— Relaxează-te, Victoria, adăugă el cu o tandreţe

neaşteptată. Nu ţi-am pus niciun gând rău!

Extrem de emoţionată, încercă să-şi vină în fire. Fără motiv, simţea că se făcuse de râs – de parcă ea, nu el, dăduse naştere acestei întregi situaţii umilitoare. Câteva minute mai târziu, când ieşiră din restaurant, era anormal de supusă şi tăcută. Fusese sărutată cu adevărat şi, deşi se zbătuse şi intrase în panică, îşi dorise ca sărutul să continue. Oare nu exista nicio modalitate prin care să-şi ţină

în frâu această dorinţă teribilă ce creştea înăuntrul ei?

CAPITOLUL 7

După vizita la ziar, Luc deveni extrem de tăcut, iar Tory se simţea stânjenită şi vinovată. Îşi petrecuse acele ore de una singură; nu făcând cumpărături, ci hoinărind de-a lungul străzilor umede de ploaie ale Brestului şi gândindu-se. La început încercase să-şi lămurească sentimentele contradictorii, dar curând nu mai suportă să se gândească la ele. Apoi îşi

impusese să se gândească la Laura şi Luc.

Când se întâlniră lângă maşină, la ora stabilită, Luc nu se obosi să-i spună că nu aflase nimic, dar nici ea nu se grăbi să-l întrebe. Pur şi simplu, nu avea curajul să facă asta.

Ca putregaiul în lemn, îndoielile începură să macine acele lucruri solide pe care le crezuse atâta vreme. N-ar fi recunoscut aşa ceva în faţa lui Luc, dar celor trei zile petrecute în Brest se datorau

schimbările din sufletul ei. Bunăvoinţa lui de a cerceta împreună cu ea acel trecut nu-i putea fi luată în nume de rău şi, în ciuda faptului că susţinea contrariul, începuse să fie convinsă că, dacă descoperea adevărul, el îl va privi simplu în faţă. Episodul din restaurantul elegant stârnise, de asemenea, în ea îndoieli supărătoare. Deşi Luc fusese evaziv, era foarte sigură că *maître d'had*[13] o recunoscuse în fotografie pe

Laura şi la fel de convinsă că nu-l recunoscuse pe Luc. Totuşi, într-un astfel de restaurant n-ar fi fost firesc să apară mereu împreună? Nu era un local unde Laura ar fi putut să mănânce împreună cu alte prietene.

Avansurile pe care i le făcuse Luc, deşi Tory se simţea foarte jenată să se gândească la el, o ajutaseră, de asemenea, să se simtă din ce în ce mai încurcată din cauza vechilor ei concluzii. Era posibil ca Laura să fi fost

căsătorită cu alt bărbat, aşa cum nu de puţine ori sugerase Luc? Cu cineva care avea acces la actele lui de identitate? Nu un Saint-Cloud, căci cei doi Saint-Cloud morţi fuseseră căsătoriţi. Iar în plus, unul fusese prea bătrân, iar celălalt avusese o ocupaţie care nu-l scotea în largul mării. E posibil să fi fost un alt Devereux? Sau poate un angajat al firmei Saint-Cloud care, din motive personale, se folosise de nume străin? Unii oameni procedau aşa atunci

când vroiau să huzurească fără bani. Poate că soţul Laurei supravieţuise cu ajutorul creditelor şi cecurilor false, iar castelul său din cărţi de joc se năruise. Dacă Laura descoperise că soţul ei era un escroc şi un mincinos, acest fapt ar fi fost de-ajuns ca s-o facă să se întoarcă urgent acasă, în America, într-o stare de spirit atât de îngrozitoare. Era o posibilitate exagerată, până la absurd, dar nu imposibilă.

Poate că aceste îndoieli se

cuibăriseră în ea doar pentru că Tory dorea cu atâta disperare să se îndoiască, dar de îndată ce dubiile îşi găsiseră în mintea ei un punct de sprijin oricât de fragil, erau greu de spulberat. Începu să creadă că greşise, probabil, undeva.

Avu o noapte albă, în care se perpeli cu gândul la nesiguranţa şi acuzaţiile ei mizerabile. Nu se mai putea amăgi în privinţa sentimentelor ei faţă de Luc. El le numise dorinţă, dar ea îşi

dăduse seama până atunci că, de fapt, însemnau cu mult mai mult. Acele simţăminte confuze din adâncul sufletului stârniseră în ea furtuni nebănuite. Interesul deosebit faţă de el îi umplea toate clipele de visare şi aproape pe toate celelalte în care era lucidă. Avea un simţ acut al neajutorării şi fatalismului, ca şi când o soartă ironică îi dirija destinul în cel mai necruţător mod cu putinţă. Faptul că atracţia era reciprocă nu schimbase nimic.

Se simţea sedusă de Luc printr-o forţă invizibilă a naturii împotriva căreia nu se putea lupta – precum o cometă care planează ca un adevărat dezastru sau ca o plută în derivă, înghiţită de un vârtej puternic într-o vâltoare fatală.

Adevărul, deşi cu gust amar, era că se îndrăgostise. Era inadmisibil, cumplit şi ruşinos de îndrăgostită. Era posibil ca în vinele lui Luc să curgă marea, dar într-ale ei curgea însuşi Luc, nu paşnic, ci cu tumultul unui val în flux,

măturând totul în calea lui.

În timpul interminabilei şi nefericitei nopţi care urmă, Tory admise că, de când îl cunoscuse pe Luc, scopurile ei se schimbaseră total. Cândva dorise să demonstreze că el era bărbatul cu care sora ei se căsătorise; acum dorea să dovedească tocmai contrariul. Cum ar fi putut altfel să mai fie împăcată cu sine?

În dimineaţa următoare, sub ochii lui Tory apărură semnele epuizării, iar ea nu ajunsese la nicio hotărâre. Ştia că nu va

avea odihnă până când nu va descoperi adevărul şi-l va accepta, oricât de greu îi va fi. Memoria lui Luc putea fi imperfectă, dar memoria celorlalţi membri din familia lui nu era aşa.

— În privinţa blugilor, Aimée... spuse ea la micul dejun, în prezenţa tuturor, cu excepţia lui Luc, care plecase deja la şedinţa de consiliu. Se aflau la masă doamna Saint-Cloud şi guvernanta englezoaică, o femeie arogantă şi severă, trecută de şaizeci de

ani, care mânca împreună cu familia în toate zilele săptămânii, cu excepţia duminicii. Acestea două, alături de Aimée, ascultară cu atenţie ce spuse Tory în continuare.

— ... s-ar putea să ţi-i cumpăr mâine, căci mai am încă un comision de făcut în Quimper. Cred că Luc ţi-a promis o pereche, nu-i aşa?

Ultimele vorbe fură spuse ca să fie auzite în special de către cele două femei în vârstă, pentru cazul în care blugii

erau deja trecuți pe o listă cu obiecte interzise. Nu era doar un fel de-a o înştiința pe Aimée că mesajul ei către Jacques Benoit urma să fie transmis. De fapt, Tory căuta un motiv să poată sta câteva clipe singură de vorbă cu tânăra, un fapt ce părea extrem de dificil de pus la cale. Nu găsise cel mai nimerit pretext, dar fusese singurul care-i venise în minte.

— Dacă vrei să treci pe la mine prin cameră în cursul zilei de azi, Aimée, continuă

Tory, ai putea să probezi blugii mei ca să-mi dau seama ce număr porţi. Când ai câteva minute libere? Din partea mea, poţi veni oricând. Sunt liberă toată ziua.

Uşoara ezitare a lui Aimée, în timp ce ducea la gură paharul cu supă de portocale proaspăt stoarse, nu fu însoţită de niciun fel de ezitare în glas.

— Poate că domnişoara Pritchard va hotărî, căci dumneaei trebuie să mă învoiască de la lecţie.

Domnişoara Pritchard, guvernanta englezoaică, aproape că distruse toate planurile urzite cu atâta grijă de Aimée.

— Nu-i nevoie, rosti ea cu răceală, eu fac toate cumpărăturile pentru Aimée şi ştiu toate măsurile ei. Am destul de multe lucruri de cumpărat pentru ea. Lenjerie nouă şi altele. Dacă îi sunt permişi blugii, atunci am să-i trec pe listă.

Aşa se explica de ce garderoba lui Aimée era prea

serioasă şi neobişnuită pentru o tânără. Dezamăgită, dar nicidecum înfrânată, Tory îşi căuta alte obiecţii când domnişoara Pritchard adăugă pe neaşteptate:

— Totuşi, pentru că ai ziua liberă, mă întreb dacă aş putea să-ţi cer o mare favoare. Educaţia lui Aimée a fost dedicată literaturii şi limbilor străine, printre care şi latina, dar mi-e teamă că a cam dus lipsă de studii tehnice. I-ar fi foarte util să-i dai câteva informaţii din specialitatea

dumitale – dar nimic prea complicat, bineînţeles, căci Aimée nu are noţiunile de bază. Având în vedere pregătirea pe care o ai, ar fi ruşinos să pierdem o asemenea ocazie. Te deranjează?

— Minunată idee, spuse doamna Saint-Cloud.

Tory deschise gura, stătu aşa o secundă întreagă, apoi şi-o închise la loc. Încuviinţă din cap, mult prea copleşită de o bucurie interioară ca să mai rişte să spună ceva cu voce tare. După toate introspecţiile

ei nefericite, era o uşurare să descopere că mai avea simţul umorului intact. Dacă domnişoara Pritchard ar fi ştiut!

— Vino atunci în camera de studiu, hotărî domnişoara Pritchard, la ora nouă.

Tory reuşi să-şi păstreze expresia feţei neschimbată. Se întoarse către Aimée.

— Se poate coborî în vreun fel de pe faleze până la mare?

— Da

— Bine, căci întotdeauna îmi place să încep cu o lecţie

în aer liber. N-are sens să desenez diagrame şi să expun formule dacă n-ai observat deja valurile îndeaproape şi n-ai văzut felul în care interacţionează. Aşa că mulţumesc lui Dumnezeu că este o dimineaţă frumoasă! Pune-ţi nişte haine foarte vechi, Aimée, şi pregăteşte-te să te uzi. Sper că ştii să înoţi, da?

— Ah, Doamne, asta mă depăşeşte, oftă domnişoara Pritchard. Avea probleme cu spatele şi dormea pe o

scândură, din câte prea bine aflase Tory în timpul conversaţiilor de la micul dejun.

— Aş putea să-mi târăsc picioarele până acolo, dar să cobor faleza mi-e imposibil. Cred că aş putea la fel de bine să dau o fugă cu maşina până-n Quimper şi să cumpăr ce-i trebuie lui Aimée.

Tory îşi ascunse zâmbetul după marginile ceştii de cafea. Lăudată fie domnişoara Pritchard! Nici dacă ar fi aranjat totul de una singură,

lui Tory nu i-ar fi putut ieşi mai bine.

Aşteptând să se facă ora nouă, în timp ce-şi găsi blugii, o bluză veche şi o pereche de ochelari de soare care puteau fi luaţi drept ochelari de vedere, Tory enumera în minte câteva dintre enigmele pe care spera să le dezlege în dimineaţa aceea, iar dintre acestea niciuna n-avea legătură cu tainele hidraulicii. În timpul celor câteva zile petrecute la Château d'Ys remarcase unele lucruri. Deşi

orele de lucru şi le petrecuse în compania lui Luc, avusese numeroase ocazii să-i cerceteze şi pe ceilalţi Saint-Cloud. Ştia deja destul de mult despre întreţinerea castelului.

Era, în primul rând, interesată să dezlege enigma trecutului lui Luc, dar Tory considera că, pentru a reuşi să facă asta, va fi de asemenea, nevoită să rezolve o parte din celelalte mistere care învăluiau familia Saint-Cloud. Nu era vorba doar de o simplă curiozitate. Avea ciudatul

sentiment că toţi membrii familiei Saint-Cloud erau uniţi între ei printr-o legătură bizară, o pânză a destinului, în care şi ea însăşi era prinsă fără putinţă de scăpare. Nu-şi putea imagina de ce lucrurile stăteau în acest fel, dar îi era imposibil să scape de această senzaţie. La suprafaţă, trebuia să admită că familia Saint-Cloud, cei doi bărbaţi morţi şi femeile care trăiau, nu puteau să aibă prea mult de-a face cu misterul trecutului Laurei şi al lui Luc; Tory avea un simţ

acut al conexiunilor.

De ce, deşi Luc fusese crescut de o familie atât de remarcabilă, Laura nu menţionase asta. De ce n-o adusese la familie? Era destul de prezentabilă. De ce la vremea respectivă nici măcar nu anunţase rudelor vestea căsătoriei sale? Dacă ar fi ştiut de ea, fără îndoială că Luc ar fi aflat asta în perioada de acomodare cu trecutul său, după amnezie. Şi de ce să-i fi ascuns Laurei trecutul lui? N-avea de ce să-i fie ruşine.

Toate aceste reflecţii tindeau să susţină afirmaţia lui Luc, cum că în trecutul lui nu exista nicio căsătorie.

Dar situaţia mai putea fi privită şi altfel. Să fi existat pe atunci anumite motive care să-l împiedice pe Luc să se căsătorească cu Laura? Putea la fel de bine să ţină ascunsă legătura lor, dacă ştiuse că familia nu avea să fie de acord. Iar Laura probabil că-i cunoscuse trecutul de la început. Oricum, fusese întotdeauna înclinată spre

evaziv, iar cele câteva scrisori ale ei trimise din Bretagne fuseseră extrem de vagi. Poate că în mod intenţionat nu amintise nimic despre familia Saint-Cloud, ştiind că secretul se impunea respectat. Sau poate că făcuse atunci câteva referiri întâmplătoare pe care însă Tory le uitase de multă vreme. Acele posibilităţi aduceau argumente într-un alt sens şi sugerau că Luc putea foarte bine să se fi căsătorit cu Laura.

Tory spera că o discuţie

între patru ochi cu Aimée ar putea să-i clarifice gândurile. În afară de asta, o interesa şi Aimée însăşi. Toată săptămâna, mintea lui Tory fusese sfredelită în permanenţă de starea proastă a lui Aimée – cel puţin de câte ori mintea ei nu se luptase cu probleme mult mai personale. Femeia aceea copil, dulce şi singuratică, avea ceva ciudat şi amar, o combinaţie de ardoare, tristeţe şi nesiguranţă, alături de o tărie ascuţită de caracter care o

făcea pe Tory să se întrebe dacă Aimée era chiar atât de supusă față de dorințele mamei sale cum părea.

Tory nu mai avea nicio îndoială că Aimée era în mod deliberat ferită de influența lumii din afara domeniului. Era clar că de la moartea tatălui şi fratelui ei, şi probabil chiar mai devreme, primise o educaţie complet protectoare. Chiar dacă n-ar fi auzit de la Jacques Benoit, Tory, şi-ar fi dat seama că Aimée era în mod nefiresc îndepărtată de,

persoanele de vârsta ei. Toţi servitorii, erau bătrâni, guvernanta era severă şi se afla aproape tot timpul lângă Aimée, domeniul era departe de orice oraş sau sat. Falezele şi marea îl protejau din trei părţi, în timp ce formaţiuni impunătoare de roci şi un gard de fier înalt, prevăzut cu ţepi şi sârmă ghimpată pe deasupra, îl păzeau din cea de-a patra parte. Braconierii, avertiza semnul, aveau să fie electrocutaţi. Poarta era încuiată. Gardul probabil că

fusese ridicat ca să protejeze domeniul de oamenii care intrau, dar Tory băgă de seamă că primejdia pe care ţi-o semnala putea la fel de eficient să nu permită nimănui nici să iasă de acolo. De fiecare dată când vedea gardul, lui Tory îi venea în minte povestea lui Dahut, o legendă pe care o auzise de trei ori de când locuia la castel. Era, într-adevăr, povestea preferată a doamnei Saint-Cloud.

Mai existau şi alte enigme, majoritatea dintre ele

neputând fi dezlegate prin intermediul întrebărilor, directe adresate lui Aimée. Exagerata protecţie a doamnei Saint-Cloud era uimitoare, la fel şi uşoara rigiditate a manierelor ei. Se împăcase cu pierderea soţului şi fiului şi reuşise asta printr-o resemnare puternică şi răbdătoare cu adevărat impresionantă. De ce se temea aşa de tare s-o lase pe Aimée să se bucure de viaţă? Tânărul Jacques Benoit, oricum, nu se gândea la căsătorie, ci doar la primele

faze ale unei idile. Intenţiile lui păreau destul de onorabile. Ca fiu al unei vechi familii prietene, trebuia să fie acceptat de doamna Saint-Cloud. Nu era cel mai mare mister din mintea lui Tory, dar crezu că deslușirea acestuia ar putea s-o ajute să găsească soluţiile unor probleme ce-i erau mai aproape de suflet. Dacă reuşise să-i înţeleagă pe aceşti ciudaţi Saint-Cloud, nu-l putea înţelege şi pe Luc?

— Nu mi-aş dori să fac asta

într-o zi furtunoasă, spunea Tory o jumătate de oră mai târziu, în timp ce ea şi Aimée coborau pe o cărare periculoasă de pe versantul falezei. Cu mâinile nu te puteai ţine decât de colţurile stâncilor, iar pentru păşit aveai la dispoziţie doar trepte din granit mai mult decât înguste. Partea superioară a falezei se afla la o înălţime de peste trei sute cincizeci de metri deasupra mării. Lui Tory distanţa aceasta i se păru alarmantă, deşi Aimée îi

spusese că Pointe du Raz, extremitatea provinciei Bretagne era situată la o înălţime de trei ori mai mare. Exista posibilitatea unei prăbuşiri nu prea plăcute, pentru că stâncile colţuroase de granit te-ar fi făcut bucăţi cu mult înainte de a ajunge în fundul prăpastiei. Neobişnuit de exagerata grijă a doamnei Saint-Cloud faţă de Aimée fără îndoială că nu se extindea şi asupra pericolelor din natură.

Aimée, în pantaloni scurţi şi maiou semăna cu o gazdă

tânără, mult mai agilă în cățărat decât Tory. Într-o mână ținea costumul de baie, prosoapele şi mapa cu hârtii, pe care Tory le luase cu ea ca să salveze aparențele. Chiar şi aşa, îşi menținea fără dificultate echilibrul.

La baza falezei era o porțiune curată de plajă. Nisipul era fin şi Tory se aşează pe el ca să se odihnească, aruncându-şi din picioare pantofii uşori de sport pe care-i purtase. Avea costumul de baie pe sub blugi, deşi nu credea c-o

să intre în apă. Marea era mult prea periculoasă. Clipocitul valurilor pe ţărm nu era foarte puternic, dar în larg talazurile se spărgeau de stânci sugerând curenţi submarini şi tot felul de lucruri riscante pe care Tory ar fi trebuit să le cunoască, dar nu le cunoştea.

Se aşează şi Aimée, chiar mai încordată.

— Ai să-l vezi pe Jacques mâine, deci, spuse ea.

— Da.

— Şi-i vei da biletul?

— Da, Aimée, am să i-l dau.

— Eşti sigură?

— Numai dacă n-o să-l găsesc din cine ştie ce motiv. Dar voi face tot posibilul.

— Şi chiar dacă nu-l vezi, vei expedia scrisoarea? Promiţi?

— Îţi promit, Aimée.

Aimée păru liniştită. Oftă şi se întoarse ca să contemple marea.

— Vin uneori aici când vreau să fiu singură. Este bine că picioarele mai bătrâne nu se pot căţăra, nu-i aşa? Uneori înot atunci când marea e mai

calmă. Când este mai agitată în jurul stâncilor simţi că te trage la fund. Ceva de genul ăsta urmează să-mi explici?

— N-am de gând să-ţi explic absolut nimic, Aimée. Dacă-ţi foloseşti ochii şi simţurile vei afla tot ce trebuie să ştii despre valuri. Inclusiv când să te fereşti de ele! E ziua mea liberă şi refuz categoric să muncesc vreun pic. Doream doar să am o companie în dimineaţa asta. Cred că şi ţie ţi-ar prinde bine o mică vacanţă.

Izbucni într-un râs uşor şi cristalin, primul sunet cu adevărat adolescentin pe care-l scosese până atunci, şi se lungi pe nisip. Scăpase de orele de studiu de dimineaţă şi asta o bucura nespus de mult.

La început, Tory întreţinu o conversaţie simplă şi banală, căci nu dorea s-o alarmeze pe Aimée şi să o pună în gardă. Treptat, cu ajutorul întrebărilor aparent inocente, începu să-şi formeze o imagine a familiei Saint-Cloud în anii precedenţi, ani în care Aimée

se făcuse mare.

Copil fiind, Aimée nu-l cunoscuse prea bine pe Luc, din cauză că era aproape cu douăzeci de ani mai mare decât ea. În perioada colegiului se mutase de la Château d'Ys, adică înainte de naşterea lui Aimée. Studiase câţiva ani în America, unde învăţase meserie, dar venise deseori în vizită în Franţa şi la Château d'Ys. După întoarcerea lui definitivă, din plăcerea de-a fi independent, locuise de unul singur. Tory

aflase deja multe dintre aceste lucruri...

— Îl strigam *mon oncle* până când mama mi-a zis că trebuie să-i spun Luc, explică Aimée cu un glas foarte melancolic, privind fix în direcţia mării. Într-adevăr, el e o rudă îndepărtată de-a noastră, dar mie mi-a fost întotdeauna ca un... unchi preferat. Anii aceia au fost foarte fericiţi. Luc mă lua uneori în braţe, mă arunca în aer şi râdea. Îmi aducea dulciuri, cutiuţe cu bomboane.

De fiecare dată, câte una pentru mine, una pentru mama şi alta pentru Félicité.

— Félicité? Tory nu mai auzise acel nume până atunci.

— Félicité e soţia fratelui meu, Armand, adică... cum se spune? Văduva lui. Putea să-mi fie mamă, aşa cum şi Armand putea să-mi fie tată.

— Da? Şi ţi-a fost ca un părinte, cum ţi-a fost el?

— Doar ca vârstă, spuse Aimée cu prudenţă. Căsătoria lor a fost aranjată de familii încă de când Armand şi

Félicité erau copii şi nici măcar nu se cunoşteau. În unele familii mai cu tradiţie se mai procedează încă aşa. Fratele meu s-a însurat cu ea când eram mică.

Tory îşi asumă riscul unei întrebări directe:

— N-o plăceai?

Aimée ezită o singură clipă înainte de a răspunde foarte convinsă.

— Nu. Cred că Armand n-ar fi trebuit să ţină cont de dorinţele familiei. O urăsc pe Félicité!

— De ce?

— Pentru că făcea mereu numai... ce trebuie. Se ducea mereu la liturghie. Întotdeauna ea avea dreptate şi atrăgea atenţia oamenilor că greşesc foarte mult. N-am fost tristă, domnişoară, când a plecat Félicité.

— De ce s-a mutat?

— Félicité a fost foarte mânioasă. Când a murit Armand.

— Mânioasă?

— Din cauza averii, domnişoară. După o căsnicie

care a durat atâţia ani se aştepta să fie foarte bogată. Dar cum? Căci tatăl meu a fost bogat, nu Armand. Félicité s-a înfuriat foarte tare pe familia Saint-Cloud. La fel de tare s-au mâniat şi rudele ei, care, de asemenea, sunt foarte bogate şi puternice. Ba chiar l-au dat pe Luc în judecată. Nu-i aşa că e urât şi rău să te gândeşti atât de mult la bani atunci când îţi moare soţul? Mai ales că Félicité nu e deloc săracă şi n-are niciun copil în grijă? A zis că nu mai

vrea să dea în viaţa ei ochii cu vreun Saint-Cloud. S-a mutat înapoi în Bennes.

Cât putu de repede, Tory reveni la discuţia referitoare la Luc. Mai obţinu câteva informaţii, unele noi, altele care doar îi confirmară ceea ce ştia deja sau presupunea. Luc călătorise foarte mult în viaţa lui şi îşi petrecuse întotdeauna foarte multă vreme pe mare. După cum îi spusese lui Tory, se întorsese să locuiască la Château d'Ys doar după ce se întâmplase acea tragedie în

familie care făcuse din el, ca singur supraviețuitor de parte bărbătească, stăpânul clanului Saint-Cloud şi moştenitorul întregii averi. Din câte dedusese Tory – doar prin întrebări indirecte – nu adusese niciodată o femeie să locuiască la Château d'Ys, cu excepţia ei. Nimic din ceea ce aflase nu-i confirma legătura lui Luc cu Laura, dar nici n-o infirma.

În cele din urmă, după ce zăbovise asupra discuţiei despre Luc atât cât îndrăznise,

trecu mai departe la subiectul la fel de derutant al educaţiei în izolare de care beneficia Aimée. Nu dorea să facă remarci răutăcioase la adresa mamei lui Aimée, aşa că abordă subiectul indirect.

— Cred că duci lipsa persoanelor tinere din jurul tău, Aimée. N-ai avut niciodată prieteni de joacă atunci când erai mică?

— Ba da. Fetele şi băieţii celor care veneau în vizită la noi. Prieteni ca Jacques. Ah, era bine pe atunci! Dar acum

nu mai vin. Iar eu... Aimée se încruntă şi începu să scormonească nisipul... De mulţi ani n-am părăsit locul ăsta..

Tory îşi asumă încă o dată riscul unei întrebări directe.

— De ce nu?

— Pentru, că nu-mi dă voie mama.

Aimée îşi întoarse cu febrilitate privirea către mare. Îşi ţinea genunchii strânşi cu braţele, de parcă încerca să se stăpânească.

— Uneori, când văd trecând

o barcă în depărtare sunt convinsă că va trebui să înot până la ea să scap în acest fel.

— Asta sună a disperare. Chiar aşa de rău stau lucrurile?

— Rău? suspină Aimée. N-ai văzut şi dumneata cum este la Château d'Ys? Ar trebui să existe bărbaţi puternici. Care să ajute la treabă şi în loc de asta, doar doi dintre servitori nu sunt femei. Iar din aceştia doi, unul are aproape şaptezeci de ani, iar celălalt a depăşit deja vârsta asta. Aşa stau

lucrurile încă de când m-am transformat din fetiţă în femeie.

Tory bâigui un ambiguu „Ah?”.

Aimée îşi aţinti privirea către ea.

— Nu-ţi dai seama de ce anume îi este frică mamei?

— Presupun că nu vrea să cunoşti vreun tânăr. Am bănuit asta din cauza lui Jacques.

— Ai bănuit? Dar cred, domnişoară, că tot n-o înţelegi pe mama ori pe mine.

Vocea lui Aimée era prea tânără ca să exprime atâta amărăciune.

— Eşti încă tânără, Aimée, îi spuse Tory cu blândeţe. Îmi imaginez că mama ta nu vrea să te îndrăgosteşti şi să te căsătoreşti, cel puţin nu deocamdată. Simte probabil că eşti tot ce i-a mai rămas. Împărtăşesc, aceste sentimente pentru că le înţeleg.

— Nu. Nu înţelegi!

Aimée aruncă în direcţia lui Tory o privire îndurerată şi

sări în picioare, cu trupul încordat din cauza unui chin arzător de adolescentă. Începu să vorbească foarte repede..

— N-o înțelegi nici un pic pe mama! Vrea ca eu să mă căsătoresc! Încă de când am împlinit treisprezece ani a început să vorbească mereu numai asta! Numără zilele până când voi fi de optsprezece ani, adică suficient de mare ca să pot fi cerută de-un bărbat!

— Dar nu pricep...

— Nu înțelegi cu cine

intenţionează să mă mărit? Cine este bărbatul pe care am voie să-l văd? Aimée se opri patetică, lăsând întrebarea să plutească în aer. Un bărbat care nici măcar nu vrea să mă sărute ori să mă ţină de mână, pentru că e prea bătrân, iar eu prea tânără! Un bărbat care mă tratează ca pe un copilaş!

— Luc? presupuse Tory în şoaptă.

— Da, Luc! *Mon oncle*!

— Iar el... Vocea lui Tory deveni foarte nervoasă. Iar el.. vrea?

— Bineînţeles că vrea! Că trebuie să vrea! E datoria lui. Nu se va căsători cu mine din dragoste, ci de dragul reputaţiei numelui de Saint-Cloud. De dragul copiilor ce-i vom face împreună!

— – N-am ştiut asta, şopti Tory.

— Iar mama nu va avea linişte până când nu voi face aşa cum vrea ea. De ce crezi că spune atât de des povestea lui Dahut? Nu ţi-o spune ţie, ci mie!

Ca să-şi exprime plastic

părerea despre căsătoria cu un bărbat pe care-l considerase unchi, un bărbat care avea de două ori vârsta ei, Aimée ţâşni spre mare şi intră în apă cu pantalonii scurţi şi maioul pe ea. Tory rămase pur şi simplu la locul ei, uimită de cele auzite.

Luc şi Aimée. O legătură aranjată cu mulţi ani în urmă şi care aştepta doar ca Aimée să împlinească optsprezece ani. Acesta era un motiv suficient pentru orice bărbat ca să-şi ascundă o căsătorie.

Luc şi Aimée.
Luc şi Laura...
Tory crezu c-o să i se facă rău.

CAPITOLUL 8

În următoarele câteva zile, viaţa lui Tory decurse ca într-un adevărat purgatoriu. Luni de dimineaţă, când porni spre Carnac împreună cu Luc, era încă sfâşiată de chinuri interioare şi cu mintea aiurea. La început, când se cunoscuseră şi crezuse că reacţiile ei se datorau doar unei tensiuni sexuale, reuşise să-i facă faţă lui Luc la un anumit nivel, de obicei acela

al mâniei şi duşmăniei. Dar acum era complet incapabilă să rostească două vorbe raţionale. Destăinuirile lui Aimée o convinseseră că Luc trebuie să fi fost căsătorit cu Laura, dar aflase acest lucru prea târziu. În timpul acelei nopţi lungi şi pline de îndoieli, când Tory ajunsese la concluzia că era posibil să nu fi fost el acel bărbat din viaţa Laurei, îşi permisese să admită că era îndrăgostită şi o dată ce realizase aceasta nu mai exista cale de întoarcere. Era

îndrăgostită. Dacă Luc ar fi fost Barbă Albastră în persoană, însurat cu o serie de femei şi toate să fi fost surorile lui Tory, tot n-ar fi reuşit să aibă alte sentimente. Era în sufletul ei, la fel de indispensabil ca bătăile inimii, la fel de vital ca sângele şi fibrele inimii ei. Ca să anuleze durerea dragostei, ar trebui să-şi scoată inima din piept.

Mai suferea şi din alte motive. Îi părea rău că-i dăduse lui Aimée biletul din partea lui Jacques Benoit şi se

căia şi mai tare că-i promisese să-i aducă răspunsul fetei. Era ceva să încurajezi o idilă inocentă între doi tineri şi cu totul altceva să te amesteci acolo unde Luc era implicat. Încercase să-i dea înapoi scrisoarea lui Aimée şi să-i spună că ar prefera să n-o mai trimită până la urmă. Expresia feţei lui Aimée căpătă ceva din duritatea chipului mamei sale.

— Mi-ai promis, domnişoară, îi amintise ea lui Tory, cu vocea tăioasă, înălţându-şi bărbia cu încăpăţânare.

Aşa că, la sfârşitul săptămânii, Tory înmânase scrisoarea, dar în acelaşi timp îi spusese lui Jacques Benoit că nu va mai îndeplini serviciile de mesager.

— Nu mai vreau să mă amestec, afirmase ea. Sunt sigură că doamna Saint-Cloud are motivele ei. De ce nu mai aştepţi o vreme? Peste puţin timp Aimée va împlini optsprezece ani – va fi majoră. Nu va mai asculta atunci cu atâta supunere de mama sa. În afară de asta, dacă ai răbdare,

doamna Saint-Cloud s-ar putea să se răzgândească.

Fără îndoială că doamna Saint-Cloud se va răzgândi, reflectă Tory cu amărăciune, când avea să descopere că Luc era deja căsătorit. Ah, Dumnezeule! Cum de reuşise să intre într-o astfel de încurcătură sentimentală?

Drumul cu maşina până la Carnac era lung; la mai mult de două ore de condus pe şoselele dinspre sud ale peninsulei Bretagne. Nu merseseră mai mult de cinci

minute, timpul necesar pentru a trece de porţile Castelului d'Ys, ; când Luc trase maşina pe dreapta, opri motorul şi trase frâna de mână. Se întoarse către Tory, cu ochii grei, ca de cremene.

— Vrei acum să-mi explici şi mie ce s-a întâmplat? Şi ieri, şi alaltăieri ai pretins că te doare capul şi eşti extenuată când ţi-am propus să ne apucăm de lucru la proiectele noastre. Luând în consideraţie că i-am spus lui Tante Marie că este vorba de ceva urgent,

scuzele tale n-au căzut prea bine.

Inconştient, Tory se trase un pic mai departe de el, cu ochii mari şi inima bătându-i cu putere.

Luc îşi trecu prin păr degetele lungi cu un gest de frustrare.

— Ce-i cu tine? Ce s-a întâmplat cu femeia care m-a atacat cu vorbele şi pumnii? Astăzi parcă ai fi un iepure speriat!

— Pentru că eşti căsătorit cu Laura, izbucni Tory. Eşti

căsătorit într-adevăr.

Se uită la ea uimit.

— Şi ce-i nou în disputa noastră? De multe zile mă ataci cu acuzaţia asta. De obicei, aş putea să adaug, cu ceva mai multă ardoare şi suflet. Ce s-a schimbat?

— Tory înghiţi în sec şi întoarse capul, cu privirea tulbure.

— Am aflat motivul pentru care ai făcut un secret din căsătoria ta. De ce nu ţi-ai anunţat familia la data respectivă?

— Te rog. Nu mă ţine în întuneric, zise Luc sarcastic. Nu-mi place să fiu ultimul care află.

— Aimée, rosti Tory.

— Aimée? Ce legătură are ea cu treaba asta?

— Intenţia de a te căsători cu ea.

Luc zăbovi un timp înainte de a răspunde, ridicându-şi o sprânceană cu o uşoară urmă de încruntare.

— Deocamdată, acest aranjament nu există, ripostă el sec. Aimée n-a fost de acord.

Şi chiar dacă mama ei şi-ar dori să merg mai departe, până acum n-am cerut-o pe Aimée cu atât de multe cuvinte. Am promis că voi face asta, da – dar refuz s-o fac înainte ca ea să devină majoră.

Tory îşi întoarse ochii către el, răvăşită de emoţie.

— Dar nu poţi nega că te pregăteşti de câţiva ani pentru căsătoria cu ea!

Luc avea fata întunecată şi calmă, iar privirea neclintită.

— Nu, răspunse el fără ezitare. N-am să neg asta.

— E îngrozitor să creşti în acest fel o copilă! Ţinând-o ascunsă doar ca să, doar ca să poţi...

Avea glasul primejdios de liniştit când zise:

— Ca să pot ce?

— Este, doar o fată lipsită de experienţă... *o virgină*.

Abia după ce rosti aceste vorbe chinuitoare şi negândite, Tory află cu adevărat de ce acele simţăminte cumplite o doborâseră la pământ în zilele sfârşitului de săptămână: De ce trebuia întotdeauna ca

fantomele trecutului ei să-i afecteze reacţiile faţă de Luc?

— Dacă vrei să te înfurii pe cineva din cauza asta, atunci înfurie-te pe mătuşa mea. Tonul lui Luc era extrem de stăpânit. Nu sunt tatăl lui Aimée şi nu sunt gardianul ei. Am intervenit până când mi s-a acrit, dar adevărul este că n-am niciun cuvânt de spus în privinţa educaţiei şi creşterii ei. De ce crezi că vreau să menţin situaţia aşa cum este până când Aimée va împlini optsprezece ani? Pentru că va

fi adultă, iar mamă ei n-o va mai putea influența. Intenționez să fac tot posibilul ca fata să iasă în lume şi să cunoască alți bărbați, înainte de a lua vreo hotărâre.

Tory cedă şi se mai linişti un pic, conştientă că se făcuse de râs, dându-şi în vileag prea mult din frământările ei. Luc o examina îndeaproape cu capacitatea de a-i citi sentimentele, pe care o avusese încă de la început. Când vorbi din nou, vocea ei era tot încordată, dar mult

mai echilibrată.

— Ştiu că nu din dragoste te căsătoreşti cu Aimée; mi-ai spus doar că n-ai iubit nicio femeie aşa cum iubeşti marea. E un aranjament de familie, nu-i aşa? La fel ca şi căsătoria lui Armand.

— Nu contest nici asta.

Nu-i trebui decât o clipă să înţeleagă circuitul motivaţiei ei. În momentul acela ochii îi sticliră de mânie.

— Cred că ai tras concluzia pripită că acest aranjament e valabil încă de când Aimée

mergea de-a buşilea? Şi din cauza asta am făcut un secret din cealaltă căsătorie? E o absurditate crasă. Dacă ai de gând să faci pe detectivul amator, nu era mai bine să mă întrebi pe mine care-i adevărul în această situaţie?

Tory îşi încleştă gura, iar muşchii feţei îi deveniră rigizi din cauza efortului de a-şi ascunde sentimentele. Era răvăşită complet, dar nu din cauză că se gândea la Laura, ci la ea.

— Şi care-i... adevărul?

— Tante Mărie doreşte ca eu să mă însor cu Aimée. Mă simt obligat să fac asta, ca să-mi achit îndatoririle faţă de familia Saint-Cloud. Unchiul meu şi-a formulat într-un mod ciudat testamentul – a lăsat femeilor un ajutor financiar, dar mai toată averea şi-a încredinţat-o celei mai apropiate rude de parte bărbătească şi care-i va supravieţui. A scris acel testament acum şaisprezece ani, când s-a căsătorit Armand, şi nu s-a gândit

niciodată că averea îmi va rămâne mie. S-a gândit la fiul său ori la băieţii fiului său. Armand a murit fără să lase niciun moştenitor. În felul acesta, averea îmi revine mie – un văr îndepărtat, nici măcar un Saint-Cloud din punct de vedere legal. Da, tatăl meu era un membru al clanului, dar nu s-a căsătorit cu mama mea. Sunt un bastard Saint-Cloud şi nu se cuvine să-i jefuiesc pe cei care au avut grijă de mine. Nu înţelegi în ce situaţie mă aflu?

Luc aşteptă până când obţinu din partea lui Tory o încuviinţare din cap, căci îi venea greu să mai vorbească de distrusă ce era.

— N-am niciun drept asupra averii Saint-Cloud şi nici măcar nu le-o pot da înapoi, căci unchiul meu şi-a luat toate măsurile, încât averea să nu poată ajunge niciodată pe mâna lui Tante Marie sau a lui Aimée. Nu mă întreba de ce? Poate a simţit că femeile nu erau capabile să conducă afacerile familiei. Încerc să

dau înapoi atât cât pot, în felul în care pot, acceptând să mă însor cu Aimée, dacă şi ea va dori în cele din urmă, dacă va accepta, averea Saint-Cloud se va întoarce acolo unde-i este locul – copiilor ei şi copiilor copiilor ei. Atunci când mă voi căsători cu ea – şi nu înainte! – voi purta numele Saint-Cloud, cum doreşte mătuşa mea. Dacă Aimée se măritä cu altcineva, acei bărbat ar trebui să-şi schimbe în mod legal numele în Saint-Cloud. Am reuşit să răspund

tuturor acuzaţiilor tale nesocotite? Da, există un aranjament, dar acesta a fost stabilit la câteva luni după moartea unchiului meu. Cu alte cuvinte, după ce am suferit şocul amnezic. Acum opt ani, acesta, pur şi simplu... nu... exista!

Tory se simţi ca un acrobat aflat pe la jumătatea unei sârme lungi şi tremurând la gândul unui eşec iminent, îşi prinse capul cu mâinile şi începu să plângă pe înfundate. Nu era o eliberare completă a

tensiunilor acumulate, pentru că o mai aşteptau multe pericole, multe obstacole de trecut până să ajungă la liman. Ar fi preferat să-şi reţină lacrimile ce i se scurgeau încetişor pe obraji, dar nu se putuse abţine. După ultimele câteva zile starea ei emoţională nu era deloc bună.

— Tory...

Suspinul uşor al lui Luc fu mai mult ca o şoaptă. După ce-i rosti numele se apropie de ea. O trase uşor la pieptul său şi o ţinu acolo. N-o întrebă de ce

plângea şi nici nu-i ceru să se oprească. Tocmai pentru că nu-i spunea nimic, alinarea sa era mai puternică. O cuprinse cu braţele, îi mângâie încetişor părul, fără pasiune. Îmbrăţişarea lui nu avea nimic erotic, era doar un simplu contact de consolare, ca o cetate menită să te apere de necazuri şi ca un zid împotriva durerii. Într-o clipă dureroasă, el îi oferea lui Tory forţa şi înţelegerea necesară pentru a depăşi momentul, fără să-i ceară în schimb niciun fel de

explicaţii.

Şi totuşi, ea înţelegea că el ştie. Nu-i dezvăluise toate cauzele frământărilor sale interioare, dar el ştia prea bine ce sentiment se cuibărise în ea. O calma, o mângâia, spunându-i că era normal să se simtă în felul în care se simţea. Mesajul lui i se infiltrase în pori, iar mesajele ei pătrunseseră în porii lui. Luc ştia ce nu era în regulă.

Şi atunci, sprijinită de pieptul său cald şi strânsă în braţele sale, cu gura lui la

tâmplele ei şi mâna ce i-o trecea din ce în ce mai uşor prin păr, pacea inundă treptat sufletul lui Tory. Lacrimile încetară să-i mai curgă. Ştia că se afla în siguranţă. Reuşise să meargă pe sârmă până la capăt, unde-şi găsise deja limanul. Ştia că-l iubeşte şi-l va iubi mereu, dar mai ştia că avea şi forţa să reziste atracţiei sexuale atâta vreme cât persista cea mai mică posibilitate ca Luc să fi fost căsătorit cu Laura.

Mai ştia, de asemenea, fără

ca vreun cuvânt să fi fost rostit, că, dacă ea era slabă, Luc avea să fie puternic.

Încetul cu încetul începea să-l înţeleagă, să-l cunoască aşa cum era în realitate şi nu cum şi-l imaginase. Nu se schimbase. Era bărbatul care o lăsase să dea nervoasă cu pumnii în el, cel care fusese răbdător şi uneori determinat să-şi piardă răbdarea, bărbatul care uneori fusese înţelegător, iar alte ori furios într-un mod cât se poate de uman, bărbatul pe care-l iubea. Era un om cu

defecte, slăbiciuni şi virtuţi, un om pe care nu era chiar atât de îngrozitor să-l iubeşti. El nu se schimbase, ea însă, da. Acum îl cunoştea cu adevărat.

Peste un timp, când se simţi pregătită, se desprinse din îmbrăţişarea lui castă şi reveni pe locul ei din maşină. Lacrimile ei pătrunseseră în ţesătura cămăşii lui şi nu mai era nevoie să-şi şteargă puţina umezeală sclipitoare ce-i mai rămăsese pe faţă.

— Voi supravieţui, zise ea,

tremurul gurii prefăcându-se într-un surâs.

Luc îi cercetă faţa cu atenţie o clipă, gura fiindu-i gravă, iar privirea sobră.

— Da, cred. Şi eu, murmură el.

Porni maşina, dădu înapoi pe pietriş şi-şi concentră din nou atenţia asupra drumului şi pământului solid, acoperit cu pietre. Pe partea lui Tory, în depărtare, se întindea orizontul larg al mării, netulburat în lumina calmă şi pură a zilei. Îl privi, simţindu-se umilă şi, ciudat mulţumită.

Nu existase nici urmă de dorinţă în braţele şi ochii întunecaţi-ai lui Luc. Cu toate acestea, pentru prima, dată de foarte mulţi ani ştia că era dorită cu sinceritate, nu doar pentru că era femeie, ci pentru că era pur şi simplu ea însăşi.

În timpul drumului lung către Carnac mai discutară câte ceva, dar nu ca duşmani, ci ca doi prieteni care se preţuiau şi respectau deopotrivă. Tory ştia că n-o să mai aibă niciodată nevoie de

armura duşmăniei cu ajutorul căreia se apărase în primele zile. Avea încredere şi în Luc, şi în ea însăşi, ştiind că n-o să se întâmple nimic care s-o împiedice să trăiască, mulţumită cu sine. Nu era sigură de ce căpătase acea încredere şi absoluta siguranţă, dar aşa se întâmplase în timpul acelor momente de apropiere. Transformarea interimară intensă a unei iubiri fără speranţă se petrecuse ca-ntr-un creuzet şi o însufleţise pe

Tory şi, deşi chinul era mare, simţi că devenise o persoană mai puternică.

Urmară apoi tăcerile lungi, dar reconfortante. În acest timp, Tory urmări cu privirea peisajul paşnic de ţară al peninsulei Bretagne pe lângă care treceau. Se gândea tot la aceleaşi lucruri la care se gândise atâtea zile, dar de data asta cu o diferenţă. Era calmă şi lua totul aşa cum era.

Într-un fel oarecum ciudat simţea că-şi încheiase procesul de maturizare de când îl

cunoscuse pe Luc. Căsătoria îi ruinase imaginea despre sine într-un moment crucial al vieţii, atunci când devenise femeie. Îi înfrânase dezvoltarea în anumite sensuri şi o lipsise de încrederea esenţială în propriu-i farmec. Îi distrusese încrederea în bărbaţi. O făcuse precaută cu emoţiile şi instinctele ei, astfel încât, deşi uneori bărbaţii o doriseră se simţise întotdeauna nedorită. Ajunsese să nu mai creadă că vreun bărbat ar putea fi interesat în mod

sincer de ea. Luc, cu ochii lui cenuşii gravi şi mâinile neporuncitoare, îi mărturisise fără vorbe şi mângâieri că impresia ei era pur şi simplu falsă. O dorea, însă dorinţa lui nu era numai de ordin fizic, iar acest fapt o făcea pe Tory să se simtă mai liniştită.

Acum îl înţelegea pe Luc. Nu conta ce aveau să descopere în Carnac sau în zilele următoare, căci oricum în viaţa lui nu exista loc şi pentru ea. Dacă se dovedea că Luc nu era soţul Laurei,

rămânea totuşi Aimée. Luc era un bărbat onorabil, iar dacă Aimée avea să consimtă, el îşi va onora promisiunile. Tory nu putea spune exact de ce ştia că ăsta era adevărul, dar ştia cu siguranţă că aşa era.

Iar Aimée... Aimée putea ceda în orice moment presiunilor exercitate de mama ei sau putea să le reziste ani de zile. Dacă ar fi avut libertate, s-ar fi putut foarte bine implica într-o legătură amoroasă cu Jacques Benoit sau cu un alt tânăr.

Tory îşi dădea seama că Luc ar fi stat de-o parte, ar fi privit şi aşteptat. Avea să stea în expectativă ani de zile dacă era necesar. Dacă Aimée nu se căsătorea cu altcineva, el n-avea să fie niciodată liber.

Şi chiar dacă ar fi liber, mai rămânea şi marea, prima lui dragoste, trainică şi mare.

Tory se gândea la toate aceste lucruri, le înţelegea şi le accepta.

Micuţul han unde stătuse Laura cu opt ani în urmă arăta

de parcă nu mai suferise nicio schimbare vreme de un secol. Construit din granit şi ardezie, solidele materiale de construcţie din Bretagne, era situat printre ierburi înalte, cu faţa spre un golfuleţ albastru – o „plajă a familiei”, cum erau menţionate în ghidurile turistice astfel de gospodării numite pensiuni. Era la o distanţă ce putea fi parcursă cu bicicleta de la megaliţii din Carnac, pe ţărmul pitoresc de vest al peninsulei Quiberon, o aşezare mai ieftină decât

turisticul oraş Carnac. Cu golfuleţele şi peşterile lui, ţărmul arăta crestat şi impresionant, dar în ciuda numelui de Cote Sauvage pe care-l purta, nu era totuşi aşa de mohorât ca promontoriul străjuit de Château d'Ys. Cuvântul *savage* era potrivit curenţilor puternici ai fluxului. La orice pas zăreai indicatoare pe care scria *Baignades interdites*. „Înotul interzis" – îi tradusese cineva în timpul vizitei sale precedente prin acele locuri.

Proprietarii hanului, soţ şi soţie, ambii ajunşi la o vârstă venerabilă, deţineau acest han de trei decenii. Era frecventat în cea mai mare parte de familii de francezi. Iar pentru că turiştii englezi veneau rar pe acolo, proprietarii hanului vorbeau prea puţin limba engleză şi destul de prost. În timpul primei şi scurtei sale vizite, când rămăsese peste noapte la han şi i se permisese să răsfoiască registrul hanului, Tory reuşise să închege cu ei o conversaţie.

Amândoi şi-o reamintiră pe Tory de la prima vizită şi o întâmpinară cu căldură. Tory le spusese atunci că era vorba despre o persoană dispărută, o scuză la îndemână care nu necesita prea multe explicaţii.. Cei doi o ajutaseră foarte mult. Fiind amândoi nişte buni observatori, îşi amintiră de Laura când îi văzură fotografia. Fără să li se spună, o consideraseră din grupul bicicliştilor şi-şi reamintiră că mai rămăsese la ei şi după plecarea celorlalţi. Dacă Laura

se împrietenise cu un bărbat în timpul şederii ei, probabil că o făcuse într-un mod discret, căci proprietarii nu ştiau nimic despre asta, deşi păreau să aibă o memorie excelentă pentru alte mici amănunte. Găsiseră, de asemenea, numele de Devereux în registrele mai vechi, dar în privinţa aceasta nu fuseseră de prea mare ajutor pretinzând că n-au o memorie bună a numelor. Nu-şi amintiseră că Laura şi Luc Devereux părăsiseră hanul în aceeaşi zi, după cum confirma

registrul.

Tory le explică şi de această dată că tot mai caută informaţii despre sora sa. În speranţă că o conversaţie în limba franceză ar putea procura detalii ce se pierdeau discutând în engleză, venise cu un prieten care era dispus s-o ajute în cercetările ei. Nu-l prezentă pe Luc pe nume.

Proprietarii o serviră pe Tory cu un ceai, pe care ea îl acceptă. Având acum încredere în Luc, îl lăsă singur să discute cu patronul.

Conversaţia lor desfăşurându-se în franceză, oricum n-o putea înţelege. Intră împreună cu femeia într-o bucătărie mare, intimă şi demodată, unde mirosea a pâine proaspăt coaptă. Femeia mai preparase şi untul pe care tocmai îl scosese, gras şi proaspăt, din putinei, într-un castron imens de pe masa din lemn lustruit. Cu săptămâni în urmă, Tory descoperise că nu exista ceva mai bun decât untul din Bretagne. Mirosul minunat îi deschise apetitul. Pentru

prima dată de atâta timp o tenta mâncarea.

Dură destul de mult până când Luc termină de pus întrebări. Între timp, pentru că trecuse deja de prânz, Tory dusese tratative pentru cumpărarea unui prânz simplu de picnic şi chiar o ajutase pe femeie să facă pachetul – fructe, pui rece, felii de brânză de prin partea locului şi o sticlă cu *vin ordinaire*, alături de pâinea caldă şi parfumată şi, untul proaspăt.

După ce ieşi din bucătărie,

Tory îi spuse lui Luc despre picnic şi sugeră să-l ia în Carnac, pe care era curioasă să-l vadă. Nu dorea să discute despre alte chestiuni în faţa proprietarilor hanului, aşa că aşteptă până ieşiră afară la soare ca să poată vorbi cu el.

— Ce-ai aflat? îl întrebă ea brusc acum că erau singuri.

— Nu cine ştie ce. Prefer să mă gândesc niţel înainte de a începe să discutăm.

Răspunsul evaziv al lui Luc o făcu pe Tory să rămână neclintită pe loc şi să-l

privească mai îndeaproape. În jurul, gurii avea o linie albă aspră, iar la tâmplă, lângă cicatrice, un muşchi micuţ al feţei i se zbătea încetişor. Aflase până atunci că aceste lucruri îi semnalau starea de tensiune.

— Ţi-ai recunoscut semnătura? întrebă ea dându-şi seama în acel moment, care era motivul calmului său interior ce-o stăpânise în timpul călătoriei cu maşina. În dimineaţa aceea, când plânsese, undeva în

subconştientul ei era convinsă că Luc n-ar fi fost capabil să rănească o femeie aşa cum pare că a fost Laura.

— Ţi-am mai spus, nu sunt pregătit încă să discut despre asta.

— Luc, vreau să aflu acum.

Tory avea vocea prefect stăpânită, la fel ca şi nervii. Era tot calmă şi avea un simţ al fatalităţii datorită căruia accepta chiar şi ceea ce nu-i plăcea să audă. Indiferent ce descoperise Luc – nu fusese ceva bun. Şi ce nu era bine

pentru Luc, nu era nici pentru ea, căci probabil asta însemna că acum avea motiv să creadă că fusese încurcat cu Laura

O aţinti cu privirea neagră şi impenetrabilă.

— Ai încredere în mine, îi zise pe un ton echilibrat.

Tory chiar avea încredere în el, dar tot avea nevoie să ştie. Pe faţa lui enigmatică se citea că nu intenţiona să-i spună nimic. Tory îşi sprijini mâna de uşa hanului.

— Dacă nu-mi spui exact ce ai aflat, am să întreb şi

singură. Trebuie să ştiu, Luc, o dată pentru totdeauna.

Avu o clipă de ezitare extrem de scurtă, aproape, imperceptibilă.

— N-are niciun rost să mai continuăm cercetările, îmi asum responsabilitatea pentru ce-a păţit sora ta.

— Asta-i tot ce ai de gând să-mi spui?

— Răspunsul ăsta e suficient deocamdată.

Fără să mai spună nimic, Tory se întoarse şi intră în han. Luc nu intră după ea, dar

nici nu încercă s-o oprească, aşa că nu se afla lângă ea când se apropie de nişa în faţa căruia se afla o recepţie simplă, din lemn fumuriu închis ce adăpostea un birou micuţ. Proprietarul hanului stătea în genunchi în spatele biroului punând în ordine vechile fişe în sertarele lor. Se ridică şi zâmbi amabil când Tory se apropie de el.

— Mulţumim foarte mult pentru ajutor, spuse ea, ce noroc am avut că prietenul meu a recunoscut semnătura.

— *Pardon*? Dar, domnişoară n-a recunoscut-o. Sau, dacă da, mie nu mi-a spus aşa..

— Te rog, te deranjează să-mi repeţi ce ţi-a zis prietenul meu? El mi-a spus repede, dar aş vrea să aud totul de la tine înainte de a pleca. Vreau să mă asigur că n-a uitat să-ţi pună vreo întrebare importantă.

— Întrebare? Dar majoritatea întrebărilor au rămas fără răspuns. Dar m-a întrebat de Belle-Île-en-Mer şi de asta îmi amintesc.

— Belle-Île?

— *Oui*, domnişoară, este... o insulă, *n'est – ce pas*? Foarte aproape.

Iar cu o săptămână în urmă Luc o întrebase şi pe Tory dacă îi spunea ceva numele ăsta. Ce însemna pentru Luc?

Tory era într-o stare de nesiguranţă, de parcă viaţa ei atârna de răspunsurile proprietarului.

— Şi de acolo ţi-ai amintit cea mai importantă parte?

— Mai mult ca sigur, domnişoară. Mie, eu am

greutăţi când e vorba să-mi amintesc un nume, dar nu uit feţele oamenilor, iar când prietenul dumitale mi-a vorbit de o... proaspăt lăsată...

Pentru că uitase cuvântul îşi mângâie bărbia ca să indice înţelesul.

— Barbă? ghici Tory.

— Nu, nu chiar barbă, dar... cam cât putea creşte într-o săptămână, da? Când mi-a vorbit despre asta am început să mă gândesc un pic. Şi totuşi, încă nu sunt sigur dacă îmi amintesc. În atâţia ani am

văzut mulţi bărbaţi care nu se bărbiereau în vacanţă. Dar mie nu-mi rămân doar chipurile întipărite în minte. Nu uit nici... ce s-a întâmplat ori ce-au discutat oamenii. Când prietenul dumitale mi-a vorbit de Belle-Île, mi-am adus imediat aminte de acest bărbat, Devereux.

Echilibrul interior al lui Tory rămase nezdruncinat.

— Atunci înseamnă că l-ai recunoscut până la urmă pe prietenul meu, concluziona ea.

— Prietenul dumitale?

Proprietarul hanului arăta s u r p r i n s . *Mais non, mademoiselle.* Nu vorbesc bine englezeşte? Nu l-am mai văzut pe prietenul dumitale până acum; niciodată în viaţa mea. Sunt foarte sigur de asta. De acel bărbat Devereux îmi amintesc, cel care a venit aici din Belle-Île. Şi acela nu-i prietenul dumitale!

CAPITOLUL 9

Tory nu-şi dezvălui gândurile până când nu ajunseră la Carnac şi-şi duseră mâncarea într-un loc destul de depărtat de hoinărelile turiştilor. Şi chiar după aceea, stătu pur şi simplu jos câteva minute, tăcând ca şi Luc, lăsându-se pătrunsă de căldura soarelui, de seninătatea şi liniştea zilei. Nu mai existau în ea tensiuni de care trebuia să se uşureze, căci se eliberase

de toate cu câteva ore în urmă. O domina un sentiment simplu, ce putea fi descris printr-un singur cuvânt – Pace.

În locul unde se aflau domnea veşnicia şi, deşi nu scoaseră niciun cuvânt, Tory simţea că între ea şi Luc exista totuşi o anumită comunicare. Nu mai vizitase Carnacul până atunci, dar citise despre el şi n-avea nevoie să mai pună nicio întrebare. Tufe de ierburi acopereau câmpul neted dintre

imenşii menhiri, rândurile de pietre misterios de lungi ridicate de o civilizaţie celtică pierdută.

Înalţii megaliţi fuseseră, ridicaţi de atâtea secole, încât însuşi motivul existenţei lor era pierdut în antichitate şi fusese lăsat în grija presupunerilor făcute de eruditi. Pe câţiva dintre ei, cuceritorii romani făcuseră nişte desene şi inscripţii, iar aceste pietre fuseseră vechi şi atunci. Unele purtau însemnele evului mediu, când

preoţii, văzând că acestea erau încă venerate de superstiţioşii bretoni, aşezaseră cruci pe ele şi le încrustaseră cu simboluri creştine.

Cu toate acestea, deşi suferiseră modificări, nu-ţi puteai da seama dacă se schimbaseră prea mult. Secolele se scurseseră unul câte unul, romanii veniseră şi plecaseră, dar în aceste monumente megalite rămăseseră forţa şi continuitatea celţilor simpli şi mistici, cei mai vechi strămoşi

ai bretonilor.

Pentru că Tory şi Luc nu veniseră să viziteze obiectivele turistice, evitaseră unul dintre cele mai populare obiective, imensa Movilă a Sfântului Mihail, cu guleriile şi cavourile lui. Se aflau în schimb lângă Mânec, unde peste o mie dintre cele mai înalte pietre preistorice erau aliniate sub formă de columne regulate ce se întindeau la mai bine de un kilometru spre orizont; o panoramă copleşitoare. Se sprijiniră cu spatele de nişte

lespezi din granit, mâncate de vreme şi lăsară soarele să le încălzească feţele. Tory era fericită. Era o fericire netumultuoasă, dulce-amară, pentru că nu exista nicio speranţă egoistă în viitorul ei. Dacă ar fi trebuit să-şi expună motivul fericirii sale, ar fi spus pur şi simplu cât se bucura că nu Luc fusese cel care o distrusese pe Laura.

— N-aveai de gând să-mi spui nimic, zise ea, în cele din urmă.

— Ţi-am spus atât cât ai

nevoie să ştii.

— N-ai de ce să-ţi asumi responsabilitatea faţă de Laura.

Luc întinse mâna după gustarea care fusese împachetată în pungi de hârtie, astfel încât nu mai aveau de dus înapoi la han niciun fel de coşuleţ.

— Cu toate acestea, exact asta plănuiesc să fac. Vrei să-ţi torn nişte vin?

Tory acceptă să-i umple un păhărel de plastic.

— Ai vreo idee cine ar fi

putut să fie acel bărbat?

— De unde ştii că n-am fost eu? O barbă schimbă înfăţişarea unui bărbat, la fel şi o cicatrice.

— Proprietarul hanului ar fi ştiut asta. Are o bună memorie a figurilor şi era absolut convins că n-o ştie pe a ta. Bărbatul pe care l-a cunoscut Laura n-avea chiar o barbă, ci era neras de câteva zile, iar trăsăturile feţei ascunse în felul ăsta.

— Şi pentru aceste motive stupide ai hotărât că nu sunt

eu? zise el sfidător.

— Ce ciudat eşti. Sunt pentru prima dată absolut convinsă că nu ai fost tu, iar acum încerci să-mi sădeşti îndoieli în suflet.

— Cât de îndărătnică eşti. Pentru prima dată sunt pregătit să accept că răspunderea faţă de sora ta îmi revine, iar tu încerci să negi că ar fi aşa.

Tory se mulţumi doar să-i zâmbească satisfăcută. Sedusă de calmul zilei şi de seninătatea ce-i picurase, în

suflet, nu mai dorea să se contrazică absolut deloc cu Luc. Întinse mâna după sacoşa cu mâncare. Îşi ocupară un timp gurile fără să vorbească, ştergându-şi degetele murdare de unt pe iarbă, punând înapoi în punga de hârtie goală oasele de pui şi înghiţind cu vin bucăţile proaspete de pâine.

— De unde ai ştiut să întrebi despre Belle-Île?

Luc ridică din umeri.

— Doar pentru că e destul de aproape şi pentru că sora ta a plecat de aici pe un iaht, m-

am gândit că era posibil să fi vizitat acel loc.

— Dar bărbatul acela nu se ducea acolo, ci venise de acolo. Cunoşti pe cineva din Belle-Île?

— Acum, pe loc, nu-mi vine în minte nimeni.

— Crezi că s-ar putea să se fi căsătorit în Belle-Île? ,

— Cine ştie? Mai sunt şi alte locuri din peninsula
Quiberon spre care poți naviga destul de uşor. Un bărbat cu înclinațiile mele ar fi ales să meargă în Anglia...

Portugalia...

— Luc, îl imploră Tory, nu încerca să mă induci în eroare. Ştiu că n-ai fost căsătorit cu Laura. Încerci să iei apărarea vreunui alt bărbat?

— Te rog să nu tragi concluzii pripite. Când voi ajunge eu însumi la o anumită concluzie, am să ţi-o spun şi ţie. Deocamdată, singurul lucru pe care trebuie să-l ştii este că cineva va avea grijă de sora ta. Şi de băiat. Mai mult de atât, pur şi simplu, nu pot discuta.

— Dar...

Luc se întoarse şi o privi direct. În ochii lui fermi sclipea o promisiune, dar şi un avertisment crunt. Tory nu trebuia să mai scoată nicio şoaptă în legătură cu asta.

— Dacă ai vreun pic de încredere în mine, zise el încet, de acum mă vei lăsa doar pe mine să mă ocup de această problemă. În ceea ce te priveşte, Tory, s-a terminat, s-a rezolvat. Vreau să încetezi să te mai gândeşti vreun pic la ceva. Ţi-ai îndeplinit misiunea

pentru care ai venit în Bretagne. Continui să ai atât de puţină încredere în mine, încât tot îţi mai trebuie dovezi care să mă acuze. Am de multă vreme încredere în tine din prima noapte în Quimper, altfel nici măcar n-aş mai fi început toată această investigaţie. Nu crezi că e momentul să-mi răspunzi tot cu încredere?

Tory îşi ţinu respiraţia o secundă.

— Asta şi fac, zise ea expirând.

Se simţea uşurată lăsând totul în seama lui Luc. Erau aceleaşi sentimente de siguranţă pe care le avusese de dimineaţă, acela că ajunsese într-un port protector după ce colindase apele tulburi. Se gândi că el trebuia să ştie sau să presupună cu cine se căsătorise Laura, dar probabil că nu dorea să acuze pe nimeni fără să aibă dovezi, serioase.

— Atunci, hai să nu mai vorbim deloc despre sora ta. Bine?

— Bine.

Luc se întinse pe iarbă cu faţa în jos, lăsându-i lespedea de granit lui Tory. Mai devreme el îşi scosese haina de la costum, iar ea puloverul. Iarba îi înţepa picioarele prin ciorapi, iar lespedea de granit era cam tare pentru spatele ei, dar se simţea bine şi mulţumită doar privindu-l pe Luc.

Era profund conştientă de prezenţa lui, de virilitatea, de picioarele lungi şi musculoase, şi de graţia coapselor zvelte şi

tari, dar în starea de spirit în care se afla acum, senzaţiile trezite de el nu mai erau tulburătoare. Ştiind că nu era şi nu fusese niciodată căsătorit eu Laura, se putea uita la el în neştire, fără pic de sfială. Îl privea şi iubea ceva ce vedea – îl iubea pe acel bărbat, nu doar prezenţa lui fizică. Dar îl dorea şi fizic, renunţând să se mai urască pentru dorinţa ei.

— Aş vrea să aflu mai multe despre tine.

Şi Luc se uita la ea, liniştit,

privirea lui neavând nimic de-a face cu dorința. Tory nu reuşi să-i citească ceva în expresia gurii lui, dar se simțea năpădită de căldură. Avea impresia că toată viața ei fusese pusă în ordine în acea zi şi că privirea lui Luc avea o legătură cu acest sentiment al ei.

— Vreau să aflu mai multe despre căsătoria ta. De ce nu vorbeşti niciodată despre ea?

Era pentru prima dată când acest subiect n-o făcea să tresalte.

— Am mai multe motive. Unul ar fi că nu-mi place să vorbesc rău despre morţi.

— A murit? Aşa s-a sfârşit căsnicia ta?

— Nu. A murit cu un an mai târziu.

— Povesteşte-mi, îi sugeră Luc încetişor.

O clipă Tory îşi simţi gura încleştată. Apoi începu să vorbească. Închise ochii simţind cum soarele îi încălzea tandru pleoapele, ca un balsam pentru vechile sale dureri. Se luptase foarte multă

vreme să nu dezvăluie nimănui trecutul său. Dar acum nu mai dorea să continue această luptă.

— Nu prea pot s-o numesc căsnicie. A durat doar zece zile.

Nu spusese nimănui adevărul în întregime, nici măcar părinţilor ei, însă acum se pomeni pur şi simplu relatându-l aşa cum a fost. Simţea că-l cunoscuse pe Luc de multă vreme. Într-un fel oarecum ciudat fusese unită ani de-a rândul de el prin

legături, de ură, ce deveniseră altele, cu mult mai puternice acum, căci izvorau din dragoste şi încredere. Circumstanţele aprofundaseră o relaţie aşa cum, n-ar fi reuşit să facă o simplă cunoştinţă de mai mulţi ani. Poate că şi săptămânile de căutare a adevărului o făcuseră pe Tory să simtă nevoia imperioasă de a-şi dezvălui şi tainele propriului trecut, nu doar al Laurei.

— Eram foarte tânără când m-am căsătorit cu Griff

Rammell. Abia împlinisem nouăsprezece ani...

Iar în privința experienței avea chiar mai puțin de atât. În adolescență, fusese foarte timidă în relațiile cu bărbații. Retrăind în minte acea perioadă a vieții ei, Tory își deschise ochii şi începu să povestească totul de la început, căci fără de acesta sfârşitul nu avea niciun sens.

— După ce ne-am făcut mari, pe Laura şi pe mine, prietenii ne-au poreclit Beauty şi Brain (Frumoasa şi

Inteligenta). Mai e nevoie să-ţi spun care eram eu? Da, aveam o mulţime de prieteni, dar Laura era cea cu adevărat drăguţă. Nu mă simţeam prea sigură pe mine când eram între băieţi, în parte şi pentru că aceştia nu se uitau niciodată la mine când eram cu Laura. Cred că eram un pic timidă.

Îi mai relată lui Luc câte ceva despre acele sentimente care o făcuseră pe atunci să fie sigură pe ea. Tory avea o anumită putere pe care Laura

n-o avea, căci trăia într-o lume a iluziilor. Tory fusese geamăna de nădejde, cea care-şi curăţa mai mult decât partea ei de dormitor şi care tindea să-şi ia asupra ei mai multă vină pentru micile infracţiuni copilăreşti. Deseori, Laura scăpa nepedepsită pentru că începea să plângă, iar pentru că avusese tulburări psihice aproape în toată perioada copilăriei, părinţii fetelor nu fuseseră prea duri cu ea. Laura avusese întotdeauna dificultăţi

de acomodare cu realităţile vieţii, o tendinţă de a se pierde cu firea atunci când lucrurile nu mergeau bine. Fără să clarifice cu exactitate situaţia în care se afla Laura, psihiatrul se referise în mod vag la simptomele unei depresiuni maniace. Pierderea stăpânirii de sine. Un examen pierdut, un prieten de care se despărţea – toate acestea o zdrobiseră cu uşurinţă în tinereţe şi nu-şi revenise prea repede în urma lor. Totuşi, când totul era în ordine cu

Laura, era o persoană neastâmpărată, zăpăcitor de fericită şi comunicativă fără rezerve.

Tory fusese mai puţin capricioasă, mai rezervată cu băieţii, mai tăcută şi introspectivă. Rareori strălucea când se afla la o petrecere, dar se remarca întotdeauna la învăţătură. Aceste fapte îi dăduseră încredere şi-i creaseră un statut de un anumit tip, dar nu în relaţia cu băieţii.

— La liceu, şi eu, şi Laura l-

am cunoscut pe Griff Rammell şi, deşi era cu destui ani mai mare, Laura s-a întâlnit cu el de vreo câteva ori. Eu... mă îndrăgostisem lulea de el. Nu mi-a trecut prea repede, cum s-ar fi întâmplat dacă aş fi ieşit mai des în lume. Acum nu mai înţeleg de ce-l credeam atât de nemaipomenit – cred că fusesem, pur şi simplu, oarbă. Griff era înalt, extrem de încântător, foarte arătos şi foarte sigur pe el. Era considerat cea mai bună partidă din oraş. Avea o

familie foarte înstărită şi, de asemenea, o poziţie socială impunătoare. Erau proprietarii unui mare magazin general. Griff obţinea de obicei tot ce-şi dorea şi se pare că cel mai tare îi plăcea să le iniţieze într-ale dragostei pe fetele tinere, cu cât mai drăguţe, cu atât mai bine. Pentru Griff nu prea merita să-şi bată capul cu mine... eram doar o altă fată care suspina prosteşte după el. L-am văzut încercând s-o cucerească prin farmecul lui pe Laura şi-mi era ciudă că nu

eram în locul ei. Griff ştia că mă topeam după el, dar în rest nu valoram în ochii lui mai mult decât o mobilă.

— Apoi Laura a plecat în Europa, iar eu m-am dus la colegiu. La vremea aceea Griff terminase de multă vreme şcoala şi se apucase serios să se iniţieze în afacerea lor de familie. Pornise de la zero şi peste noapte avea deja o funcţie mare, era director comercial ori ceva de genul ăsta. Când am venit acasă în vacanţa de Crăciun, m-am

angajat temporar ca ajutor de vânzător în magazinul familiei lui, doar pentru perioada aceea, aglomerată din cauza sărbătorilor de iarnă. Griff a început să treacă la o altă tactică de cucerire, probabil din cauza plictiselii. Până atunci, încercase majoritatea talentelor locale şi depăşise vârsta când putea fi văzut prin oraş cu adolescente foarte tinere. Vroia să se mai distreze şi altfel şi s-a hotărât că meritam la urma urmelor să-si piardă vremea cu mine. Credea

c-o să fie uşor.

— Dar n-a fost, replică prompt şi calm Luc, după câteva momente în care Tory îşi rememoră în tăcere dureroasele ei amintiri.

Oftă:

— Nu, n-a fost. Poate că ar fi reuşit, dacă ar fi încercat să-şi atingă scopul ceva mai devreme, dar, când am ajuns la colegiu, eram destul de matură ca să-mi dau seama cât de cât ce fel de om era Griff şi că îşi părăsea întotdeauna prietenele de

îndată ce obţinea ce dorea de la ele. Dumnezeu mi-e martor, îl văzusem de nenumărate ori în plină desfăşurare. Ce idioată îndrăgostită am fost. Îşi dorea întotdeauna tocmai ceea ce nu putea avea, iar ceea ce obţinea nu-i mai plăcea după aceea. Trebuia să fi fost mai precaută, dar era aşa atrăgător, atât de periculos de... Bărbaţii ca Griff au ceva amuzant. Nu-i venea să creadă că nu mă poate convinge să mă culc cu el. Cred că eram... ca un fel de insultă la adresa

imaginii pe care şi-o formase despre el. Nu reuşea să mă înţeleagă, mai ales când ştia prea bine că eram moartă după el încă de pe la vârsta ridicolă de şaisprezece ani sau cam aşa ceva. La nouăsprezece ani încă mă topeam după el şi asta era evident pentru toată lumea, chiar dacă înţelegeam că Griff nu era interesat decât de vânătoarea în sine, ceea ce simţeam pentru el... mi se citea în ochi. Nu mă puteam abţine. Eram îndrăgostită până la disperare, o dragoste

de adolescentă probabil, dar care părea destul de reală pe atunci. Şi nu prea mă pricepeam să-mi maschez sentimentele.

— Nici acum nu te pricepi, spuse Luc, cu o voce un pic aspră. Se gândea probabil la felul în care îl atacase fizic Tory chiar în ziua în care se cunoscuseră.

— Pentru că Griff n-a reuşit în câteva zile să mă ameţească de tot, m-a cerut în căsătorie. Era convins că o simplă cerere va fi de ajuns pentru ca eu să

mă predau imediat. Dar... ştiam că încercase aceeaşi metodă şi cu alte fete. Mai fusese logodit, dar niciodată pentru mai mult de câteva zile. Logodnele se rupeau întotdeauna după ce Griff ieşea victorios. Cu un simplu inel reuşise aproape de fiecare dată să-şi cumpere ceea ce nu putea obţine altfel. Deci mi-a adus un inel. Dar lucrurile nu s-au desfăşurat chiar aşa cum sperase el. Cred că mă înţelegi, eram eu oarbă, dar nu în ultimul hal. N-am vrut să fiu

părăsită.

— Şi aşa te-a luat de nevastă.

— Da, deşi, când mă gândesc la ce-a fost, aş vrea să-i fi cedat atunci, explică Tory cu plictiseală şi cu o undă de amărăciune în glas. Am fost destul de naivă să cred că o căsnicie poate schimba un bărbat şi presupun că m-am simţit flatată de intenţia lui de a-şi asuma acest mare pas în viaţă. Mă gândeam că, poate eram diferită de celelalte, aşa cum îmi spunea întruna. De

revelion, am fugit împreună la insistenţele lui. A fost ceva foarte vijelios şi precipitat. Nici măcar nu le-a spus părinţilor, dar eu le spusesem alor mei în ultima clipă, căci doream să afle că n-o să mă mai întorc la colegiu. Au rămas surprinşi, dar n-au încercat să mă convingă să nu fac asta. M-au... îmbrăţişat doar, mi-au urat toate cele bune şi au plâns niţel.

Luc stătea nemişcat. Se sprijinise într-un cot ca să asculte povestea lui Tory,

absorbit, dar fără să intervină în desfăşurarea gândurilor ei decât atunci când vorbele ei păreau nedesluşite.

— Familia lui Griff avea o cabană de schi nu prea mare, aflată la câţiva kilometri distanţă de Aspen, pe un drum particular îndepărtat. Era bine aprovizionată cu alimente şi rareori locuită – cu excepţia situaţiilor, aveam să aflu mai târziu, când Griff o folosea drept cuib al năzbâtiilor amoroase. M-a dus acolo în luna de miere, în acel week-

end lung de revelion.

— Şi?

— Şi am rămas mai mult acolo, din cauza înzăpezirii. Abia după zece zile am curăţat drumul acela lăturalnic şi exact atât a durat căsnicia noastră. Zece zile. Când ne-am întors în oraş, Griff m-a lăsat acasă la părinţii mei şi mi-a spus c-o să ne vedem ceva mai târziu în aceeaşi zi. Nu mi s-a părut nimic extraordinar atunci, ştiam că trebuia să se grăbească înapoi la serviciu, căci lipsise o săptămână

întreagă din cauza viscolului. M-am gândit, de asemenea, că dorea să le spună şi părinţilor săi ce făcuse. Toată dimineaţa n-am făcut altceva decât să mă fâţâi de la un capăt la celălalt al dormitorului, întrebându-mă ce-o să fac şi dacă o să iasă ceva bun din toate acestea, dacă-mi dădeam toată silinţa.

Tory scăpase un indiciu în relatarea ei şi Luc îl depistă imediat.

— Să iasă ceva bun? Asta înseamnă că luna de miere nu

s-a desfăşurat prea bine.

Tory cercetă cu atenţie mâinile lui Luc, încercând pentru prima oară să-i evite privirea. Nu-i era prea uşor să relateze partea aceea.

— Aşa este, recunoscu ea fără prea multă tragere de inimă. În prima noapte, mi-a spus că sunt o... parteneră... groaznică.

Comentariile dureroase ale lui Griff fuseseră cu mult mai explicite, dar ca să le repete vorbă cu vorbă ar fi trebuit să apeleze la un vocabular urât,

pe care Tory nu-i folosea în mod normal.

— După asta n-am putut să mă simt prea bine în celelalte zile ale lunii de miere.

Observă cum Luc îşi strângea degetele cu intenţie criminală şi-şi imagină cu uşurinţă ce gândea. Acelaşi lucruri îi treceau şi ei prin minte. Griff Ramell fusese extrem de încrezut în ceea ce privea dibăcia lui sexuală, ca price bărbat obişnuit cu prea multe satisfacţii. Mariajul cu o persoană ce nu provenea din

aceeaşi pătură socială cu el era ultimul lucru pe care şi-l dorea. Îi displăcuse teribil faptul că Tory rezistase ispitei de a-i ceda fără să aibă loc acea căsătorie dezagreabilă şi de aceea îşi vărsase unele dintre resentimentele lui, acuzând-o de un eşec de cu totul altă natură.

Tory ştia că Griff nu minţise. Ea nu fusese la înălţime şi, deşi raţiunea îi spunea că nu fusese numai vina ei, se simţise adânc jignită şi îndurerată. La primul

contact sexual, pe Griff nu-l interesase decât propria-i satisfacţie, nu şi a ei. Deşi ea nu avea experienţă, o iniţiase în mod crud şi fără pic de grijă. N-o ajutase nicicum să depăşească momentul dureros, nu fusese tandru şi nu încercase să-şi folosească metodele sale perfecţionate de excitare, cum făcuse în perioada vijelioasă de cucerire.

Iar în timpul următoarelor zece zile în care făcuseră dragoste, fusese la fel de lipsit de delicateţe. În acele zile, în

care viscolul îi obligase să stea înăuntru, fuseseră multe incidente neplăcute pe care Tory nu vroia să şi le amintească. Griff pretinsese că neputinţa ei de a-l mulţumi îl lăsase cu nevoi nesatisfăcute şi chiar aşa se întâmplase. La început Tory îi răspunsese într-o oarecare măsură, chiar dacă stângăcia ei o îmbolnăvea. Doar se căsătorise cu el, nu-i aşa? Şi simţise că trebuia să încerce. De fiecare dată, Griff o tratase cu mici răutăţi, uneori chiar şi în timp

ce făceau dragoste. Era nepricepută, stângace şi insuficient de pasionată. Era prea timidă să stea goală în faţa lui. Ezita să aibă anumite gesturi erotice care l-ar stimula pe un bărbat. Avea sânii prea mici, şoldurile prea înguste şi dorea din toată inima să nu mai aibă privirea aceea de căprioară rănită. Cu alte cuvinte, era plictisitoare la pat şi singurul motiv pentru care făcea dragoste cu ea era că altfel ar fi fost şi mai plictisitoare. Dacă ar fi avut o

altă femeie la îndemână, nu s-ar fi plictisit cu Tory, mai ales că aceasta începuse să înghețe ori de câte ori o atingea. Dacă nu vroia ca el să pună mâna pe ea, atunci de ce dracului îl făcuse să se însoare cu ea.

Spre sfârşitul celor zece zile, Tory fusese nefericită şi absolut convinsă că nu era capabilă să atragă un bărbat, în pofida faptului că la început se forțase să rămână netulburată la avansurile lui, reacționase totuşi involuntar la calitățile fizice ale lui Griff.

Îl urâse şi se temuse de reacţiile ei faţă de el, şi se îngrozise de ea, pentru că nu reuşea să simtă nimic atunci când o atingea.

Toate acestea nu putu să i le spună lui Luc.

— Luna de miere a fost un eşec înspăimântător, enunţă ea un adevăr spus numai pe jumătate. Îşi îndreptă ochii spre cerul fără nori. Gândindu-se la Griff, senzaţia aceea de pace o părăsise, ceea ce se citea foarte limpede pe faţa ei răvăşită şi în ochii înceţoşaţi.

Adăugă cu un glas plin de durere:

— Este adevărat, nu eram prea bună la pat.

Luc se aşeză având tot corpul încordat din cauza mâniei.

— Nu cred asta. Prima dată când...

— Şi de fiecare dată.

— Dacă au mai fost şi alte dăţi, înseamnă că i-a plăcut totuşi să facă dragoste cu tine.

Încordarea vocii lui Luc trăda o emoţie puternică, de parcă citise printre rânduri şi

ştia mai multe decât i se spusese.

— Nu cred. Mi-a spus de nenumărate ori că nu sunt bună de nimic.

— De nenumărate ori! explodă Luc. Dumnezeule, de câte ori bruta asta şi-a satisfăcut poftele cu tine fără măcar să se deranjeze să te excite? De ce nu te gândeşti că vina putea fi a lui? Din tot ce am auzit până acum, presupun că Griff Rammell era un bărbat egoist şi răsfăţat. Te pedepsea, pentru că te-a dorit

suficient de mult ca să se căsătorească cu tine. Şi probabil pentru că aveai o sensibilitate prea mare. Dacă nu i-ai răspuns aşa cum trebuie, înseamnă că ceea ce bărbatul ăla ţi-a făcut a fost aproape un viol.

— N-a fost viol, zise Tory cu tristeţe. Am consimţit. Dar m-a făcut să mă simt... respinsă. Nedorită.

— Nedorită... Râsul scurt şi aspru al lui Luc era lipsit de umor. Cum poţi să crezi una ca asta? În primul rând, este

evident că această scuză e venită din partea unui bărbat care dorea mult mai mult decât merita să aibă. Adăugă printre dinţi. *Mon Dieu*! *Quel bâtard*!

Tory întoarse spre Luc o privire un pic mai liniştită.

— Ştiu asta, spuse ea, dar n-am putut să simt altfel.

Tory ştia foarte bine că nu era o femeie neatrăgătoare. Ştia că nu era rece. Ştia că ar fi răspuns cu pasiunea dorită de Griff, dacă acesta nu i-ar fi distrus orice dorinţă prin

cuvintele crude şi răutăcioase şi n-ar fi fost preocupat doar de el însuşi atunci când făceau dragoste. Ştia că, în mare parte, Griff era cel vinovat pentru eşecul cu care îşi începuse viaţa sexuală. Dar perceperea din punct de vedere raţional nu te poate face să simţi altfel şi, de la căsătoria ei, Tory nu mai fusese niciodată sigură pe ea în relaţiile cu bărbaţii.

— Continuă, îi porunci Luc pe un ton aspru, după câteva secunde. Spuneai că te-ai

întors acasă la părinţi şi te întrebai ce-o să se mai întâmple. Asta s-a întâmplat exact în ziua în care sora ta, Laura, a ajuns acasă într-o stare jalnică?

— Da. Clar ceva mai târziu în ziua aceea. Prima dată...

Tory îşi sprijini capul de piatra veche. Câteva clipe muşchii de pe gât îi zvâcniră. Chiar şi acum, la atâţia ani de atunci, revedea scena cu claritate şi i se părea aproape dureroasă.

— Ce s-a întâmplat?

Tory înghiţi în sec. Întâlni din nou privirea lui Luc şi văzând, acolo un fel de furie, reuşi să-şi continue cu mai multă uşurinţă povestea. De obicei, emoţiile sale erau extrem de transparente, dar, pentru un moment vocea ei deveni monotonă şi complet ştearsă.

— Griff spusese că o să ne vedem, mai târziu. Pe la prânz s-a auzit soneria. Era Griff, dar nu singur, ci împreună cu tatăl său şi un avocat. Au zis că veniseră să discute despre

anularea căsătoriei.

Luc îşi ţinu respiraţia.

— *Anulare*?

Tory încuviinţă din cap.

— Am intrat cu toţii în camera de primire din faţă, împreună cu părinţii mei care se întorseseră acasă pentru a lua prânzul. Mai întâi, tatăl lui Griff a aruncat o privire prin cameră, o privire... dispreţuitoare. A amintit despre faptul că nişte bani ar putea rezolva lucrurile cu succes. Apoi ne-am aşezat cu toţii să discutăm.

— S-a oferit să suporte el cheltuielile dacă erai de acord?

— Nu s-a exprimat cu atât de multe cuvinte, din cauză că erau de faţă părinţii mei şi avocatul. Cu toate acestea, mi-am dat seama. Era gata să plătească pentru a-şi scăpa mult iubitul fiu de o legătură aşa de nepotrivită. La început, avocatul s-a întors către Griff spunându-i că înţelesese că mariajul lor nu se consumase. Griff a încuviinţat.

— Şi apoi?

— Tatăl meu este un bărbat cu un temperament destul de violent. S-a enervat foarte tare. A izbucnit pur şi simplu şi a subliniat faptul că, după zece zile de intimitate între două persoane, nu credea cele spuse, mai ales când bărbatul era unul de teapa lui Griff.

— Iar tu ce-ai spus?

— Nimic. Tata... ţipa scos din minţi de furie. Când a prins momentul, Griff a zis... a zis că încercasem să-l atrag în această căsătorie doar de dragul banilor şi poziţiei sale

sociale. A zis că fusese tras pe sfoară. A spus că s-a îmbătat de revelion, iar când s-a trezit a descoperit că era însurat, iar eu îl duceam cu maşina, prin ninsoare, spre o cabană. Era un pic de adevăr în pe spunea. Băuse câteva pahare şi făcusem eu pe şoferul. Dar nu fusese deloc beat, nici măcar cât de cât.

— Ce-a mai spus?

— A zis că, din cauza viscolului nu ne puteam întoarce, deşi el ar fi vrut asta, că fiind un bărbat normal, cu

sânge în vine, închis din cauza zăpezii într-o cabană confortabilă cu o femeie., ar fi putut măcar să obţină ceva bun dintr-o afacere lamentabilă cu excepţia unui mic amănunt: că nu s-a sinchisit să mă atingă, pentru, că eram cea mai frigidă femeie pe care a avut ghinionul s-o sărute vreodată; că mai degrabă ar fi făcut dragoste cu o scândură. A repetat aceste lucruri mai târziu. Într-un cadru perfect legal, ca să obţină anularea căsătoriei.

— Dumnezeule! explodă Luc. Nu l-ai contrazis absolut deloc?

— De ce aş fi făcut asta? zise Tory cu oboseală în glas. Era o modalitate uşoară de a scăpa. În ziua aceea, acasă la ai mei, am spus tuturor că totul era adevărat cu excepţia unui singur lucru. Le-am zis că nu mă căsătorisem cu Griff pentru bani şi nici n-aveam nevoie de ei. Mă înţelegi, n-am vrut să mă las plătită ca o prostituată. Am jurat în faţa legii că toate celelalte

afirmaţii erau adevărate. S-a dus vestea, bineînţeles, dar nu-mi păsa că avea să afle tot oraşul că eram frigidă.

— Nu poţi crede cu adevărat...

— Nu, nu cred cu adevărat asta, deşi e adevărat că nu prea am simţit cine ştie ce cu Griff. Aş fi jurat orice atunci. Nu doream să-mi fie soţ, iar o anulare era mai simplă decât un divorţ. În ceea ce mă priveşte, n-a fost altceva decât o legătură de zece zile şi nu una prea plăcută. Singura

satisfacţie cu care m-am ales din toată povestea asta a fost să arunc în WC inelul lui cu diamant mare. Îmi pare nespus de rău pentru femeia cu care s-a căsătorit în cele din urmă! După două luni în care continuase să-şi bată joc şi de alte fete, s-a prăbuşit cu avionul personal în timp ce zbura spre un alt loc, în care obişnuia să se retragă de familie ca să-şi petreacă un alt week-end personal. În avion nu se afla soţia lui, ci altă femeie. O tânără de cincisprezece ani.

Vezi bine, nu se schimbase. Îi plăceau, în continuare, virginele – şi începea să le vrea din ce în ce mai tinere.

— Nu mă mai miră faptul că te-ai întristat aşa tare de dimineaţă, murmură Luc cu un glas aspru.

Nu rosti nimic mai mult, dar Tory ştia că acum el îi înţelegea ceva din ura pe care o simţise după ce aflase de aranjamentul cu Aimée. Luc şi o tânără virgină; această similitudine fusese ca o parodiere a propriului său

trecut. O parte atât de mare din relaţia lor păruse a fi o parodie a trecutului ei, o batjocură cumplită săvârşită de mâna crudă a sorţii...

Gândindu-se la asta acum, Tory recunoscu că trebuie să-şi fi revărsat asupra acelui Luc Devereux necunoscut o mare parte din mânia pe care nu şi-o exteriorizase ani de zile. Mândria o împiedicase să şi-o exteriorizeze faţă de Griff, iar împrejurările nu-i permiseseră să şi-o dezvăluie nici faţă de altcineva. Din cauză că

vrusese anularea căsătoriei nu putuse să spună nimănui adevărul despre acele zece zile îngrozitoare, nici măcar celor mai bune prietene. Se simţise incapabilă să discute liber cu părinţii ei. Nici măcar nu se putuse încrede în singura persoană căreia i-ar fi spus totul, persoana căreia îi încredinţase cele mai intime secrete şi gânduri, persoana care-i era soră geamănă.

— N-am putut niciodată să discut cu Laura despre ce mi s-a întâmplat, şopti Tory. Asta a

fost cel mai îngrozitor lucru.

— Din cauză că era bolnavă, bănuiesc. Da, înţeleg...

— Da, din cauza asta. Dar chiar dacă ar fi fost sănătoasă, tot nu cred că-i puteam spune. În ziua aceea, în sufragerie, când tatăl meu s-a enervat atât de tare, i-a scăpat ceva ce nu ştiusem până atunci. A strigat că... el şi mama îi prinseseră pe Laura şi Griff împreună cu mai multă vreme în urmă. Nu ştiuse că Laura nu-mi spusese. Nici ei nu-mi spuseseră atunci când am

plecat să mă căsătoresc cu Griff, probabil pentru că s-au gândit c-ar fi bine să mă mărit cu un bărbat bogat. Am vrut să mor în clipele acelea. Eram teribil de supărată pe ei şi pe Laura, atât de supărată...

Cu un gest scurt, Tory îşi acoperi faţa cu mâinile, înfiorată de emoţiile şi durerile cumplite pe care le ţinuse în ea în toţi aceşti ani. Cum puteai să-ţi reverşi mânia pe cineva aflat într-o stare atât de jalnică precum a Laurei? Cum puteai nutri sentimente

de ură faţă de propria-ţi soră geamănă? Toată acea imensă supărare n-avea, pur şi simplu, către ce să se îndrepte.

Se calmă şi începu din nou să vorbească,:

— Credeam că Laura îmi mărturisea totul. Nu-mi trecuse prin minte că era posibil să-şi păstreze unele secrete numai pentru ea. Nu m-aş fi măritat niciodată, dar absolut niciodată, dacă ştiam. Era îngrozitor să fiu supărată tocmai pe ea. Îngrozitor.

— Cred că încep să înţeleg

mai bine motivul pentru care m-ai lovit cu pumnii, zise Luc aspru în cele din urmă, ridicându-şi privirea către Tory. Ochii lui trădau un sentiment acut, aproape o durere.

Cred că ai suferit cumplit. Ai ţinut prea multe în tine şi pentru prea mult timp.

— Presupun că ţi-am pus în cârcă toate defectele lui Griff, recunoscu Tory. Şi apoi, era groaznic să mă simt în acelaşi timp atrasă de tine. Îmi era... silă de mine însămi. Mi se

făcea rău când mă gândeam la tine şi Laura, la tine şi Aimée.

— Nu sunt un Griff Rammell. Foarte puţini bărbaţi sunt ca el, slavă Domnului.

— Ştiu.

— Nu crezi că e momentul să te desprinzi de trecut?

Cred că tocmai am reuşit să fac asta, spuse Tory cu un zâmbet silit. Un timp destul de lung stătură acolo în tăcere. Apoi Tory zise:

— L-am dat uitării pe Griff Rammell de multă vreme. La un moment dat chiar am

încetat s-o mai învinovăţesc pe Laura. Cum puteam s-o fac pe ea răspunzătoare? Se bazase pe mine de atâtea ori, dar probabil nu i-ar fi plăcut ca eu să-i cunosc toate punctele vulnerabile. Dacă părinţii mei ştiau deja despre Griff, asta era o încurcătură din care n-o puteam ajuta să iasă.

După o clipă Tory adăugă:

— Pe mine nu mă puteam ierta, pe mine mă învinovăţeam. N-ar fi trebuit să-l găsesc pe Griff atrăgător,

indiferent dacă se culcase sau nu cu Laura. Şi tu ai pus capac la toate... mă făcea să nu suport ideea că mă îndrăgostisem de tine. Era ca şi când istoria însăşi s-ar fi repetat.

Luc îşi aplecă, puţin capul, o venă din tâmplă i se zbătea sacadat, în acelaşi timp cu pulsul din încheietura mâinii lui Tory. Pentru câtva timp, doar trilurile îndepărtate ale unei păsări şi freamătul brizei calde tulburară liniştea din Carnac. După ce termină de

povestit totul, în sufletul lui Tory se instală din nou pacea – o senzaţie imensă de linişte – căci, deşi Luc n-o privea, ştia că acesta îşi dorea să fi fost el şi nu Griff bărbatul care s-o înveţe dragostea.

Puţin mai târziu spuse cu o voce joasă şi înfundată din cauza emoţiilor puternice:

— Şi de atunci n-a mai existat un alt bărbat în viaţa ta?

— Nu.

— Tory...

Se priviră în ochi fără să

mai aibă nevoie de cuvinte, atingeri, replici tăioase ori înţelegeri tacite.

Luc se ridică în picioare, apoi o ajută pe ea şi amândoi îşi adunară lucrurile împrăştiate. Luc îşi puse sacoul pe umeri şi n-o luă pe Tory de mână. În după-amiaza aurie trecură împreună încetişor pe lângă şirurile lungi de pietre, o trecere prin istorie care lăsa trecutul în urmă.

Nu schimbară niciun cuvânt, dar Tory ştia că o

ducea înapoi la han.

CAPITOLUL 10

Cei doi proprietari ai hanului, soţ şi soţie, nu erau tineri, dar se familiarizaseră cu schimbarea moravurilor vremii. Şi, cum nu era încă sezon turistic, aveau camere goale, ceea ce însemna puţini bani în buzunarele lor. Nu puseră niciun fel de întrebare, nici măcar atunci când Luc şi Tory se semnară în registrul hanului cu propriile lor nume, nici măcar atunci când Luc le

spuse că vor avea nevoie de cameră doar pentru o oră sau două. Dacă patronul hanului se miră când zări numele de L. Devereux, reuşi totuşi să-şi ascundă uimirea printr-o confuzie prietenoasă, cauzată de întoarcerea lor neaşteptată.

Patronul hanului îi conduse pe Luc şi Tory pe nişte scări ce scârţâiau, până într-o cameră nu prea înaltă, cu plafon din lemn. Aceasta îi aminti vag lui Tory de apartamentul lui Luc, deşi era ceva mai rustică. Pe jos avea carpete mici, lemnul

era lustruit, iar pe mobilier erau mici mileuri. Patul era demodat, cu saltea de puf, iar într-un colţ se zărea o canapea antică ce constituise cândva un pat de zi pentru vreun căpitan. Razele soarelui pătrundeau prin fereastra deschisă ce avea trase într-o parte şi-n alta perdelele de un galben proaspăt, umflate de aerul sărat al Atlanticului. Fără să vrea, Tory se gândi la un vers amar din Shakespeare şi nu-şi putea explica de ce-i venise în minte ceva aşa de

trist tocmai când se afla într-o stare înfioratã de aşteptare şi mulţumire interioarã. Lacrimile vor dispărea în vânt...

După ce aranjase cu închirierea camerei, Luc rămase tăcut până când plecă patronul hanului. Închise uşa fără zgomot şi se sprijini cu spatele de ea, fără să se apropie de Tory.

— Nu sunt cu adevărat un bărbat liber, explică el cu sobrietate. Era primul lucru pe care i-l spusese lui Tory de

când plecaseră din Carnac.

Tory se îndreptase către ferestre ca să tragă perdelele diafane. Acestea se umflară şi se ridicară mişcate de briză, lăsând să pătrundă în cameră aerul proaspăt. Razele soarelui se infiltrau ca o aură subtilă, strecurând înăuntru o lumină aurie de după-amiază, mătăsoasă şi senină.

La auzul vorbelor lui Luc se întoarse.

— Ştiu, zise ea, căci acceptase deja faptul că relaţia dintre ei nu putea avea niciun

fel de viitor.

— Aştept de multă vreme să crească Aimée. Chiar şi Tante Marie e destul de realistă să accepte că promisiunile mele nu vor fi pronunţate până când Aimée nu se face mare.

— Luc. Te rog să nu te justifici.

Tory nu vroia să se gândească la Aimée. Era ora ei, a ei şi a lui Luc, o oră de aur furată viitorului. Nu accepta din partea lui decât implicita promisiune ce reieşea din faptul că o adusese acolo,

promisiunea c-o va ajuta să-şi vindece rănile cauzate de o căsătorie dureroasă. Vroia să se desprindă de lumea din afară, de trecut, prezent şi viitor. Dorea să trăiască doar pentru acea clipă de aur, prefăcându-se pentru un timp scurt că Luc era al ei şi doar al ei.

Îşi azvârli pantofii din picioare şi începu să-şi desfacă nasturii de la bluză, dar Luc traversă camera şi o opri cu o mână ridicată.

— Aşteaptă. Mai am ceva să-

ţi spun.

Luc zăbovi o vreme să-şi aleagă cuvintele, de parcă mergea cu grijă pe un câmp minat.

— În trecut am avut de luat unele decizii dificile, dar mult mai grele sunt cele care mă aşteaptă de acum înainte. Indiferent ce va urma, vreau să ştii că n-aş permite să se întâmple aşa ceva între noi dacă aş şti că nu e... bine.

— Ştiu şi asta, adăugă Tory simplu, ridicându-şi ochii. Erau luminoşi şi nu puteau să

nu-i trădeze sentimentele. Nu-i spuse lui Luc că-l iubea, dar privirea aceea spunea, mărturisea şi accepta totul. Dorinţele ei fizice erau încă acolo, împreună cu uşoarele temeri, dar ei i le observase de multă vreme. Acum însă orice bărbat putea citi în ochii ei, aflând astfel tot ce avea în adâncul sufletului. Îl iubea pe Luc şi avea suficientă încredere în el pentru a-l lăsa să vadă acea dragoste,

— Încă ceva. Nu...

O clipă nu reuşi să rostească

vorbele mai departe. Tory vedea cum i se zbătea o venă de pe gât, iar cicatricea îi pulsa.

— Pentru Dumnezeu, scrâşni el cu vocea aspră din cauza efortului, nu te aştepta să mă îndrăgostesc de tine.

N-avea destulă încredere în sine ca să-i răspundă prin cuvinte. Nici nu se aşteptase la aşa ceva, dar sperase că se putea preface. Scutură din cap în semn că nu, şi simţi o durere în gât. Probabil că ochii o trădaseră, căci în clipa

următoare el o cuprinse în braţe şi o strânse aproape de el.

— Ah, Tory, Tory. Victoria...

Mai bolborosi câteva vorbe dulci în franceză, dezmierdări uşoare, şoptite în timp ce-i acoperea obrajii, tâmplele şi pleoapele cu sărutări mici şi tandre. Tory îşi ridică faţa ca să le simtă mai bine şi-i încolăci mijlocul cu braţele. În timp ce-o dezmierdă cu buzele şi mâinile, Tory reuşi să dea glas cuvintelor pe care dorise să i le spună cu câteva clipe în

urmă.

— Luc... ai putea să te prefaci că mă iubeşti? Te rog, măcar în după-amiaza asta. N-am să-ţi mai cer asta altădată.

El suspină adânc şi-şi îngropa faţa în părul ei. O ţinu pur şi simplu aşa un timp, fără măcar să-i mângâie umerii. Apoi se auzi vocea lui aspră.

— Dacă asta vrei să auzi, am să ţi-o spun până diseară. Dar nu înainte de a te învăţa ce înseamnă să fii iubită. Un bărbat n-ar trebui... să rostească în şoaptă astfel de

cuvinte. Am să ţi le spun atunci când vei fi pregătită să le crezi, şi nu mai devreme.

Promisiunea făcută era de ajuns. Tory îi oferi gura, iar când buzele li se uniră constată că nu era prea greu să se prefacă şi el c-o iubeşte. Trecutul, prezentul şi viitorul erau date uitării, iar ora ei de aur începea.

Era un sărut răscolitor, ceva mult mai mult decât o simplă apropiere şi topire a buzelor. Înainte, reacţiile lui Tory la avansurile lui Luc o

neliniştiseră, dar ajunsese la o înţelegere cu ea însăşi în unele privinţe. Nu se mai simţea vinovată acum pentru senzaţiile înălţătoare ce-o inundaseră. Dorinţele ei nu se mai luptau cu scrupulele, iar pasiunea nu se mai înfrunta cu ideile preconcepute izvorâte dintr-un trecut chinuitor. Se pierdu cu totul în sărutarea lui Luc.

Îmbrăţişarea lor începu uşor, devenind apoi tot ce-şi dorise şi chiar mai mult. Luc ardea de dorinţă, iar ea simţi

asta nu doar în trupul său încordat, dar şi în agitaţia mereu crescândă a gurii şi mâinilor lui. Cum putea o femeie să se creadă nedorită când un bărbat o săruta de parcă ea ar fi fost singura din lume după care tânjea?

Luc se opri din sărut respirând neregulat şi dădu la o parte cuvertura de pe pat. În timpul îmbrăţişării desfăcuse nasturii de la bluza lui Tory, iar ea începu să şi-o scoată repede, dorind să fie pregătită pentru el.

— Nu, zise el întinzându-se şi oprind-o cu o mână. În ochii lui întunecaţi mocnea o flacără, dar se citea şi răbdarea în ei, spunându-i parcă fără ocolişuri că, deşi o dorea nespus de mult, intenţiona să fie foarte atent faţă de nevoile ei.

— Asta-i treaba mea, iubito. Vreau să te dezbrac încetişor. Aşteaptă-mă.

O întinse pe cearşafurile albe ca zăpada, căldura privirii lui înceţoşate spunându-i că n-o să rămână singură prea

multă vreme. Tory stătu liniştită pe patul pufos şi se afundă în moliciunea lui senzuală, privindu-l pe Luc cu inima plină de o dragoste şi o dorinţă care i se topeau şi în ochii expresivi.

Luc se aşează pe marginea patului ca să-şi scoată pantofii apoi se ridică şi se dezbrăcă fără grabă de cămaşă. Ieşi la iveală un tors cu pielea netedă, musculoasă şi bronzată în timpul zilelor lungi petrecute pe mare.

Un smoc de păr îi întuneca

pieptul, cobora ca o linie pe abdomenul plat şi dispărea sub cureaua pantalonilor. Dorinţa şi nevoia lui puternică erau evidente, dar când se aşează pe pat, lângă Tory, nu-şi dăduse jos şi pantalonii. Nu-l întrebă nimic. Îl dorea, dar era mulţumită să-l aştepte, să-l lase pe Luc să procedeze cum voia – nu ca un bărbat grăbit să-şi satisfacă propriile-i dorinţe, ci ea un bărbat care încearcă să satisfacă o femeie.

— Nu te mişca, iubito şi nu spune nimic, îi zise Luc cu

glasul înecat luându-i capul în mâini şi privind-o grav în ochi. Avea vocea caldă, dar neînduplecată, avertizând-o că intenţiona să orchestreze actul de dragoste în voia şi în felul lui.

— Stai liniştită, taci şi ai încredere în mine. Nu încerca să faci ceva care să-mi stârnească dorinţa, sunt şi aşa destul de excitat. Vreau să laşi totul în seama mea. Totul...

În timp ce-i scotea hainele de pe ea, îi şoptea la ureche lucruri pe care o femeie

doreşte să le audă, cuvinte plăcute şi calde despre forma sânilor ei şi arcuirea coapselor. Tory credea tot ce-i spunea el. Nu doar pentru că vroia să creadă, ci pentru că avea mare încredere în Luc. Îi atingea uşor corpul cu mâinile şi în ochii lui arzători şi întunecaţi se citea admiraţie. Când se întinse goală în lumina, aurie şi blândă a încăperii, îşi simţi trupul la fel de frumos şi auriu. Luc îi spusese că aşa era, iar ea îl credea.

Mâinile lui o descoperiră

primele – alunecând uşoare şi fără grabă pe toată lungimea corpului ei, greutatea degetelor lui arse de soare fiind dezmințită de extrema blândeţe cu care o mângâia. Cu palmele îi atingea uşor sânii şi picioarele, dar nu le ţinea într-un loc anume şi nu-i cereau nimic. Nu încercă să-i desfacă picioarele, care i se înfiorară când simţi atingerea uşoară, ca de fulg a buricelor degetelor lui, dar el îi spusese să nu se mişte, aşa că rămase întinsă, nemişcată, tremurând

de dorinţă, expresia pasională din ochii lui făcând-o să se simtă şi ea dorită.

Nu se grăbea deloc să facă dragoste. Îşi îngropă capul între gâtul şi umărul ei şi-i şopti ceva despre cât de mătăsoasă şi parfumată îi era pielea. Tory crezu şi se simţi frumoasă. Îşi frecă pieptul păros de sânii ei goi şoptindu-i c-o dorea cu disperare. Îi simţi pe coapsă bărbăţia, care o asigură că vorbele lui erau adevărate. O dorea, dar putea să aştepte.

Apoi buzele lui începură să coboare. Cu respiraţia fierbinte înfiorându-i sfârcurile întărite şi degetele descriind arcuri uşoare în jurul sânilor rotunzi, îi spuse cât de mult o dorea şi îl crezu.

După aceea tăcu o vreme, pentru că buzele şi limba îi vorbeau într-un limbaj special al dragostei. Îi sărută sânii, încercuind cu încetineală fiecare sfârc cu limba şi îşi plimbă apoi buzele întredeschise peste sfârcurile tari. O tachina cu limba şi o

aţâţa cu dinţii şi, pe rând, fiecare sân se supunea chinului dulce al aşteptării în timp ce celălalt se abandona mângâierilor uşoare ale degetelor lui lungi, subţiri şi puternice.

Îi era greu să mai stea nemişcată. Se simţea minunat, corpul îi era invadat de dorinţă şi tremurat de plăcere sub atingerile lui experte şi pătimaşe.

În cele din urmă, după o bucată chinuitoare de timp, buzele lui strânseră mai tare

un sfârc, sugându-l cu putere. Un val şocant de plăcere intensă îi făcu tot trupul să vibreze. Nu mai putu să-i asculte porunca de a sta nemişcată şi tăcută, începu să geamă şi să se agite.

O mână bronzată se lăsă în jos şi-i atinse uşor triunghiul dintre coapse, o pedeapsă ciudată pentru că fusese neascultătoare, care, în loc s-o liniştească, o aprinse şi mai tare. Gâfâi şi se arcui spre mâna lui, dorind o apropiere şi mai intimă şi, cu toate că el

nu făcuse niciun gest de a-i desface picioarele, acestea se desfăcură singure.

Şi totuşi, nu începu să facă dragoste cu ea. Degetele lui zăboviră pe coapse până când dorinţa ei deveni frenetică. Gura i se mişca, lăsându-i pe piele urme umede şi senzuale astfel încât pielea părea să rămână în urma lui ca o catifea udă. Sub haine îi simţea virilitatea năvalnică. Dorinţa puternică şi reţinută, care devenise la fel de înnebunitoare pentru ea cum

era probabil şi pentru el.

Cu toate acestea, el aştepta. Tory voia ca trupurile lor să se contopească imediat. Fusese adusă de mult la limita extazului de incursiunile intime ale mâinilor lui puternice şi pricepute, de sărutările lui pasionate. El o dorea, ea îl dorea şi, deşi mângâierile lui erau nebuneşti şi minunate, deveniseră aproape agonizante pentru ea, o tortură de nedescris pentru carnea ei.

Supusă unui supliciu

delicios, nu mai putea suporta tensiunea plină de senzualitate.

Îşi încleştă dureros mâinile în părul lui, înfipse unghiile, îi răsuci pe degete şuviţele negre de păr.

— Luc, fă dragoste cu mine, îl imploră cu respiraţia întretăiată. Nu face asta, ai milă. Nu mai prelungi aşteptarea.

— Fac dragoste cu tine, murmură el înăbuşit, cu gura pe pielea ei. Cum aş putea să-ţi cer să mă aştepţi, când te

iubesc atât de mult? N-am vrut niciodată să aştepţi.

Lumea ei explodă într-o jerbă de scântei din aur curat. Dragostea şi nevoia se topeau în acel lung şi minunat distilat de dorinţă şi când se întoarse plutind pe pământ, clipa de aur nu se sfârşi.

Luc se întinsese lângă ea pe pat. O ţinea îmbrăţişată foarte strâns, îi acoperea faţa cu o ploaie de sărutări pătimaşe, iar mâinile o înlănţuiseră şi o striveau de corpul lui pe jumătate îmbrăcat. Era

încordat şi tremura din cauza dorinţelor nepotolite. Tory îşi dădu seama cât de dificile trebuie să fi fost pentru el acele momente lungi.

— Te iubesc, draga mea, îi şopti cu vocea îngroşată, nu numai o singură dată, ci iar şi iar.

Şi pentru că se gândise la nevoile ei mai întâi, îl crezu.

Când, în sfârşit, îşi uni goliciunea cu a ei, satisfăcând dorinţa lui şi a ei, simţurile i se avântară din nou spre înălţimi cântând. Mâinile şi

picioarele le erau unite, gurile încleştate una de alta. Tory crezu: iubea şi era iubită. În acea oră preţioasă, Luc îi aparţinuse numai ei şi nici unei alte femei din lume.

CAPITOLUL 11

Lacrimile vor dispărea în vânt...

Citatul îi reveni în minte lui Tory spre sfârşitul drumului lung, parcurs în tăcere, spre Castelul d'Ys. Mulţumirea ei adâncă fusese un lucru fragil şi se risipise.

Ţărmurile sudice, liniştite ale peninsulei Bretagne din Finistère şi lumina zilei nu mai erau aurii. Cerul se întuneca, iar pacea desăvârşită

a după-amiezii se destrămase. Nori plumburii de furtună se adunau ameninţători dinspre nord-vest. Vântul nu se înteţise, dar vitele se înghesuiau deja mugind la adăposturile de sub copaci, avertizând că avea să izbucnească o furtună atlantică. Maşina mergea pe drumurile şerpuite de-a lungul ţărmului. Oceanul frământat era de un cenuşiu închis, ca şi falezele de granit ce-l înconjurau. Proasta dispoziţie a lui Luc oglindea propria ei

supărare şi pe cea a naturii.

Mintea îi fusese readusă la realitate, la întrebările fără răspuns în legătură cu Laura, la nefericitele reflecţii în legătură cu Aimée. Îi revenise şi acel sentiment de vinovăţie. Chiar dacă promisiunea lui Luc de a se căsători era o problemă de viitor şi nu de prezent, Tory nu se putu abţine să nu simtă că într-un anumit sens îl făcuse să devină infidel – nu faţă de o soţie, ci faţă de o viitoare soţie. Şi totuşi, cum putea fi

absolut credincios unei fetiţe din moment ce avea necesităţile unui bărbat în toată puterea cuvântului? Luc recunoscuse că până şi mătuşa lui accepta anumite realităţi, iar în starea ei actuală, de tulburare şi îngândurare, această idee o mai linişti un pic pe Tory. În sufletul ei era conştientă că acea după-amiază nu trebuia să se mai repete. Extazul fizic îl mai putea atinge, dar nu şi sentimentul că făcea un mare lucru bun, senzaţia de

mulţumire de-a iubi şi a fi iubită.

Ştia că nu trebuia, să mai rămână în Bretagne, din motive pe care încă nu le înţelegea. Dusese la bun sfârşit treaba pentru care venise, dar, dacă mai stătea, risca să ajungă într-o stare de nefericire absolut insuportabilă. Ştia, de asemenea, că, de dragul Laurei, trebuia să accepte ajutorul financiar din partea lui Luc, cel puţin deocamdată. De îndată ce va avea o slujbă

stabilă, îi va returna banii cât mai repede posibil, iar până atunci, dacă Luc continua să facă investigaţii, aşa cum promisese, se va afla probabil cine a fost adevăratul soţ al Laurei. Luc îi spusese să nu-l mai întrebe nimic, iar Tory aşa făcuse, dar chiar şi fără să pună întrebări, putea face presupuneri. Luc, gândea ea, s-ar putea să aibă bănuieli temeinice în privinţa identităţii acelui bărbat. Nu va spune nimic până când nu va fi absolut sigur. Şi poate că,

dacă avea motive să protejeze vreo altă persoană, n-avea să mai spună niciodată nimic. Dar Tory ştia că lucrurile erau aşa cum i le prezentase el: trebuia să le lase acum în seama lui.

Când se apropiară de Château d'Ys, îi spuse lui Luc că avea de gând să se întoarcă în America de îndată ce-şi va face o rezervare la avion. El doar dădu aprobator din cap şi zise:

— E foarte bine că nu mai rămâi. Presupun că pot să-ţi

fac rost de un bilet de avion chiar pentru mâine, dacă n-ai nimic împotrivă să beneficiezi cât de cât de influenţa familiei Saint-Cloud.

— Nu, zise Tory cu privirea aţintită afară şi ţinându-şi mâinile liniştite în poală. Deşi oricum n-ar mai fi stat, având în vedere împrejurările, o parte din ea îşi dorea ca el să încerce s-o convingă să mai rămână.

Intrară în garaj nu cu mult înaintea orei la care se lua cina. Cerul era atât de negru şi

apăsător, de parcă se lăsase deja noaptea. La ferestrele lungi şi înguste ale castelului se vedea puţină lumină în spatele draperiilor trase. Aerul era încremenit şi greu în aşteptare, calmul de dinaintea furtunii. Fără să scoată niciun cuvânt, Luc o apucă pe Tory de braţ şi o ajută să traverseze prin întuneric curtea din faţa castelului pavată cu pietre.

Stătea în spatele lui şi-l privea când el îi dădu drumul ca să deschidă uşa. O rafală puternică şi neaşteptată de

vânt o stropi cu primele picături de ploaie, ca o anticipare a furtunii ce avea să vină, dar Tory abia dacă băgă de seamă. Dragostea şi dorul îi provocaseră o durere profundă în suflet. Ora ei furată viitorului; trecuse şi chiar se amăgise crezând pentru un timp că Luc o iubea, dar acum nu se mai putea îmbăta cu apă rece. Îi privi silueta întunecată şi simţi dorinţe fără nume pentru lucruri care nu se puteau întâmpla.

Uşa se deschise larg înainte ca Luc să fi avut timp s-o deschidă şi înainte ca Tory să-şi caute în geantă ochelarii de vedere cu rame de baga.. În uşă se afla doamna Saint-Cloud în persoană. Îl apucă pe Luc de braţ şi-l trase în holul întunecos de la intrare, mâinile tremurându-i datorită gravităţii şi urgenţei motivului. Faţa îi era brăzdată de îngrijorare, iar în ochi i se citea o rugăminte demnă de milă.

— *Luc! C'est Aimée...*

Tory închise uşa de la intrare, pentru că nu se mai gândea nimeni să facă asta. Nu înţelegea aproape deloc schimbul de cuvinte franţuzeşti dintre ei, dar nu era greu de înţeles că se întâmplase ceva îngrozitor. Luc se îngrijoră imediat, starea lui de spirit devenind din ce în ce mai încordată pe măsură ce asculta cu atenţie ce avea de spus mătuşa lui. Guvernanta şi câţiva dintre servitorii cei bătrâni mişunau prin preajmă frângându-şi

mâinile şi arătând aproape la fel de speriaţi ca însăşi doamna Saint-Cloud.

Câteva minute mai târziu, Luc începu să ţipe şi să dea ordine. Ramolitul Emile, se îndreptă şontâc-şontâc spre camerele din spate ale castelului, trimis probabil să facă ceva. Trei servitoare se grăbiră să intre în vestiarul din apropiere şi ieşiră de acolo repede, având braţele încărcate cu haine de vreme urâtă, din acelea folosite pentru navigaţie. Mai aveau şi

cizme şi o lanternă mare. Îi dădură lui Luc unul dintre echipamente, domnişoarei Pritchard o jachetă, iar restul hainelor le lăsară lângă uşa de la intrare, jos pe podeaua din piatră.

Guvernanta îşi trase jacheta pe ea, ridică lanterna şi ieşi în grabă în furtuna cumplită de afară. Vântul începuse să se înteţească aducând o rafală neaşteptată de ploaie prin uşa deschisă. Furtuna, se dezlănţuise.

Luc îşi scoase sacoul de la

costum şi-şi puse pe el hainele pentru vreme urâtă, cizme, pantaloni şi o jachetă. Aştepta în hol, nervos, cu trupul slab şi încordat ca un arc.

Cu o mână pe clanţa uşii privea în direcţia în care dispăruse Emile. Doamna Saint-Cloud îşi ţinea degetele apăsate pe buze, de parcă vroia să şi le oprească din, tremurat.

În confuzia care o înconjura, Tory stătuse doar privind, iar amănunte nesemnificative precum ochelarii de vedere nici nu-i

mai trecură prin minte. Nu-şi mai putea ascunde îngrijorarea. În acea pauză, Tory îl întrebă impacientată pe Luc:

— Ce s-a întâmplat cu Aimée?

— A dispărut, explică el scurt şi tăios. Nu e pe nicăieri în castel, căci servitorii tocmai au terminat de răscolit peste tot. Guvernanta ei va căuta prin livadă, iar eu pe tot restul domeniului.

— Vrei să-ţi dau o mână de ajutor?

— Da – stai cu mătuşa mea. Sau mai bine, du-te să mănânci ceva la bucătărie, căci în seara asta n-o să mai luăm o cină aşa cum trebuie. Apoi ai putea să urci în camera ta şi să-ţi pui nişte haine mai vechi. Dacă n-o găsesc pe Aimée cât de curând, s-ar putea să trebuiască să mă ajuţi s-o caut cu atenţie. Împreună cu alţi servitori, prin jurul castelului, într-o noapte cu asta n-or să vrea să iasă afară decât dacă este absolut necesar.

— Luc, s-ar putea să fi coborât... pe faleza din golfuleţ.

— La ora asta şi pe o astfel de vreme? E o nebunie curată.

Da, era o nebunie. Tory n-avu nici măcar idee de ce sugerase aşa ceva, poate doar pentru că-şi amintise că Aimée se ducea uneori acolo când dorea să fie singură. Cu toate acestea, ideea îi persistă în minte.

— Mă bate gândul că este acolo.

— Imposibil, zise Luc.

Lipseşte de cel mult o oră, de când s-a dus să se spele şi să se îmbrace pentru cină. Furtuna ameninţa să izbucnească de mai multă vreme. Şi chiar dacă s-ar fi dus acolo, ar fi urcat înapoi. De îndată ce începea să se întunece. Nu e chiar atât de inconştientă.

— Da, dar...

— Am s-o caut pe Aimée şi în golf dacă n-am s-o găsesc în altă parte, o asigură răbdător Luc. E mult mai probabil să fi ieşit doar puţin ca să privească

norii de furtună. S-ar putea să zacă întinsă pe undeva prin apropiere, cu glezna luxată sau cu o ameţeală.

Emile se întoarse cu încă două lanterne, ambele foarte puternice. Luc luă una şi plecă trântind cu zgomot uşa în urma lui când ieşi afară, în noapte, unde ploaia răpăia acum cu furie.

Palidă şi copleşită de sentimentul unei calamităţi iminente, Tory se holbă la uşa închisă, simţind că soarta îi pretindea datoria cuvenită în

schimbul ilicitelor clipe de fericire din după-amiaza aceea. Aimée dispăruse, iar ea se simţea în mod ciudat responsabilă, de parcă ora furată petrecută alături de Luc fusese un motiv de învinuire. Sau poate că sentimentul ei de vinovăţie se datora faptului că schimbase scrisori între Jacques Benoit şi fată. Deodată, Tory îşi aminti ceva mai mult din conversaţia pe care o purtase cu Aimée şi-şi dădu seama, înfiorată şi simţind că i se face rău, de ce

se gândise la golfuleţ. *Uneori, cred va trebui doar să plec cu o barcă pentru a scăpa în felul ăsta...*

Era oare imposibil ca Aimée să-i fi transmis lui Jacques prin scrisoare să vină la întâlnire cu o barcă, într-o anumită zi şi la o anumită oră?

Imediat, Tory se gândi că cineva trebuia neapărat să cerceteze acel golfuleţ. Nu vroia să-l lase pe Luc să se ducă acolo. N-ar fi suportat să-l ştie coborând pe panta aceea

periculoasă în toiul nopţii, cu vântul care începuse să bată şi cu ploaia lovindu-i orbeşte faţa...

Tory se întoarse către doamna Saint-Cloud.

— Mă duc să dau o mână de ajutor, zise ea, hotărându-se pe loc. Nu-şi mai pierdu timpul reflectând la lucruri precum curaj ori laşitate sau la capacitatea ei fizică de a escalada acea porţiune de teren. Fusese o alegere simplă şi o făcuse. Luc nu va mai trebui să facă ceva ce fusese

deja făcut.

Doamna Saint-Cloud încuviinţă absentă din cap, dar pentru că îngrijorarea faţă de fiica ei îi brăzda faţa, păru că abia dacă auzise.

Tory puse mâna pe nişte haine de vreme urâtă şi alergă în vestiarul din apropiere ca să-şi scoată fusta, în câteva secunde ieşi pe uşă, îmbrăcată într-o pereche de pantaloni şi o jachetă impermeabile, cu o lanternă grea în mână, ca să străpungă ploaia torenţială. Raza puternică, a lanternei

întâlni un zid de apă. Abia vedea pe unde mergea. Părul i se udă în câteva secunde, apa îi curgea în şiroaie pe faţă, iar picioarele îi lipăiau în cizmele cu un număr mai mari. Vântul nu era încă prea puternic, dar chiar şi aşa tot trebuia să te lupţi ca să poţi merge împotriva lui. Trecu pe lângă zidul livezii, pipăindu-l pe dibuite, ca să-şi păstreze direcţia şi să-l folosească drept pavăză. Îşi aminti cărarea stâncoasă pe care mersese Aimée ca să ajungă pe faleză

şi-şi mai aminti că un bolovan mare marcase locul de unde începea coborâşul. Şi în afară de asta...

Se opri ca să se gândească bine şi se concentră la fiecare pas pe care-l făcea. Pe alocuri, potopul de ape netezise iarba rară, dar duritatea bolovanilor grunţuroşi făcea ca talpa cizmelor ei să se prindă bine. Încercă să-şi îndrepte lanterna spre stânca tare.

După ce lăsă în urma ei zidul livezii, fiecare pas pe care-l făcea era o adevărată

luptă. Vântul o împiedica să meargă. Forţa acestuia părea să sporească în fiecare moment. Stropii de ploaie îi intrau în ochi şi chiar dacă avea lanternă, era extrem de greu să distingă cărarea. N-avea nici cea mai vagă idee ce distanţă mai era de parcurs până la faleză, iar după scurt timp i se păru că fiecare pas trebuia s-o îndrepte către bolovan. Dacă nu-l găsea, ar putea să cadă ea-n prăpastie, însă din cauza extremei concentrări de care avea

nevoie pentru a rezista naturii dezlănţuite, Tory nu mai putu să se gândească la lucruri atât de înspăimântătoare.

În cele din urmă, prin ploaia vijelioasă se întrezări bolovanul, doar la un pas în faţa ei. Tory ajunse lângă el, îl apucă şi-şi ţinu faţa câteva clipe lipită de suprafaţa lui umedă şi dură, luă câteva guri de aer, căci trebuia să-şi reîmprospăteze forţele pentru a rezista în faţa vântului înteţit. Părul şi ploaia îi intrau în gură, iar cizmele cu mult

prea mari îi erau grele din cauza apei. Dacă ar fi gândit vreun pic s-ar fi întors. Dar nu gândea, ci doar acţiona şi reacţiona, şi toate acestea nu doar de teamă.

Apoi începu coborâşul chinuitor şi greu în noaptea înspăimântătoare. Îşi trecu lanterna în mâna stângă, căci cu dreapta trebuia să se apuce de micile creste ale cumplitei faleze. Uneori îi aluneca piciorul din cauză că nici măcar talpa de cauciuc nu se putea prinde acolo unde

stânca devenea prea abruptă. Cobora centimetru cu centimetru, fiecare pas fiind la fel de periculos, apucându-se de altă stâncă şi abia după aceea desprinzându-se de cea lăsată în urmă. Ploaia îi biciuia faţa, iar vântul îi şfichiuia braţul, de parcă singurul scop al furiei lor dezlănţuite era s-o desprindă de stânci şi s-o facă să-i cadă lanterna din mână. Din când în când, în coşmarul nopţii, singurul lucru real părea să fie, cu excepţia ei, semnalul

luminos al lămpii. Îl îndrepta de nenumărate ori în josul falezei, fără să poată zări ceva în afara unei găuri negre de iad acoperită de zidul gros al ploii.

Deocamdată nu-i era frică. Pur şi simplu, nu avea timp să se teamă, căci fiecare pas al ei era ca o lecţie de supravieţuire.

Avea impresia că durase o eternitate coborârea şi că trebuie să fi ajuns aproape de capăt. Doar din simplă necesitate se mişca foarte

precaută, folosindu-se de lanternă ca de un ghid. Fiecare pas pe care-l cobora era la fel de precar, forţele nopţii, vântul şi ploaia constituind adversari puternici ai înaintării ei.

Tory era sigură că ajunsese foarte aproape de nivelul plajei şi totuşi nu era nici urmă de Aimée. Dădu să plece. Luc avea fără îndoială dreptate. Dacă Aimée ar fi fost cumva acolo jos, mai mult ca sigur că ar fi urcat înapoi până acum.

Doar dacă nu cumva era

rănită? Ori nu putuse să vadă nimic? Tory strigă, dar simţi cuvintele întorcându-i-se în gât. Oare cum era posibil ca cineva să audă ceva când vântul vuia şi urla.

Se ţinea de colţul unei stânci, căutând cu lanterna un loc mai bun unde să-şi sprijine piciorul, când respiraţia îi fu oprită de un nou duşman, Atlanticul. Un val sărat o lovi de dedesubt pe neaşteptate, cu atâta forţă că o izbi de faleză. Uită de lanternă şi se agăţă cu disperare de stâncă. În acea

clipă de teroare neagră, lumina se stinse.

Dacă valul îi smulsese lanterna din mână sau se sfărâmase în timpul impactului, Tory nu ştia. Lumina ei nu mai exista. Noaptea şi furtuna întunecată o înghiţiră pe Tory şi fu copleşită de teamă. Teamă pură, primitivă, fără nume, toată frica pe care uitase s-o simtă până atunci.

Înnebunită, se agăţă de colţul stâncii cu ambele mâini, prea îngrozită ca să

facă vreo mişcare. Nu vedea nimic, nici măcar stânca de care se ţinea. Nu simţea nimic în afară de ploaia biciuitoare, stropii săraţi ce năvăleau asupra ei, forţa turbată a vijeliei. Nu auzea decât bubuitul mării şi şuieratul sălbatic al vântului.

Noaptea avea un nume şi numele ei era Frică.

Şi apoi vântul se înteţi, un vânt sălbatic, violent, tunător, de o furie grozavă. Nu mai era vânt, ci un uragan ce urla, dorind să se răzbune.

O dată cu el veniră talazurile. Biciuite cu frenezie de furtună, nevăzute în întunericul nopţii, o izbeau pe Tory unul după altul, înghiţind-o complet, retrăgându-se doar ca să facă loc vântului, apoi lovindu-se iar, tunând şi spumegând, de silueta ei fragilă. Părea că toate stihiile naturii se dezlănţuiseră, concentrându-şi mânia numai şi numai asupra ei. Nu putea să se lupte cu asemenea forţe. De abia respira.

În următoarele clipe, ce durară parcă o eternitate, doar câteva gânduri raţionale trecură prin mintea lui Tory şi acelea îi măriră groaza în loc să i-o potolească. Poate că Luc o găsise pe Aimée în altă parte. După sperietura provocată de dispariţia fetei, Luc spusese că nu va fi respectată ora cinei. Nimeni n-avea să-i simtă lipsa la masă. Doamna Saint-Cloud uitase probabil că Tory ieşise în noapte, în cazul în care observase acest lucru. Servitorii puteau s-o fi văzut

sau nu plecând, dar chiar dacă o văzuseră, în zăpăceala acelei nopţi aveau să se gândească la Aimée, nu la ea. Se putea ca toată lumea să fie în siguranţă la castel, crezând-o în camera ei. Şi nimeni nu ştia că era aici, singură într-un iad negru încercuit de ape, unde toată natura încerca să o mutileze.

Dar era cu adevărat singură? Acele ţipete pe care le auzise venind de deasupra erau ţipetele furtunii? Ţipete teribile, îngrozite, smulse din plămânii cuiva cuprins de o

frică de nedescris?

Ţipetele o liniştiră puţin. Începu să aştepte izbiturile fiecărui val, se obişnui să respire doar când nu era în primejdie de a înghiţi apă sărată. Între fiecare asalt asculta, dar nu mai auzi nimic în afară de zgomotele, furtunii sălbatice. Dar fuseseră ţipete; era sigură de asta. Şi trebuie să fi fost ale lui Aimée, pentru că n-avea cine altcineva să ţipe.

Luc va veni după Aimée. **Luc va veni. Luc va... Luc va...**

Luc va...

Refrenul o calmă şi se prinse mai bine de colţul stâncii, lipindu-şi de ea obrazul ud. Înconjură piatra cu braţele şi-şi strânse mâinile una de alta de cealaltă parte în aşa fel, încât vântul sau valurile să n-o poată smulge. Îşi imaginã că stânca era pieptul lui Luc, un piept care-i oferise alinare, forţă şi siguranţă cu mai puţin de douăsprezece ore înainte, la începutul acelei zile care durase cât o viaţă. Un val

gigantic o izbi, încercând s-o tragă în mare. Dar Luc avea să vină, avea să vină după Aimée...

Tory nu ştia că ţipetele fuseseră ale ei.

CAPITOLUL 12

La mai puţin de douăzeci de minute după ce Tory pornise în aventura ei dezastruoasă în noapte şi furtună, Luc ajunse la uşa castelului cu Aimée în braţe, plină de apă şi foarte supusă. Era complet ud, cu părul lipit de cap, cămaşa de umeri şi pantalonii de picioare, pentru că o îmbrăcase cu câteva clipe în urmă pe Aimée cu hainele sale impermeabile.

Cu ochii micşoraţi din

cauza ploii violente observă că ferestrele castelului nu erau luminate. Ca de obicei, cablurile electrice fuseseră culcate la pământ de furtună. Luc ştia deja că asta se întâmplase, dar, cu toate acestea, făcu o grimasă de supărare. Bănui că şi linia telefonică se întrerupsese, un alt fapt inevitabil.

În întunecimea respingătoare a nopţii, cu şuvoaiele de apă prelingându-i-se pe faţă, expresia lui nu era prea atrăgătoare. În timp ce se

întorcea la castel, uşurării că o găsise pe Aimée îi luase locul o hotărâre cruntă şi fatalistă. Cu câteva ore în urmă, se confruntase cu două alternative imposibile din care trebuia să aleagă una şi nu ştiuse ce decizie să ia. Încercarea lui Aimée de a fugi îl ajutase să se hotărască.

Intră cu Aimée pe uşa din faţă, apa de pe ei scurgându-se în şiroaie lungi pe pardoseala din piatră abia vizibilă sub pâlpâitul sfeşnicelor arborescente de fier din perete,

în care ardeau mai multe lumânări groase pentru a risipi întunericul unui hol care altfel ar fi rămas fără pic de lumină. Rafala de vânt pătrunsă la intrarea lor era cât pe ce să stingă flăcările. Vântul începea să se intensifice.

Faptul că fiica sa era complet udă n-o împiedică pe doamna Saint-Cloud să se grăbească spre ea şi să o strângă la pieptul său agitat. Lacrimi de uşurare i se scurseră pe faţă, umezeala lor sărată pătrunzând în părul

încâlcit şi ud al lui Aimée.

— Aimée! Aimée, *ma chère*...

În primele clipe, nimeni nu ceru nicio explicaţie. Unii dintre servitorii cei bătrâni se îmbrăcaseră, pentru orice eventualitate, cu haine impermeabile, ca să pornească în căutarea fetei, dacă era nevoie, iar expresiile lor exprimau o imensă uşurare când începură să se dezbrace. Domnişoara Pritchard, guvernanta, se întorsese doar cu câteva momente înainte şi abia se dezbrăcase. Pentru că

mantaua nu reuşise să-i acopere capul şi partea de jos a fustei, în acele locuri era udă.

După bucuria şi uşurarea iniţială, doamna Saint-Cloud se asigură că pe faţa palidă a fiicei sale nu se observa nicio rană, cu excepţia câtorva zgârieturi uşoare şi a unei spaime cumplite. În cele din urmă, puse fireştile întrebări în legătură cu ce se întâmplase. Ochii lui Aimée se îndreptară către Luc implorându-i cu durere ajutorul.

— E o problemă foarte serioasă, Tante Marie. Am să-ţi explic imediat.

Luc o apucă pe mătuşa sa de braţ, ca să n-o lase să plece. Se întoarse către guvernantă.

— Du-o pe Aimée în camera ei imediat şi ai grijă s-o bagi în pat şi s-o acoperi bine, îi spuse el. Mai dădu câteva ordine aspre şi alţi servitori dispărură repede să le îndeplinească – unii să aprindă lumânările la etajul al doilea şi în camera lui Aimée, unul să pregătească o tavă, altul să aducă o sticlă cu

apă fierbinte. Emile fuse trimis să caute nişte coniac în dulapul cu băuturi şi primi instrucţiuni să-i trimită un pahar lui Aimée şi să aducă apoi restul sticlei în sufragerie. Celălalt servitor se duse să caute un pulover uscat pentru Luc.

Toţi servitorii fiind ocupaţi cu îndeplinirea treburilor lor urgente, Luc puse jos lanterna şi ridică o lumânare din sfeşnicul de perete. La lumina ei o conduse pe mătuşa sa în salonul cel mare care dădea

spre Atlantic, aceeaşi cameră în care Tory auzise pentru prima dată povestea acelui pierdut oraş Ys. În seara aceea, din cauza furtunii ce vuia şi făcea uşile franţuzeşti din sticlă să zăngăne, nici nu te mai puteai gândi să ieşi pe parapetul năpădit de vijelie. Luc ştia foarte bine ce se putea întâmpla din cauza unei asemenea furtuni. Îşi aşeză mătuşa pe un scaun şi înconjură camera ca să aprindă cu lumânarea lui şi pe celelalte.

Avea o expresie gravă pe faţă când, în cele din urmă, îşi privi mătuşa, rămânând în picioare din cauza seriozităţii celor ce avea să spună. Aşteptând în orice moment să sosească servitorii cu coniacul şi prosopul uscat, Luc începu discuţia în engleză:

— Aimée a încercat să fugă, spuse.

Doamna Saint-Cloud se încordă puţin, dar răspunsul ei pentru Luc fu echilibrat.

— N-ar fi încercat să fugă dacă avea copii pentru care să

rămână aici. Este suficient de mare ca să poată avea un copil. Nu la multă vreme după ce am împlinit şaptesprezece ani eram măritată şi însărcinată cu Armand. Dacă te-ai căsători imediat cu ea în loc să...

— N-am să mă căsătoresc niciodată cu Aimée, afirmă Luc pe un ton dur.

Corpul mătuşii sale deveni rigid. Dacă Emile n-ar fi intrat tocmai atunci cu două pahare de coniac, furtuna de invective din încăpere ar fi putut s-o

egaleze pe cea de afară. Luc dădu pe gât paharul dintr-o înghiţitură, lichidul tare dovedindu-se o pavăză împotriva hotărârilor zilei la fel de dificile ca şi vremea. Indică să-i fie umplut paharul.

Emile lăsă tava cu sticla de coniac pe o măsuţă şi mai aprinse câteva lumânări. Înainte să iasă din cameră, apăru şi servitorul care aducea hainele uscate – ciorapi, pantaloni, un pulover – şi un prosop gros cu care Luc să-şi şteargă părul. Îşi scoase

cămaşa udă, trăgându-şi mulţumit pe el un pulover negru tricotat şi schimbându-şi ciorapii. Din buzunarul de la şold îşi scoase portofelul din piele şi-l şterse cu prosopul. Îl puse pe tava unde se afla sticla de coniac. Ignoră pantalonii uscaţi, dar nu din pudoare, ci pentru că vroia să scape de servitorul care stătea lângă el aşteptând să ia hainele ude.

În cele din urmă, Luc şi mătuşa lui rămaseră singuri. Aceasta se îndreptă de spate cu o semeţie înfricoşătoare, o

ţinută care intimidase şi persoane mai însemnate decât Luc.

— Ţi-ai uitat promisiunile? se răsti la el, tremurând de furie. Ţi-ai uitat datoria? Eşti un Saint-Cloud, Luc. Unde ai fost... ce ai fi ajuns dacă unchiul tău nu te-ar fi adus în casa asta şi nu te-ar fi crescut ca pe propriul fiu? Ţi-am cerut eu vreodată ceva cu excepţia acestui singur lucru? Pentru tot ce ţi-a lăsat unchiul tău, crezi că-ţi cer prea mult în schimb? Şi nu uita că ai fost

de acord.

— Tante Maria, ascultă-mă cu atenţie. Aimée ar fi putut să moară în seara asta. Aşteptase prilejul unei furtuni şi întreruperea curentului ca să poată escalada gardul. A aşteptat să vadă stinse luminile de la porţi, apoi a încercat să le sară. Acolo am găsit-o – agăţată de partea de sus a gardului, cu părul şi hainele prinse în ţepii acestuia. Sub mantaua cu care am îmbrăcat-o, hainele ei erau sfâşiate, pentru că încercase

să fugă, să se elibereze. Dacă fie şi pentru o secundă s-ar fi dat drumul la curent...

Se opri şi-şi lăsă mătuşa să conştientizeze gravitatea faptelor întreprinse de Aimée.

Chipul doamnei Saint-Cloud era palid în pâlpâitul ezitant al flăcărilor mici care luminau camera mare şi întunecoasă. Balansă cu scaunul, strânse puternic braţele, acestuia, apoi se mai întări niţel cu o gură de coniac. Nu-i răspunse lui Luc imediat.

— Nu mai poţi proteja acest

copil, Tante Marie. Suntem în secolul douăzeci, nu în secolul şaptesprezece. Aimée simte nevoia să cunoască tineri de vârsta ei. Nu vrea o căsătorie aranjată şi fără îndoială că nu vrea doar să procreeze din datorie faţă de urmaşii familiei Saint-Cloud. Tânjeşte după oarecare libertate. Seara aceasta ar trebui să te facă să pricepi cât de disperată este fata.

— E disperată doar pentru că nu vrei să-i oferi ceea ce are nevoie. Un soţ!

De îndată ce-şi reveni din impactul cu destăinuirile lui Luc, doamna Saint-Cloud deveni la fel de neclintit în hotărârea, ei ca vântul de afară, vocea ei era din ce în ce mai puternică.

— Îţi cer chiar atât de mult, Luc? Au existat femei în viaţa ta, da, dar niciodată doar una singură. Vrei să rămâi necăsătorit pentru totdeauna? Aimée e tânără, frumoasă, va fi o soţie bună. E adevărat, copila are înclinaţii romantice. Dacă i-ai vorbi

despre dragoste, nu s-ar mai gândi s-o caute altundeva. Ar mai tânji după băieţi nepricepuţi dacă prin sărutările tale ai învăţa-o că datoria ei nu este una dureroasă? În schimb, tu o ţii la distanţă şi o tratezi ca pe un copil. Cum poţi refuza să te căsătoreşti cu ea. Când...

— Am deja o soţie şi un copil, interveni Luc plin de brutalitate.

Cuvintele lui avură efectul unei palme. Dorind ca mătuşa lui să fie foarte atentă, Luc

făcuse afirmaţia pe un ton intenţionat dur. Când observă că înţepenise şi amuţise, şocul obligând-o să asculte, începu să vorbească rar, explicându-i mai întâi adevăratele motive ale venirii lui Tory în Franţa. Pentru prima dată, doamna Saint-Cloud nu-l mai întrerupse ca să-i ţină prelegeri despre datorie.

După ce Luc relată aproape totul, luă uşor paharul de coniac din mâna neputincioasă a mătuşii sale. I-l reumplu şi i-l dădu înapoi

împreună cu o fotografie udă, scoasă din portofel. Luă o lumânare şi o apropie de pozâ. Ţinând-o aşa, astfel ca mătuşa lui s-o vadă cât mai bine.

Doamna Saint-Cloud stătea cu capul aplecat deasupra fotografiei lui Nicholas, iar mâinile îi tremurau în mod vizibil.

Luc adaugă pe acelaşi ton:

— Îmi vorbeşti de datorie, Tante Marie. Dacă am o datorie faţă de familia Saint-Cloud, am, de asemenea, şi una faţă de acest copil.

— Da, şopti mătuşa cu vocea stinsă.

— Nu, soţia nu este cu adevărat a mea. Şi nici copilul. Am ştiut asta aproape de la început. Cum puteam să cunosc şi să mă căsătoresc cu vreo fată în Bretagne când mă aflam în America atunci? La început am ascultat pentru că această presupusă soţie era americancă. Apoi, chiar şi după ce mi-am dat seama că nu era soţia mea, am ascultat pentru că am văzut fotografia băiatului. La început nici nu

mi-a trecut prin cap cine-i era tatăl. Era oare doar o surprinzătoare asemănare întâmplătoare? Dar de ce s-ar folosi cineva de numele meu? Probabil că era cineva care mă cunoştea ori care ştia de mine. Oare tatăl copilului fusese tot ca şi mine, o indiscreţie a familiei Saint-Cloud? De-a lungul anilor, prin alte porturi, bărbaţii Saint-Cloud probabil că mai zămisliseră şi alţi bastarzi. Oare mama mea îi mai făcuse tatălui meu încă un copil, un alt Devereux?

Cumplite presupuneri, da. Ştiam că trebuie să găsesc răspuns la toate aceste întrebări. Până azi n-am fost sigur de nimic. Dar acum ştiu.

— Al cui... este copilul? Şoapta ei se auzi cu greu din cauza furtunii.

— Al lui Armand.

— Dar nu se poate, e imposibil...

— Imposibil? Nu, Tante Marie. Căsnicia lui Armand era stearpă într-adevăr, dar asta putea să fi fost din cauza lui Félicité.

— Dar Armand avea o soţie! Nu putea să se mai căsătorească încă o dată.

Luc puse lumânarea pe masă şi se aşeză pe un scaun chiar în faţa mătuşii lui, cu trăsăturile extrem de sobre.

— Dar s-a căsătorit, Tante Marie. Armand a comis o bigamie. Vrei să-ţi mai spun cum cred că s-a întâmplat? Îţi aminteşti că Armand obişnuia să se ducă mereu la Belle-Île în luna august, cel puţin până când m-am întors eu din America? Cu câţiva ani

înainte, iahturile noastre au început să participe la evenimente mai importante, să ia parte în fiecare an la competiţiile internaţionale din Belle-Île – uneori prin Plymouth, dar întotdeauna la Santander. Acum opt ani, Saint-Cloud era înscris, dar din cauza unor defecţiuni la chilă, unchiul s-a decis în ultimul moment să nu participe la niciuna dintre acele întreceri. Ştiu asta, pentru că am telefonat ca să verific. Pentru că iahtul cel mare nu era în

stare de funcţionare, echipajul s-a împrăştiat. Armand a plecat din Belle-Île şi s-a instalat într-un han de lângă Carnac, folosindu-se de numele meu. Presupun că-l mai folosise şi înainte, şi nu de puţine ori. Unui Saint-Cloud îi este greu să păstreze discreţia legăturilor într-un oraş cum este Carnacul. Poate că dăduse peste nişte acte de-ale mele paşaportul mi-a dispărut timp de un an, dacă-ţi aminteşti, şi a trebuit să-mi fac rost de altul. Având în vedere

asemănarea fizică izbitoare dintre noi doi, nu este chiar de neimaginat că Armand ar fi putut să profite de ea cu uşurinţă. La han a cunoscut o fată. La puţin timp după aceea, a închiriat un iaht mai mic, cu un alt echipaj. N-am reuşit încă să dau de urma celor pe care i-a angajat, dar cred că ar confirma mare parte din ce-ţi spun. Îşi aranjase o vacanţă cu iahtul şi a luat-o cu el pe Laura, tânăra americancă, să-i ţină companie.

— Dar nu s-ar fi căsătorit cu ea!

— Sunt convins că dovezile vor arăta că s-a căsătorit – dacă ne vom strădui să găsim aceste probe. Toată treaba asta mă afectează prea tare, ca să angajez nişte detectivi în Bretagne, dar deja mi s-au confirmat unele fapte, căci am angajat o firmă de detectivi particulari din Spania. Lui Armand i-a plăcut întotdeauna să navigheze până la Santander şi mi-a trecut prin minte ideea că s-ar fi putut

duce acolo la un moment dat, chiar dacă nu participase la competiţie.

Luc făcu o pauză apoi îşi întrebă mătuşa:

— Nu în anul acela şi-a luat Armand o vacanţă mai lungă? Din cauza presiunii din afaceri, parcă aşa îmi amintesc. A lipsit mai mult de două luni.

— Da, se auzi confirmarea slabă şi ezitantă a doamnei Saint-Cloud.

Luc se aplecă în faţă şi-şi strânse degetele cu forţă, dând

următoarei sale dezvăluiri un efect dramatic.

— Un bărbat care s-a folosit de numele meu s-a căsătorit cu o femeie pe nume Laura Allworth. Cununia civilă a avut loc în acel an, în Spania, nu în august, ci la începutul lunii octombrie. Pentru că fata a minţit în privinţa datei căsătoriei, s-a exprimat în mod intenţionat vag şi în privinţa locului exact unde s-au căsătorit. Cine poate şti de ce a făcut Armand una ca asta? Cred că a iubit-o pe fată.

Poate că stresul din afaceri îi alterase judecata. Poate că, atunci când a aflat că e însărcinată, a făcut o criză de isterie şi i-a propus să avorteze. Totul e posibil. Ştiind data de naştere a copilului, este clar că legătura lor trebuie să fi început imediat după ce s-au cunoscut. Fata, Laura, n-avea raţiunea şi puterea morală a surorii ei.

— Armand, un bigam... nu-mi vine să cred...

— Aminteşte-ţi, Tante Marie, că Armand îi ceruse de

mai multe ori lui Félicité să divorţeze. Dumnezeu ştie cât de tânăr era când s-a însurat cu ea, fără s-o iubească niciodată. Nu era o femeie, lipicioasă, iar el dorea cu disperare copiii pe care ea nu i-a făcut. A fost un mariaj aranjat, Tante Marie, care pur şi simplu n-a mers.

— Dar totuşi! Armand n-ar...

— Dar aşa a făcut. Oricare ar fi fost motivele, s-a căsătorit cu această americancă. Ziua de azi mi-a adus suficiente dovezi. N-am

îndrăznit să-i arăt o fotografie de-a lui Armand, dar proprietarul hanului şi-a amintit că avea o gropiţă în bărbie. I-am recunoscut, de asemenea, scrisul. Faptul că bărbatul acela tocmai se întorsese din Belle-Île, unde ştiam că fusese Armand, mi-a confirmat ultima bănuială. Nu mă îndoiesc niciun pic, Tante Marie.

— *Mon Dieu*, şopti mătuşa lui.

— Armand s-a întors în Bretagne imediat după

căsătorie. A închiriat un apartament în Brest pentru noua lui soţie, aproape de şantierul naval, din nou folosindu-se de numele meu. Când lua masa în oraş, proceda cu cea mai mare discreţie, pentru că, bineînţeles, trebuia să evite expunerea în public alături de fată. Deoarece aproape în fiecare seară se întorcea la Félicité şi la Château d'Ys, i-a spus proaspetei sale soţii că profesia lui îl ţine aproape tot timpul pe mare. Probabil că i-a

vorbit destul de vag despre flotele de pescuit sau poate că a lăsat-o să înţeleagă că era un fel de ofiţer de marină, având grijă să nu menţioneze şi numele vasului. Câteva luni a mers până când fata a descoperit ce se întâmpla.

Luc făcu o pauză destul de lungă ca să-şi scoată o ţigară din cutia de pe măsuţa pentru cafea, apoi şi-o aprinse cu una din lumânări. Pentru că spusese aproape toată povestea vorbea mai rar acum, lăsându-i mătuşii sale timp să se împace

cu ideea.

— Ştiu data exactă când a fugit de la Armand. Cu o zi înainte, în ziarul din Brest, a apărut o fotografie mare cu Armand şi Félicité la braţul lui, făcută la un concert. Era o asemănare izbitoare. Cine nu i-ar fi remarcat gropiţa din bărbie? Mai mult ca sigur că fata, Laura, i-o remarcase. Poate că i-a cerut explicaţii lui Armand. Poate că, pur şi simplu, a telefonat pe şantier şi a cerut să vorbească cu el şi i-a auzit vocea care nu era

greu de recunoscut. Poate că poza din ziar a fost de ajuns, mai ales că începuse, probabil, să se întrebe de ce n-a prezentat-o familiei şi prietenilor lui. Poate că a devenit suspicioasă din cauză că cinau întotdeauna în localuri izolate, când ea ar fi vrut să meargă şi la alte restaurante din Brest. Ce-o fi simţit când a descoperit că soţul ei era bigam şi folosise un nume fals? Ştiu, din câte am auzit, că fata nu era suficient de matură din punct

de vedere afectiv şi avea un psihic labil. Tocmai împlinise nouăsprezece ani şi era gravidă în luna a cincea, într-o ţară străină, fără nicio cunoştinţă la care să poată apela şi probabil, încă îndrăgostită. A suferit o depresiune nervoasă. Nu-i de mirare că n-a mai suportat de atunci nici măcar să audă numele de Luc Devereux!

Doamna Saint-Cloud avea faţa răvăşită.

— Şi ce-o să facem? Dumnezeule!

Luc se ridică şi se îndreptă câţiva paşi. Stătea cu spatele la mătuşa sa, având umerii încordaţi.

— Băiatul trebuia să fie recunoscut drept un Saint-Cloud. Când va fi mai mare, va trebui să-l aducem aici. El are toate drepturile asupra moşiei, nu eu. Va trebui să recunosc paternitatea, Tante Marie, căci nu văd altă soluţie. Altfel cum am putea stabili că băiatul este un Saint-Cloud? Dacă vom spune că e bastardul lui Armand, Félicité nu va avea

pace până când nu va afla şi cel mai sordid amănunt. Va fi plină de furie şi se va răzbuna. Are o familie bogată şi influentă şi nutresc o mare duşmănie faţă de familia Saint-Cloud. Sunt foarte enervaţi de faptul că au pierdut procesul. Aminteşte-ţi cum au încercat să-mi tăvălească numele în noroi! Cât de mult s-au străduit să dovedească invaliditatea testamentului şi incompetenţa unchiului meu! Cum au zis că Armand făcuse promisiuni pe

care noi ştiam că nu le putea face! Dumnezeule! Îţi imaginezi cât de furioşi vor fi când vor afla că un copil bastard al lui Armand va moşteni toată averea familiei? Spunându-le vârsta băiatului, vor putea cu uşurinţă să numere înapoi şi să afle când a fost conceput. Vor scormoni acel capitol din viaţa lui Armand şi nu vor ezita să-l expună în public doar din pură răutate. Faptele nu sunt aşa de greu de găsit. Toată lumea va afla despre bigamia lui.

Familia lui Félicité va face totul să se asigure că o să fie aşa! Îţi poţi imagina ce scandal va ieşi? Îţi imaginezi ce-o să simtă Aimée când o să afle că fratele ei a fost un bigam?

— Aşa ceva nu trebuie să lăsăm să se întâmple, recunoscu mătuşa cu o voce spartă.

În vocea lui Luc era mai puţină amărăciune când zise:

— Cel puţin, Tante Marie, ai acum acel moştenitor Saint-Cloud pe care ţi-l doreai. Un

moştenitor adevărat! Fiul propriului tău fiu. Dacă spui că-i copilul meu n-o să poată nimeni dovedi contrariul. Laura... ezită o clipă înainte de a continua, soţia mea, nu este în stare să depună niciun fel de mărturie.

— Dar sora ei, Victoria? Vocea doamnei Saint-Cloud era neliniştită. Ce ştie ea din toate acestea?

— Ştie doar că un alt bărbat s-a folosit de numele meu. N-a recunoscut scrisul din registrul hanului, e normal.

Nici faptul că bărbatul tocmai se întorsese din Belle-Île nu i-a spus nimic despre competiția de iahturi.

— Atunci trebuie să-i spui imediat că e vorba de tine, ca să nu înceapă să-l suspecteze pe Armand.

Răspunsul sever al lui Luc veni cu destulă întârziere.

— Trebuie să-i spun adevărul, zise el.

— Luc! Nu poți face una ca asta! Îți interzic!

— Trebuie să ştie.

— Nu trebuie să ştie! Dacă

se scapă pe undeva? Nu ne putem permite aşa ceva! Măcar cu atât îmi eşti dator, Luc, să aperi numele fiului meu! Numele de Saint-Cloud...

Luc se întoarse cu faţa spre mătuşa lui, cu ochii împietriţi şi gura strânsă.

— Numai atât am putut face pentru tine, Tante Marie. Nu mă împinge prea departe! Crezi că nu ştiu că m-ai crescut doar din datorie? Sunt de acord că-ţi sunt dator cu ceva în schimb. Ca să te satisfac, eram pregătit să mă însor cu

Aimée. Dar cred că sunt cu mult mai îndatorat faţă de unchiul meu! El m-a iubit, tu nu. A vrut să mă înfieze, dar n-ai vrut tu. Da, eram mic, dar îmi amintesc bine că am surprins o ceartă între voi în privinţa mea. I-ai spus că nu îngădui unui copil bastard să poarte numele de Saint-Cloud.

— Ai auzit, şopti mătuşa lui.

Arăta la fel de tulburată ca atunci când aflase de bigamia fiului său.

— Nu mult, dar destul. Te aştepţi acum când sunt matur

să-mi mai doresc acest nume? De dragul unchiului meu eram gata s-o fac. Nu de dragul tău, pentru că ai refuzat să-l port atunci când eram copil! Tot de dragul unchiului meu şi nu pentru tine, nici măcar pentru Armand, sunt pregătit, să-mi asum responsabilitatea faţă de o soţie care nu-i a mea şi un copil pe care nu l-am zămislit eu. Ca să-i pot da un nume nepotului lui, copilul care ar trebui să-l moştenească, sunt gata să mă prefac pentru tot restul lumii. Dar refuz s-o mint

pe femeia pe care o iubesc spunându-i că m-am căsătorit cu sora ei! Pe faţa doamnei Saint-Cloud se adânciră şi mai tare cutele vechilor dureri, obrajii îi deveniră palizi când îl privi încremenită pe Luc, iar privirea ei tragică şi tăcută implora milă. Nu mai avea nimic din mândria, ei naturală şi arăta cu mult mai bătrână decât era. Gâtul îi zvâcnea şi îşi strânse mâinile una în alta, de parcă ar fi vrut să vorbească. Avea o înfăţişare aproape rugătoare.

Lui Luc nu-i păsa prea mult ce avea de spus mătuşa lui. Nu luase acea decizie de dragul ei. Îşi puse pe tavă paharul de coniac gol şi-i spuse răspicat.

— Tory Allworth trebuie să afle adevărul pentru că refuz s-o mint. E o persoană în care putem avea încredere deplină. A acceptat deja faptul că între noi doi nu poate fi nimic. Totuşi în privinţa unui singur lucru sunt de acord cu tine, Tante Marie, şi anume că trebuie să-i vorbesc fără întârziere. Unde s-a dus, în

camera ei?

— Nu...

Femeii îi tremură vocea, dar nu mai încercă să-l împiedice cu nimic pe Luc.

— Nu cred...

— Nu-i nimic, interveni Luc fără să mai aibă răbdare. Am s-o găsesc.

Luă o lumânare şi se pregăti să iasă din cameră. Hotărârea pe care o luase îi umpluse sufletul de amărăciune. După tot ce se întâmplase în după-amiaza aceea, îi era groază să-i spună lui Tory, dar acum că

se stabilise cursul evenimentelor, ştia că trebuia să-i spună cât mai curând. Ştia că se îndrăgostise de el. Dacă nutrea şi cea mai mică speranţă pentru viitor, va fi nevoită s-o abandoneze cu desăvârşire.

— Luc!

O anumită sălbăticie în vocea mătuşii lui îl făcu să se oprească imediat. Se întoarse şi observă că se ridicase în picioare. Nu pentru prima dată în seara aceea, faţa ei n-avea pic de culoare.

— Luc... am uitat. A ieşit să te ajute s-o cauţi pe Aimée.

— Ce?

— Am uitat să-ţi spun, doamna Saint-Cloud repetă neajutorată, am uitat.

Luc deveni palid ca un mort.

— Golful, zise el răguşit, vorbea despre golf. Dar trebuie să se fi întors... poate chiar înainte de-a mă întoarce eu cu Aimée.

— Nu, şopti mătuşa. Nu m-am mişcat de lângă uşă nicio secundă.

Pentru o clipă încremenită

se priviră unul pe celălalt şi ştiură. Nimeni nu se întorsese la castel de când o adusese Luc pe Aimée, în siguranţă. Salonul dădea chiar spre holul de la intrare. Dacă uşa principală s-ar fi deschis, zgomotul ei s-ar fi auzit, iar curentul de aer ar fi stins flăcările lumânărilor.

Doamna Saint-Cloud îşi îndreptă ochii spre uşile franţuzeşti din sticlă de la capătul celălalt al încăperii, prin care se zărea ploaia torenţială şi se auzea vuietul

ascuţit al furtunii care se înteţiseră. Ştia, aşa cum şi Luc ştia, ce se putea întâmpla pe o astfel de vreme. Fastnet îi omorâse soţul şi fiul, iar Fastnet fusese o furtună asemănătoare cu aceasta. În ultima oră, vântul şi valurile se înteţiseră, deveniseră tot mai puternice. Până în momentul acela probabil că talazuri imense de cincisprezece-douăzeci de metri înconjurau Castelul d'Ys.

— Dumnezeu să mă ierte, murmură mătuşa lui frecându-

şi ceafa cu degetele.

Luc îşi făcu timp să mai rostească încă vreo câteva cuvinte, cumplit de dure.

— El s-ar putea să te ierte, scrâşni Luc, dar, dacă-i moartă, eu n-am să te iert.

Într-o secundă fu la uşă şi nu mai pierdu vremea să-şi pună mantaua de ploaie pe el. Îşi trase cizmele, luă o lanternă şi mârâi un ordin către unul dintre servitorii în vârstă să se ducă şi să găsească nişte bărbaţi puternici.

— Şi un doctor! strigă el înainte de a ieşi ca fulgerul în îngrozitoarea noapte de afară.

CAPITOLUL 13

Parcă pe pământ nu mai rămase decât stânca aceea şi marea. Şuieratul vântului era înăbuşit de tunetul mării, picăturile ploii se pierdeau în furia oceanului. Marea era grandioasă în furia ei. Răzbunarea apelor era teribilă. Ura lor sălbatică. Vroiau s-o smulgă şi s-o izbească de stânci; să smulgă fiecare stâncă de la locul ei. Apoi aveau ş-o tragă în adâncuri,

tot mai adânc, adânc...

Nu trebuia să se dea bătută. Luc avea să vină. Nu trebuia să se dea bătută. Luc avea să vină. Nu trebuia să se dea bătută. Luc va veni.

Era în siguranţă dacă se ţinea strâns de stânca aceea, ca de pieptul lui Luc. Dar o forţă parcă-i trăgea degetele şi braţele din acea încleştare de siguranţă şi încerca să-i desprindă obrazul de pe locul unde se lipise. Înghiţi, o gură plină de apă sărată când un alt talaz mare se umflă şi se

sparse de stâncă şi o înghiţi cu totul şi o trase din locul sigur în care stătea. Rămase pentru un moment acoperită de apa furioasă şi violentă a mării. Apoi se căţără cu sălbăticie şi găsi o altă stâncă de care să se apuce. Şi iar să se apuce. Şi iar să se apuce.

O lumină aurie îi încălzi pleoapele. O respiraţie îi adie prin păr. Încă mai avea braţele încleştate de stânca aceea, dar era caldă acum, uscată şi ocrotitoare, la fel cum era şi

ea. Încet, încet stânca se ridica şi se lăsa, o mişcare delicată în acelaşi ritm cu adierea pe care o simţea la ureche, cu respiraţia ei normală şi cu pulsul liniştit al inimii sale...

Deschise ochii şi văzu că, de fapt, stânca aceea era Luc. Dormea. Ea dormise în braţele lui, iar lumina aceea ce-i pătrundea pleoapele era lumina aurie a dimineţii. Rămase nemişcată şi mulţumi pentru acea dimineaţă, pentru viaţă şi pentru Luc.

Îşi aminti cum fusese salvată. Se agăţase de pieptul lui Luc şi braţele lui puternice se luptaseră pentru ca să fie în siguranţă. Mâinile tandre ale lui Luc o dezbrăcaseră, o şterseseră de apă şi o băgaseră în pat. În patul lui.

Vocea unei femei obiectase când Luc o purtase în braţe spre apartamentul său din castel. Luc o făcuse pe femeie să tacă adresându-i câteva vorbe crude.

— Crezi că-mi pasă vreun pic de asta? Lasă-i pe oameni

să creadă ce vor! Asta-i casa mea, nu a ta! În orice caz, cine altcineva în afară de tine ştie deocamdată povestea? Acum dă-te la o parte!

Trebuie să fi fost doamna Saint-Cloud, presupuse Tory. Cuvintele fuseseră rostite în engleză şi le înţelesese, îşi aminti ca prin ceaţă celelalte figuri îngrijorate, prea slab luminate de lumânări, celelalte voci îngrijorate. Dar ochii nu i se mai dezlipiseră de pe faţa lui Luc, aşa cum braţele nu şi le mai dezlipise

de pe umerii lui. Îl strânsese aşa de tare cu degetele, că trebuise să i le descleşteze altcineva.

I se făcuse rău de la stomac din cauză că înghiţise prea multă apă sărată. Luc o ţinuse de cap şi o spălase pe faţă. Fuseseră şi alţii prin preajmă, dar ei nu-i păsase. Nu-i păsase nici când Luc o dezbrăcase de faţă cu ceilalţi. Unul dintre ei fusese doctorul, parcă? Îşi aminti că o consultase. Iar alta fusese doamna Saint-Cloud, agitată şi îngrijorată

arătând foarte îmbătrânită. Servitoarele aduseseră coniac, prosoape şi pături călduroase. Amintindu-şi acum acea scenă confuză, petrecută la flacăra lumânării, Tory îşi dădu seama că Aimée probabil fusese găsită, căci altfel ar fi fost cu toţii ocupaţi în altă parte şi nu i-ar fi acordat atâta atenţie, devotament şi îngrijire.

Noaptea trecută, după ce doctorul se pronunţase în cele din urmă, Luc ordonase tuturor să plece din cameră, admonestându-i fără

menajamente, pentru că se mişcau prea încet. Închisese uşa, o încuiase şi se dezbrăcase şi el de hainele ude. Se ştersese cu grijă şi apoi se vârâse uşor în pat, lângă ea, strângând-o la pieptul lui ca s-o încălzească cu căldura propriului corp. Şi ceea ce-i şoptise la ureche...

Tory se răsuci încet ca să nu-l trezească, şi-şi lipi gura de obrazul lui. Era frumos să fii iubită. Iar Luc o iubea, o iubea cu adevărat. Ora de aur de ieri nu fusese doar o prefăcătorie.

Deşi mişcarea ei fu aproape imperceptibilă, Luc se trezi. O strânse şi mai tare în braţe.

— Te iubesc, draga mea, murmură el cu glasul răguşit. Te iubesc atât de...

Gura îi alunecă tandru pe faţa ei atingându-i genele, obrajii şi oprindu-i-se în colţul buzelor.

— Şi eu te iubesc, Luc, murmură Tory simplu şi simţi cât de bine era că respiraţia ei fierbinte se contopea cu a lui.

Rămaseră întinşi mai mult timp, fără să spună nimic, fără

să se mişte, îmbrăţişaţi. Trupurile lor goale erau ca unul singur şi împărtăşeau acelaşi sentiment. Nu era dorinţă, nici măcar începutul unei dorinţe. Era dragoste şi amândoi ştiau că era dragoste, iar după noaptea ce se scursese niciunul dintre ei nu mai avea nevoie s-o spună în cele din urmă, Tory întrebă:

— Aimée se simte bine?

— Da.

Tory nu dorise să-i strice buna dispoziţie. Nu dorea să-l întrebe pe Luc de ce îndrăznise

s-o aducă în cameră lui, spărgând convenţia şi riscând să-şi supere foarte tare mătuşa. Nu vroia să-l întrebe despre promisiunile făcute lui Aimée şi de ce se hotărâse sa le dea de-o parte, cum era convinsă că făcuse dacă o adusese acolo. Nu vroia să discute despre nimic. Dorea doar să accepte darurile vieţii şi ale iubirii şi vroia să le accepte fără să mai pună niciun fel de întrebare.

Dar realitatea, de îndată ce-şi impusese prezenţa, persistă.

Luc se mişcă în pat. Continuând s-o ţină aproape de el cu un braţ, îşi întoarse privirea spre tavan. Expresia melancolică şi meditativă ce-i adumbri faţa îi spuse că acea realitate îi provoca şi lui neplăceri şi că gândurile îi erau destul de apăsătoare. Optimistă, după ce auzise cu o noapte în urmă şoaptele lui întretăiate şi cuvintele ce exprimau o dragoste disperată, Tory se întrebă dacă se gândea la implicaţiile ce reieşeau din călcarea jurământului faţă de

familia Saint-Cloud. Cum se mai putea gândi acum la căsătoria cu Aimée?

În uşa ce ducea în hol se auzi o bătaie uşoară şi Luc se desprinse din braţele ei. Câteva clipe mai târziu, îmbrăcat într-un halat de baie din velur maro primi o tavă cu micul dejun de la un servitor, invizibil pentru Tory din locul avantajos unde stătea întinsă. Luc vorbi foarte scurt cu servitorul înainte de a închide uşa.

Tory se ridică, nepreocupată

de goliciunea sânilor ei. Se întinse simţind nenumărate dureri, dar nebăgându-le absolut deloc în seamă. Avea părul încurcat, ciufulit şi plin de sare, dar nu-i păsa. Trăia. Era bucuroasă. Era iubită pentru cum era şi ştia asta. Faţa îi strălucea la gândul că Luc o găsea frumoasă şi, în ciuda ravagiilor provocate de lupta ei cu natura, lumina aceea interioară o făcea cu adevărat frumoasă.

— Spune-mi despre Aimée, zise ea când Luc aduse tava

lângă pat şi o puse pe o măsuţă.

— Tocmai mi s-a spus că a dormit excelent şi că şi-a revenit aproape total. Am să-ţi spun şi restul imediat, amână Luc. Traversă camera spre un scrin cu picioare înalte, demodat, din lemn de mahon. Scoase de acolo o cămaşă curată de-a lui şi o ajută pe Tory să şi-o pună pe ea. Îi închise nasturii cu gravitate, nelăsând-o pe ea să-l ajute. De fapt, degetele ei erau zgâriate şi încă o mai dureau, deşi nu

aveau răni prea serioase. Avea şi câteva unghii rupte, ceea ce nu însemna ceva chiar grav.

— Trebuie să-mi iau câteva haine de-ale mele, zise ea, uitându-se neajutorată la manşetele cămăşii care-i atârnau şi acopereau mâinile.

Luc răsuci mânecile lăsându-le o lungime convenabilă.

— Nu încă, zise el ferm. Rămâi acolo unde eşti toată ziua. Iar eu stau aici să am grijă de tine.

— În pat, toată ziua? Dar nu

mi-e rău, doar mă dor oasele.

— Atunci vei sta la mine, cel puţin. S-ar putea să-ţi dau voie mai târziu să te duci până-n birou şi înapoi. Dar numai dacă eşti cuminte şi-mi dai voie să te răsfăţ niţel. Se aplecă şi o sărută pe nas. Tocmai i-am spus lui Emile să ne servească toate mesele aici sus şi că nu sunt disponibil pentru nimeni, sub niciun motiv.

Tory zâmbi spre el, zâmbetul timid al femeii foarte îndrăgostite.

— Nu arată nici pe jumătate la fel de formidabil ca Annette, spuse ea.

— Din nefericire nu, recunoscu Luc strâmbând din nas.

Îi puse câteva perne la spate, turnă cafeaua şi se aşeză pe marginea patului privind-o. Abia după aceea îi răspunse la întrebarea pusă de ea ceva mai devreme.

— Am găsit-o pe Aimée la marginea proprietăţii, cam la zece minute după ce am ieşit afară. Am adus-o la castel cu

mai puţin de o oră înainte să te găsesc pe tine.

Ochii lui Tory exprimau uimirea.

— Nu era în golf?

— Nu.

— Atunci înseamnă că nu mai era nimeni acolo jos, murmură Tory, amintindu-şi ţipetele îngrozitoare pe care le auzise. Fusese doar imaginaţia ei sau doar urletele cumplite ale furtunii? Ar fi avut curajul să reziste prinsă acolo dacă n-ar fi auzit acele ţipete şi nu s-ar fi gândit că Luc avea să

vină? Şi toată eternitatea aceea a terorii nu durase decât ceva mai mult de o oră?

Repetă cu un murmur înfiorat.

— Nu mai era nimeni în afară de mine jos în golf. Ah, Dumnezeule!...

— Nu erai, în golf, mulţumesc lui Dumnezeu, rosti Luc cu recunoştinţă în glas. Erai doar la zece metri de partea de sus a falezei.

— Zece metri! Se holbă la el nevenindu-i să creadă. Dar credeam că am coborât foarte

mult. Şi am simţit izbindu-mă, udându-mă valurile acelea mari şi sărate...

— Ai simţit numai picăturile ce ajungeau sus pe faleză. Dacă ai fi simţit valurile nu mai erai aici ca să vorbeşti despre ele. Totuşi, ai scăpat doar cu vreo câteva mici vânătăi şi câteva zgârieturi minore. Una foarte drăguţă chiar aici.

Îi atinse uşor obrazul în locul unde şi-l ţinuse atât de dureros lipit de stâncă. Tory sări ca arsă.

— Mă bucur că am ştiut exact unde să te caut, zise Luc cu vocea nesigură.

Tory tresări şi se aplecă uşor asupra ceştii cu cafea fierbinte pe care i-o înmânase.

— Spune-mi tot ce s-a întâmplat aseară, zise ea cu voce joasă. Mai întâi povesteşte-mi despre Aimée.

Treptat, Luc începu să-i povestească, fără să mănânce nimic, mulţumindu-se doar s-o privească pe Tory cum mânca. Pentru moment, îi spuse doar cum o căutase pe Aimée şi

explică gravitatea stării sale. Toate celelalte le ţinu pentru el. Avea timp destul să-i relateze şi faptele mai spinoase, după ce terminau micul dejun.

În ceea ce-o privea, Tory îi mărturisi despre schimbul de scrisori pe care-l înlesnise între Jacques Benoit şi Aimée. Îi destăinui remuşcările sale pentru faptul că făcuse pe mesagerul, după ce auzise de căsătoria ce era pusă la cale între Luc şi Aimée; îngrijorarea că Aimée

dispăruse probabil din cauza unei întâlniri stabilite cu Jacques; sentimentul ei de vinovăţie la dispariţia fetei. Singurul lucru pe care nu i-l spuse fu de ce anume se hotărâse s-o caute de una singură.

În cele din urmă, Tory dădu mâncarea la o parte şi-i zâmbi lui Luc, un zâmbet ce-i lumină toată faţa. Dacă mai exista vreun dram de nesiguranţă în ochii ei, era pentru că sperase ca Luc să-i spună că nu intenţiona la urma urmei să se

însoare cu tânăra lui verişoară. În ultimele câteva minute îi dăduse destule prilejuri.

— Poate mătuşa ta va înceta acum s-o mai ţină din scurt pe Aimée, remarcă ea.

Luc ar fi preferat să lase anumite chestiuni pe altă dată, dar, după ce-i şoptise atâtea la ureche lui Tory, ştia că nu trebuia să facă asta. Ar fi prea crud din partea lui să stingă dragostea şi speranţa ce-i străluceau în ochi, dar ar fi chiar şi mai crud s-o lase să

creadă că acel catarsis al furtunii din noaptea trecută făcuse din el un bărbat liber.

— Presupun c-o să-i lase lui Aimée mai multă libertate, spuse Luc prudent. Avea faţa foarte sobră şi ochii plini de îngrijorare. Tory, trebuie neapărat să-ţi spun ceva despre căsătoria surorii tale...

Îi spuse totul, şi faptele adevărate şi cele care vor trebui să fie spuse lumii. Tory era liniştită şi puse doar câteva întrebări. De ce nu-i trecuse niciodată prin minte

că Luc stătuse în America şi după terminarea colegiului ca să înveţe meseria cu cei mai mari specialişti constructori de iahturi? Că nu fusese la vremea aceea în Bretagne? Că bărbatul în cauză putea să fi fost Armand? Că cumplitul şoc al Laurei fusese cauzat de un fapt aşa de serios precum bigamia? Tory îşi dădu seama că renunţase prea uşor să-l bănuiască pe Armand din cauză că fusese căsătorit şi, din câte auzise, nu fusese cu adevărat un bărbat al mării. Şi

totuşi, murise pe mare, nu-i aşa? Ceva din sângele sărat al familiei Saint-Cloud trebuie să-i fi curs şi lui prin vine.

După un timp, încetă să-l mai privească pe Luc în faţă, căci nu mai putea suporta să-i vadă pustietatea din ochi. Aceştia oglindeau prea mult din ce avea ea însăşi în suflet. Cum era cu putinţă să simtă în acest fel când scăpase cu viaţă şi avea dragostea unui bărbat de care putea fi mândră?

— Dacă te încălzeşte cu

ceva, află că Armand trebuie s-o fi iubit foarte mult pe sora ta, zise Luc liniştit la un moment dat. N-a fost fericit cu Félicité. Ştiu, din întâmplare, că abordase subiectul divorţului de nenumărate ori, dar ea refuzase. Era o femeie foarte arogantă, dintr-o familie foarte dogmatică – o femeie rece, cred. Când avea pică pe cineva putea fi răzbunătoare. Recunosc, Armand nu era un sfânt, dar probabil că avea motive. Cu toate acestea, trebuie să fi fost foarte stresat

dacă a ajuns până acolo, încât să devină bigam. De ce a făcut-o? Nu vom şti niciodată, dar cred că s-ar putea să-i fi fost frică să n-o piardă pe sora ta sau ca ea să piardă copilul. Ea poate că era supărată din cauza sarcinii şi i-a vorbit despre avort. Armand îşi dorea cu disperare un copil, un fiu. Indiferent din ce motiv, şi-a asumat riscul. Presupun că a suferit foarte mult când sora ta l-a părăsit. Dar, având în vedere situaţia lui, cum se putea duce după ea?

Tory se consolă cât putu ascultând toate acestea. Poate că Laura fusese iubită. Poate, pentru un timp, nu fusese nefericită. Dar povestea de dragoste a Laurei era una veche şi tristă. Era o tragedie a trecutului, dar ei se aflau acum în prezent. În ceea ce o privea, Tory se simţi deznădăjduită. Oricât de mult îşi dorea să uite trecutul, acesta nu vroia s-o uite pe ea. Hotăra viaţa ei şi pe a lui Luc, poate chiar a tuturor.

De ce crezuse, chiar şi

pentru un moment, că era posibil să scape de tirania trecutului?

— Dacă Félicité şi familia ei nu erau atât de supăraţi pe familia Saint-Cloud din alte motive, ar fi fost posibil să-l recunoaştem pe Nicholas ca fiul natural al lui Armand şi să lăsăm de-o parte problema căsătoriei. Dar având în vedere circumstanţele, Luc se opri o clipă, apoi continuă plictisit. Vor fi fericiţi să terfelească numele de Saint-Cloud. Băiatul trebuie recunoscut fie ca fiu al

lui Armand, fie ca fiu al meu. M-am hotărât că trebuie să spun că-i al meu.

Tory îşi studie degetele şi zise cu o voce searbădă.

— Pentru că vrei să aperi familia Saint-Cloud.

— Trebuie s-o apăr! Asta înseamnă protecţie şi pentru nepotul său, Nicholas.. Are să crească şi să afle că tatăl lui a fost un bigam?

Tory scutură din cap.

— Nu, zise ea.

— Ţi-am spus ieri că a trebuit să iau o decizie. Aveam

de ales între a face asta şi a-mi îndeplini vechea promisiune de a mă căsători cu Aimée. Scopul era doar să facem un copil, un moştenitor Saint-Cloud, iar acest nepot al tău e tocmai acel moştenitor. Nu înţelegi că trebuie să fac ceva pentru a-mi achita vechile datorii, într-un fel sau altul? Gândindu-te la noaptea trecută doar nu poţi crede că sunt fericit că mă aflu într-o postură... care nu mă lasă să mă căsătoresc după placul meu.

Tory dădu doar din cap, căci avea multe noduri în gât ca să poată răspunde. Avea foarte clare în minte lucrurile pe care i le spusese în timpul nopţii.

Luc o apucă de ambele braţe şi aşteptă până când tăcerea lui o forţă să se uite la el şi să-i întâlnească privirea. Aceasta era adâncă, întunecată şi plină de regret.

— Trebuie să ştii că am mare încredere în tine, din moment ce ţi-am spus totul despre Armand. Cu aceea ce ştii acum, ţi-ar fi foarte uşor

să dai în judecată familia Saint-Cloud. Conform testamentului lăsat de unchiul meu, nepotul tău, Nicholas, este adevăratul moştenitor al... unei mari averi. Vapoare, şantiere navale, flote de pescuit, fabrici de conserve, chiar şi acest castel. Totul. În afara şantierului de iahturi pe care unchiul mi l-a lăsat mie.

Tory încuviinţă, fără să adauge nimic. Ştia că nu putea spune nimănui adevărul despre aceste fapte nici măcar părinţilor ei. Ca şi ea, de mulţi

ani nu făcuseră altceva decât să-l urască pe soţul Laurei pentru ceea ce-i făcuse. Dacă ar afla de bigamie şi de averea ce-ar putea-o obţine dezvăluind-o, oare ar fi în stare să pretindă cu forţa să li se facă dreptate? Tory nu ştia. De felul lor, părinţii ei nu erau răzbunători, dar tatăl ei se aprindea foarte uşor şi era, la urma urmei, un om. Dacă-i dădeai arma, se putea hotărî s-o folosească probabil nu ca să facă vreun rău familiei Saint-Cloud, ci ca să obţină o avere

considerabilă pentru Nicholas. Tory nu-şi putea asuma acest risc.

— Aş putea să neg că am fost căsătorit cu sora ta, ceea ce este adevărat, sau aş putea să divorţez de ea, deşi ar fi riscant din moment ce nu sunt bărbatul care a luat-o cu adevărat de nevastă. Dar, în condiţiile acestea mi-ar interzice părinţii tăi să-l văd pe copil?

— S-ar putea, zise Tory, înţelegând alternativele dilemei lui. Având în vedere

situaţia Laurei, părinţii ei erau tutorii lui Nicholas. Dacă n-o să li se spună nicio fărâmă de adevăr, vor avea prea puţină înţelegere faţă de Luc şi familia Saint-Cloud.

— Îmi vor interzice, oricum, să-l văd pe băiat?

— Vor dori să facă asta, dar îmi închipui că se vor răzgândi. Nu vor dori să-l lipsească pe Nicholas de avantajele pe care le-ar avea ca fiu al tău. În privinţa atitudinii lor faţă de tine... Presupun că te poţi scuza de

multe lucruri folosind drept pretext amnezia.

Luc se mai linişti puţin.

— Nu-i nevoie ca băiatul să trăiască în Franţa. Lasă-l să crească acolo unde e mai fericit. Totuşi, poate că ar trebui să vină în vizită din când în când, adăugă Luc pe o voce rece. Şi ai putea... să-l însoţeşti.

Tory simţea că se rupe ceva în ea, dorindu-şi în clipa aceea ca furtuna să-şi fi îndeplinit menirea.

— Nu, Luc, zise ea cu mare

greutate. N-aş putea. N-aş putea suporta.

Luc luă nu ton de stăpân şi vocea îi deveni aspră, reuşind să treacă acea mică scăpare a autocontrolului.

— Atunci poate că n-ar trebui să mă viziteze deloc până când nu se face puţin mai mare. Bineînţeles, de acum înainte viaţa lui va fi mult mai uşoară din punct de vedere financiar – şi a părinţilor tăi, de asemenea. Se poate duce la cele mai bune şcoli şi poate avea tot ce vrea.

Cu timpul, când va fi major şi pregătit să-şi asume responsabilitatea, îi voi ceda în scris toată averea familiei Saint-Cloud. Între timp, am s-o păstrez eu. Aranjamentul e unul bazat doar pe încredere. Trebuie să ai încredere că voi face doar aşa cum e mai bine.

— Da, şopti Tory.

— Deocamdată, nu văd altă soluţie.

Tăcerea se lăsă pentru scurt timp între ei, o tăcere plină de regrete, dar care accepta lucrurile aşa cum sunt. După

câteva clipe Tory zise:

— Crezi că poţi să-mi faci rost de un bilet de avion pentru mâine?

Luc răspunse tăios:

— Dacă asta doreşti.

— Da. Da, asta vreau.

Tory închise ochii cuprinsă brusc de o bănuială teribilă, o epuizare nu doar a trupului, dar şi a sufletului şi a voinţei. Crezu în clipa aceea că stătuse o lună întreagă atârnată de faleză în loc de o oră.

— Te superi dacă mă mai odihnesc un pic, Luc? Mă dor

toate oasele şi sunt foarte, foarte obosită.

Către seară, Tory se trezi. Luc o privea dintr-un scaun tras aproape de patul ei. Îşi simţea creierul amorţit de prea mult somn, greu din cauza viselor barbare, sumbre ce-i hăituiseră labirinturile minţii, covârşit de deznădejdea unei dileme căreia nu-i putea găsi o rezolvare mai uşoară decât cea propusă de Luc.

Dar somnul acela de-o zi îi întremase corpul. În afara unei

anumite amorţeli, care putea fi doar a sufletului, n-avea prea multe motive să se plângă. Chiar şi mâinile ce-o duruseră erau acum într-o stare mai bună. Rezistenţa tinereţii o ajută pe Tory să se facă foarte repede bine.

Luc îşi puse mâna pe a ei. Acum, el era cel care arăta extenuat, cu chipul profund marcat de semnele oboselii.

— Cum te simţi?

— Bine.

Tory îşi trase degetele de sub ale lui.

— Tory, nu face asta, murmură Luc pe o voce groasă. Îi apucă iarăşi mâna, de data asta mângâindu-i blând palma cu degetul mare. Îi aruncă o privire chinuită pe care ea o înţelese. Spunea multe. În ochii lui negri se zărea o durere adâncă dar şi o hotărâre severă şi chiar mai mult de atât. Expresia lui Luc spunea că nu te poţi aştepta din partea unui bărbat să se lipsească de orice tot timpul.

Tory nu mai încercă să-şi retragă degetele.

— Ne va fi şi mai greu, Luc. Nu înţeleşi că trebuie să ne oprim acum când mai putem încă? Trebuie să mă întorc în camera mea.

— Nu în seara asta.

Sălbăticia profundă a glasului său era adresată destinului, nu lui Tory.

— Dar nu în seara asta. Nu-mi pasă ce crede mătuşa mea, nici altcineva din casa asta. Rămâi cu mine în noaptea asta, draga mea. Nu crezi că ne datorăm unul celuilalt măcar atât?

Tory deschise gura şi pronunţă o decizie care nu-i fusese dictată de raţiune.

— Da, şopti ea.

Privirea lungă şi întunecată a lui Luc îi spuse că el înţelesese promisiunea pe care o implica acceptarea ei. Îi ridică mâna, o duse la gură şi i-o sărută cu tandreţe, promisiunea că avea să-i trateze corpul plin de vânătăi cu multă blândeţe în ora furată ce aveau s-o petreacă.

Se ridică în picioare.

— În curând trebuie să ne

sosească cina. Emile a aranjat deja o masă pentru noi doi în camera cealaltă. Vrei să faci o baie fierbinte?

— Ar fi minunat.

Când auzi apa curgând în cadă, Tory se dădu jos din pat şi se duse după Luc în camera de baie. Era în genunchi lângă cadă, încercând să potrivească apa.

— Cineva mi-a luat hainele ude aseară, zise ea. N-am cu ce să mă îmbrac. Nu pot să cinez într-una dintre cămăşile tale.

Luc se aşează înapoi pe vine.

— Ba, din partea mea, poţi chiar foarte bine, murmură el, capturându-i un picior lung şi gol. Îşi strecură mâna sub cămaşă tulburând-o în timp ce gura lui întredeschisă i se mişcă încet pe pielea moale a coapsei ei.

Urma sărutărilor lui o făcu pe Tory să nu mai ştie de sine. Se clătină. Uită de durerea rănilor când mâinile şi buzele lui o atinseră cu extremă gingăşie. Gura caldă a lui Luc era ca un balsam, ca o binecuvântare, ca o pecete a

dragostei lui profunde şi a dorului.

Dacă nu s-ar fi ridicat în picioare, gândindu-se că vor face dragoste mai târziu, apa din cadă ar fi dat pe afară. Continuând s-o răsfeţe, îi desfăcu nasturii de la cămaşă şi i-o trase de pe umeri.

— Îţi aduc nişte haine din camera ta, dacă vrei. Ce să-ţi aduc? Sau ai încredere în alegerea mea? Te previn că voi alege ceva care să mă mulţumească pe mine, cum am făcut în seara în care ne-

am cunoscut.

Cu dragoste în ochi, Tory îi atinse cicatricea cu degetele.

— Seara asta e a ta, Luc. Vreau să fiu perfectă pentru tine. Am să port orice... sau nimic..

— Încetează să mă aţâţi înainte de culcare, murmură el cu vocea groasă. Făcu un efort, se desprinse de ea şi se duse la uşă. Se opri acolo, cu o mână sprijinită de tocul uşii şi o privi cum intră în cadă.

— Am să trec repede şi pe la Aimée, să văd ce face, zise el.

N-am vrut să ies din cameră mai devreme, din cauză că te puteai trezi şi puteai avea nevoie de mine.

Plecă. Ea stătu în apă un timp, simţind cum îi dispar durerile corpului şi dorindu-şi ca durerile din suflet să poată fi la fel de uşor de alinat. Dar în seara aceea trebuia să lase de-o parte suferinţele de mâine. Luc îi oferise o după-amiază perfectă; iar ea dorea să-i ofere în schimb o noapte perfectă. Nu, nu era prea mult ce-i cerea destinului.

Îşi spălase părul şi şi-l înfăşurase într-un prosop când auzi o bătaie în uşă, nu în uşa dormitorului lui Luc, ci în cea a încăperii pe care el o folosise ca birou şi sufragerie în acelaşi timp.

Halatul de baie maro, călduros al lui Luc zăcea pe un scaun din dormitor, la vedere. Tory îl puse pe ea, intră în birou şi deschise uşa, aşteptându-se să fie vreunul din servitorii cu cina.

Era doamna Saint-Cloud. Avea aceeaşi privire

îmbătrânită, tremurătoare şi chinuită din noaptea trecută. Ţinuta ei mândră suferise din cauza întâmplărilor din ultimele douăzeci şi patru de ore. Parcă îmbătrânise cu zece ani în acel interval de timp. Avea ochii încercănaţi, ridurile de pe faţă i se adânciseră şi înmulţiseră, tot corpul parcă-i era contractat şi încovoiat. Tory crezu că ştia de ea. Nu era deloc uşor pentru o mamă, ca într-o singură noapte, să facă faţă încercării la caro o supusese dispariţia fetei sale,

posibila ei moarte şi mâhnirea bigamiei fiului său. Fantomele bărbaţilor Saint-Cloud poate că-i bântuiau viaţa lui Luc, dar o bântuiau, de asemenea, şi pe cea a mătuşii sale.

— Luc... nu este aici?

Până şi vocea-i era ezitantă, tremurătoare, parcă cerându-şi scuze.

După ce petrecuse noaptea în dormitorul lui Luc, Tory se aştepta să se simtă stânjenită în prezenţa mătuşii lui. Însă, dintr-un oarecare motiv, nu se simţea aşa şi îi păru foarte rău

pentru necazurile femeii.

— Se întoarce imediat. Nu vreţi să intraţi?

— E mai bine să mă întorc atunci când este şi Luc aici.

Doamna Saint-Cloud rămase pe hol nedorind să intre în cameră.

— Te simţi... mai bine astăzi? Ochii ei cercetară faţa lui Tory. Am întrebat de dumneata şi mi s-a spus că n-ai dureri prea mari.

— Am avut foarte puţine neplăceri, doar o vânătaie sau două. Vă mulţumesc pentru

preocuparea pe care mi-o acordaţi. Îmi amintesc că şi dumneavoastră aţi fost azi noapte, prin preajma mea.

— Cum puteam să nu fiu preocupată când din cauza mea a lipsit atât de puţin să nu mori înecată.

— Din cauza dumneavoastră? Ah. Nu, doamnă Saint-Cloud. A fost o prostie din partea mea să ies pe furtună.

— Da, dar cred că n-ai ştiut cu adevărat ce prostie ai făcut. Eu una ştiam c-o să se

stârnească o vijelie cumplită şi ştiam ce e în stare să facă. Dar mă gândeam atunci numai la Aimée. Căci altfel nu te-aş fi lăsat să ieşi. Şi apoi, pentru aşa mult timp, să uit că plecaseşi...

Scuzele ei erau sincere. La un moment dat, în noaptea precedentă, Tory se gândise că plecarea ei putea fi uitată, dar Luc n-o învinovăţise niciodată pe mătuşa lui pentru întârzierea salvării.

— Dar n-aţi uitat complet, zise ea zâmbind uşor şi blând.

Doamna Saint-Cloud îşi aplecă puţin capul.

— Nu m-aş fi gândit deloc la dumneata, recunoscu ea pe o voce joasă, dacă Luc n-ar fi dorit să te vadă. Când a plecat pe furtună să te caute... îţi mărturisesc, tot nu mă gândeam prea mult la dumneata, ci la Luc. Pentru el îmi era teamă. Era aşa de înnebunit, de sălbatic... doream să nu fi plecat deloc. În timpul cât a lipsit am murit de mai multe ori gândindu-mă la ce se putea întâmpla.

Tory atinse braţul doamnei Saint-Cloud şi zise:

— Vă rog, intraţi! Luc va veni imediat. S-a dus doar să-mi aducă nişte haine şi să vadă cum se simte Aimée. El ar dori să intraţi şi să luaţi loc.

În cele din urmă acceptă invitaţia. Când cele două femei intrară în cameră, Tory reflectă, strâmbând din nas, că, având în vedere comportarea ei lipsită de decenţă, era normal să se simtă ruşinată.

Dar după noaptea trecută, ce importanţă mai avea că era îmbrăcată cu halatul lui Luc şi avea un prosop înfăşurat pe cap?

Lângă şemineu fusese pregătită o masă pentru două persoane. Cum treburile gospodăreşti nu reveniseră încă la normal, Tory se gândi că n-o să mai aibă loc o cină în adevăratul sens al cuvântului în acea seară. Profund emoţionată de remuşcarea şi grija doamnei Saint-Cloud, fuse tentată s-o

invite pe femeia mai în vârstă să cineze împreună cu ei la gura focului. Apoi Tory se gândi care ar putea fi reacţia lui Luc şi nu mai zise nimic. Se îndoia că ceva anume din cele întâmplate în seara trecută îmbunătăţise relaţia uşor tensionată dintre ei. În seara aceea mai mult decât în oricare alta, Luc s-ar simţi foarte incomodat de prezenţa mătuşii lui.

Doamna Saint-Cloud se aşează pe acelaşi scaun înalt pe care stătuse Tory cu altă

ocazie în acea încăpere, iar Tory se aşează pe o canapea.

— Cum se simte Aimée? întrebă Tory.

— Bine. Foarte bine. Nu i s-a întâmplat nimic, doar câteva zgârieturi. Ochii înconjuraţi de riduri ai femeii păstrau o urmă de remuşcare când adăugă:

— A fost în Quimper azi.

— Da?

— Da. S-a dus la cumpărături cu guvernanta. Blugii... cumpăraţi pentru ea nu-i veneau prea bine. Aimée a dorit să şi-i aleagă singură.

Zâmbetul lui Tory fu în mod sincer cald.

— Mă bucur, zise ea.

Vroia s-o întrebe dacă Aimée reuşise, de asemenea, să-l vadă pe prietenul ei Jacques, dar se gândi mai bine şi renunţă. Deocamdată, era de ajuns să ştie că nefireasca izolare în care trăise Aimée luase sfârşit.

Tory făcu eforturi să întreţină o discuţie politicoasă, dar doamna Saint-Cloud era prea preocupată pentru a discuta nimicuri. Nerăbdătoare ca Luc să se

întoarcă, se uita întruna spre uşă, strângând între degete rochia ei din mătase bleumarin sau crucea simplă din aur pe care-o purta întotdeauna la gât, agăţată de un lanţ. Femeia de obicei încordată în vremurile bune, era de două ori mai încordată în seara aceea.

În cele din urmă, încercările lui Tory de a menţine conversaţia se mai împuţinară. Era preocupată de gândurile ei, iar reflecţiile ei erau mai puţin stânjenitoare decât încercarea

de a menţine un monolog.

Dorindu-şi ca-n seara ce o aştepta să nu mai existe niciun dram de mâhnire, încerca să-şi îndrepte gândurile spre lucruri mai vesele. Din nou amintirea citatului îi înţepă mintea. *Lacrimile vor dispărea în vânt*... dar nu cumva bătea un vânt care nu aducea nimic bun? În afara situaţiilor triste din punctul ei de vedere, se mai întâmplaseră şi unele lucruri bune. Mai multă libertate pentru Aimée. Un

moştenitor care să ducă mai departe linia de sânge ce dura de secole a familiei Saint-Cloud. O mare avere într-o bună zi pentru Nicholas. Sprijin financiar pentru Laura, de asemenea, şi sfârşitul unei cumplite crize financiare ce o chinuise pe Tory şi pe părinţii ei atâţia ani. Nu, viaţa nu era doar o tragedie. Iar pentru ea şi Luc mai rămânea încă noaptea aceea, o noapte în care vor condensa o dragoste de-o viaţă. Nu vroia să se gândească la ziua de mâine.

Intrarea lui Luc rupse tăcerea care se instalase. Intrase prin dormitor, lăsând, bineînțeles hainele pe undeva pe acolo. Fața i se aspri când își zări mătușa, iar gura strânsă sugeră că nu-i făcea nicio plăcere prezența ei.

— Ei, Tante Marie, remarcă el morocănos.

Tory ar fi putut să jure că mai adăugase ceva vehement într-o şoaptă prea imperceptibilă ca să poată fi auzită.

— Luc, e important să-ți

vorbesc imediat. Nu fi...

— Dacă ai venit să-mi spui să-mi ţin gura, Tante Marie, zise el aspru, e deja prea târziu. Tory ştie totul. Acum cred c-ar fi mai bine să pleci. N-am făcut destul pentru tine?

Mătuşa lui îşi aplecă uşor capul, ca sub o mare greutate, apoi îşi ridică ochii imploratori.

— Nu te enerva Luc. Cred că n-o să mai fii aşa de urâcios când vei auzi despre ce vreau să-ţi vorbesc.

Tory se ridică în picioare,

gata să plece.

— Nu, nu pleca, obiectă Luc prinzând-o ferm de încheietura mâinii şi forţând-o să rămână în picioare lângă el.

— Orice vrea să spună Tante Marie, poate spune în faţa ta.

Când doamna Saint-Cloud se uită nesigură de la unul la celălalt, ezitând în mod evident, Luc adăugă:

— Ea e femeia pe care o iubesc, Tante Marie. Dacă pleacă din cameră plec şi eu. Şi acum, ce doreşti?

Mătuşa lui şovăia în

continuare.

— Există o parte pe care o poate auzi mai târziu, încuviinţă ea încetişor. Dar mai întâi trebuie luată o hotărâre, Luc. Şi nu cred că vrei s-o iau în faţa... nimănui.

Luc se aşează pe canapea, trăgând-o şi pe Tory după el, ţinând-o de încheietura mâinii cu aceeaşi fermitate.

— Şi care este această... mare hotărâre? întrebă el uşor sarcastic. Credeam că am luat deja o hotărâre care să te satisfacă.

— Luc, îl imploră mătuşa lui. Las-o să se ducă dincolo. E posibil să vrei să hotărăşti că... Vocea i se stinse.

— Continuă, Tante Marie, zise el dur. După un moment penibil de tăcere. Pot face orice fel de alegere în faţa lui Tory.

— Da? Doamna Saint-Cloud trase aer în piept ca să se fortifice. Poate că totuşi există ceva despre care, atunci când voi începe să-ţi vorbesc, îţi vei dori s-o fi lăsat să plece.

Se iută la Luc mult mai

fermă, ceva din vechea ei tărie de caracter întipărindu-i-se cu hotărâre pe faţă.

— Trebuie să alegi între averea familiei şi... şi ea.

Gura lui Luc se subţie cu asprime.

— Dacă era aşa de simplu, Tante Marie, n-ar mai fi fost nicio alegere de făcut. N-am vrut niciodată această avere. Cât de repede va fi cu putinţă o voi înmâna în mod legal moştenitorului ei de drept. N-o pot da unui copil, dar când va creşte o va avea. Între timp, în

ceea ce mă priveşte, doar i-o voi păstra pe încredere.

Doamna Saint-Cloud nu părea nici surprinsă, nici uşurată. O urmă de durere îi străbătu faţa şi spuse:

— În cazul ăsta, e uşor.

— Uşor? zise Luc răutăcios. Aş vrea să fie aşa.

Mătuşa lui se calmă ţinându-şi cu mâna cruciuliţa de la gât.

— Există o modalitate, Luc, zise ea cu vocea tremurătoare. O modalitate foarte uşoară, dacă eşti dispus să renunţi la

foarte... foarte mult. Sugestia mea va da soluţii tuturor problemelor. Soţia americancă, copilul... şi nu trebuie neapărat ca ei să fie-ai tăi.

Luc se aplecă spre mătuşa lui, alertat pe neaşteptate. Strânsoarea lui putea să fi fost dureroasă, dar Tory era prea agitată ca să remarce. Înmărmuri şi respiră sacadat, curioasă să audă care va fi sugestia doamnei Saint-Cloud.

— Nu faci bine că te joci cu vorbele, Tante Marie, zise Luc

grăbit. Dacă ai o soluţie, spune-o.

— Vom spună că băiatul este al soţului meu.

Pentru o clipă, Tory şi Luc nu făcură altceva decât să se holbeze. Apoi, Luc şopti:

— *Mon Dieu*! Glumeşti, Tante Marie.

— Nu, nu glumesc. Din ceea ce mi-ai spus, am înţeles că se cunosc foarte puţine amănunte despre tatăl băiatului, cu excepţia faptului că era breton, bogat şi mai tot timpul plecat pe mare. E

adevărat, domnişoară.

— Da, zise Tory. Dar totuşi, nu-mi pot imagina...

— Părinţii tăi vor dori să pună mai multe întrebări în cazul în care Nicholas devine peste noapte moştenitorul unei mari averi? Nu cred. Când soţul meu a murit, nu împlinise încă şaizeci de ani. Ar fi putut să zămislească băiatul. Cine va contesta asta dacă eu recunosc? Iar în privinţa soţiei, asta n-a fost legal.. Vocea îi deveni mai joasă şi tremură uşor. Poate,

domnişoară, de dragul nepotului lor, părinţii dumitale îşi vor păstra pentru ei toate aceste întrebări. Ei ştiu că a existat o căsătorie, dar în ţara asta cine ştie acest lucru? Pot crede lucruri urâte despre familia Saint-Cloud, dar consider că nu vor spune nimic lumii decât dacă vor dori să fie cruzi cu un copil. Un bărbat care a murit nu poate fi pedepsit de lege pentru vechile lui păcate, iar a vorbi despre bigamie, când nu obţii nimic din asta, ar fi doar o

pedeapsă pentru băiat. Nu-i aşa?

Doamna Saint-Cloud părea că aştepta din partea lui Tory părerea referitoare la reacţia părinţilor săi. Se gândi puţin şi-şi dădu seama că cealaltă femeie avea dreptate. Nu se putea obţine niciun avantaj dacă se vorbea despre bigamie, toate avantajele fiind deja câştigate. Dacă Nicholas va fi declarat moştenitor, părinţii ei nu vor mai avea niciun motiv să dea în judecată familia Saint-Cloud. Încuviinţă din

cap, semn că-i împărtăşea părerea.

— În situaţia asta, vor păstra mai mult ca sigur secretul.

Degetele lui Luc le încleştară pe cele ale lui Tory. Niciunul din ei nu putea să creadă că norocul avea să li se schimbe, dar era speranţă în acea strângere de mână, o unire a inimilor nu numai a mâinilor, o promisiune de viitor.

— Deci ne-am înţeles, zise doamna Saint-Cloud cu vocea

tremurătoare. Înţelegi? Vei fi liber, Luc.

Luc răspunse foarte calm.

— De ce faci asta, Tante Marie? Nu cred că-ţi este prea uşor.

Mătuşa lui îşi înfăşură lanţul de care atârna crucea în jurul degetelor.

— Pentru că... sunt datoare să fac asta. N-am spus eu întotdeauna că datoria primează?

Încercă să zâmbească, fără prea mult succes, căci ochii îi erau plini de durere.

— A venit vremea, pentru mine, să-mi plătesc o datorie mai veche.

— Cu siguranţă nu una faţă de mine, spuse Luc nevenindu-i să creadă.

— Ba da, faţă de tine. Ceva anume ar fi trebuit să fac pentru tine cu mulţi ani în urmă.

— Nu înţeleg.

— Îţi voi spune dacă-i permiţi domnişoarei Allworth să iasă din cameră, spuse doamna Saint-Cloud extrem de încet.

Luc îşi privea mătuşa uimit, cu ochii îngustaţi, de parcă vedea lucruri pe care nu le văzuse până atunci. Felul în care se adresă fu extraordinar de blând.

— Tante Marie, orice îmi vei spune, oricum, îi voi transmite lui Tory. Urmează să-mi fie soţie.

Era prima dată când se menţionase un astfel de lucru, căci era prima dată când circumstanţele permiteau ca acest lucru să fie luat în considerare. Tory îi strânse

mâna lui Luc ca un fel de acceptare personală a unei propuneri publice. Avea sufletul plin de bucurie, pe care nu şi-o exprima din cauza adevăratei dureri ce se citea pe chipul doamnei Saint-Cloud.

— Ceea ce şopteşti când eşti singur, nu poate să audă nimeni, şopti mătuşa lui Luc cu un glas înăbuşit. Şi există lucruri care nu pot fi spuse decât între patru ochi. Aş dori să-ţi destăinuiesc un păcat pe care nu-l mai pot ascunde. Te implor, Luc, las-o să plece. Nu

e vorba de o datorie acum, ci de durere.

Luc îi dădu drumul lui Tory. Ea înţelese mesajul. Fără să scoată un cuvânt, se ridică şi se strecură afară din cameră.

CAPITOLUL 14

Luc aşteptă în tăcere. Niciodată în viaţa lui n-o mai văzuse astfel pe mătuşa lui, poate foarte puţin în seara precedentă. Stătea în faţa lui, cu gura strânsă, capul aplecat, degetele tremurătoare. Nu mai era un turn de forţă, ci o bătrână nesigură pe ea şi cu ceva pe conştiinţă. Începu încet.

— M-ai auzit de multe ori spunându-i lui Aimée povestea

oraşului pierdut Ys. De câte ori? De mai multe ori decât îmi pot aminti eu însămi. Dar cred că nu pentru Aimée, ci pentru mine, spuneam mereu povestea aceea.

Luc asculta fără s-o întrerupă, cu chipul marcat de gravitatea momentului. Îşi scoase o ţigară din pachetul ţinut în buzunar şi şi-o aprinse. Fumul se ridică în rotocoale, acesta fiind aproape singura mişcare din cameră.

— Spun povestea nu pentru că prinţesa Dahut a făcut

dragoste cu păcat, ci pentru că din cauza ei a murit un oraş întreg. Prin faptele ei a lăsat apele să pătrundă înăuntru şi să-i înece familia şi toţi locuitorii din Ys. Cum aş putea să permit să se stingă neamul nostru când eu însămi aproape că l-am distrus?

— Tu? Dar...

— Voi începe povestea de la început, Luc, şi în curând vei înţelege. Aimée nu este o Saint-Cloud. Nu e fata unchiului tău... Femeia ridică o mână, atenţionându-l astfel

pe Luc să nu vorbească. Mă apropiam de patruzeci de ani când am născut-o şi trăisem fără dragoste mulţi ani. Poate îţi vei aminti că unchiul tău stătea rar pe-acasă. Da, când datoriile i-o cereau, venea la Château d'Ys, apoi dispărea, uneori chiar în aceeaşi zi luându-te pe tine sau pe Armand pentru vreo săptămână, două pe iahtul cel mare sau pe altul mai mic. Eu rămâneam singură. Poate că vina nu era în întregime a lui, dar... cuvintele i se opriră în

gât.. Voi ajunge în curând şi la asta.

Doamna Saint-Cloud îşi petrecu un moment cu gândurile ei nefericite

— Tatăl lui Aimée... are importanţă cine a fost tatăl ei. A fost un bărbat pe care nu l-am mai văzut de atunci, un ofiţer de marină care venise cu nişte acte la semnat. Vocea îi deveni puţin amară. Am făcut-o din nevoie de dragoste? Nu. Doar ca să mă răzbun. Iar răzbunarea are gustul la fel de neplăcut ca al unei guri de apă

luată din mare. Dacă unei persoane îi e sete şi o bea, i se face rău de la stomac, o silă care-o face să-şi dorească moartea.

Cred, Luc, că vei înţelege acum ce-i cu testamentul unchiului tău. Şi-a dorit să nu-i revină lui Aimée nimic din averea Saint-Cloud, aşa că şi l-a scris de aşa manieră, ca să se asigure că niciodată nu-i va reveni nimic fetei. A uitat să refacă testamentul pentru că Armand nu avea copii? A uitat că e posibil să moară şi

Armand? A uitat că, după Armand, tu eşti cea mai apropiată rudă de sânge de sex bărbătesc? Nu. Nimic din toate acestea n-a uitat. Iar acum mă voi întoarce la începutul acestei poveşti...

Îşi ridică privirea chinuită şi se uită în ochii lui Luc.

— Începutul a fost atunci când soţul meu a intrat în această casă cu un bebeluş în braţe. Ştiam deja despre copil şi ştiam că se numea Luc. Acceptasem să fie adus în casa noastră copilul, pentru că

unchiul tău dorea să-l crească şi să-l educe ca pe propriul lui fiu. Auzisem în ce loc urât se născuse copilul, într-un oraş încă devastat de bombele unui război nu de multă vreme încheiat. Doream să fiu de ajutor, căci îmi iubeam soţul şi eram mândră de familia Saint-Cloud. Ah, eram tânără pe atunci, abia mă căsătorisem şi eram îndrăgostită. Iar viaţa era frumoasă! Mă vei crede când am să-ţi spun că eram cu adevărat fericită în ziua în

care copilul a fost adus la noi în casă? Că l-am iubit de îndată ce l-am văzut? Era doar cu câteva luni mai mic decât Armand al meu. Aveau că crească împreună, să fie prieteni şi fraţi. Trei ani mai târziu a murit mama copilului, iar în casa asta s-a vorbit despre adoptarea lui. Mă crezi că am fost fericită? Din întâmplare, chiar înainte de adopţie, am dat peste certificatul de naştere al micuţului Luc. Şi am aflat că a fost adus în această casă nu

din milă. Ci pentru că... pentru că era fiul soţului meu.

Luc îngheţă. Pe faţa lui nu se putea citi nimic. Îşi uitase ţigara arzând între degete, scrumul mărindu-se cu fiecare secundă.

Doamna Saint-Cloud avea faţa chinuită de suferinţă.

— Te mai întrebi acum de ce n-am mai putut să te iubesc cu adevărat când am aflat, Luc? Am încercat. Dar aveam şi eu copilul meu, un copil pe care-l crezusem născut din dragoste. Şi totuşi, în timp ce eram

gravidă cu Armand, altă femeie te purta în pântecele ei pe tine! Cum să-ţi explic ce-am simţit? Am plâns. Am urlat în sufletul meu. Am plâns iar. Am păcătuit cu gândul, căci doream să-mi ucid soţul. Doream să mor. Doream să te omor pe tine.

Ţigara începu să-i ardă degetele, iar el o stinse, şocul iniţial al celor aflate fiind înlocuit de o tulburare profundă. Şi mai aşteptase din partea mătuşii lui să-l iubească?

Îşi acoperi faţa cu mâinile, apăsându-şi degetele pe obrajii decoloraţi, de parcă încerca să prevină prelingerea lacrimilor.

— După scurt-timp, urletul a rămas înăuntrul meu. Am încetat să mai plâng, căci ştiam că viaţa trebuie trăită, aveam copii mici de îngrijit; şi o casă de ţinut. Mi-am spus că tu nu eşti decât un copil, iar păcatul nu era al tău. Te iubisem mai mult de trei ani. Cum te puteam da afară din casă? Dar, când soţul, meu s-a întors din nou acasă, n-am

mai vrut să-l accept în patul meu. Am încuiat uşa. El s-a mâniat. A zis că mă iubeşte. A zis că este şi el om ca toţi oamenii, că oamenii lui deminaseră portul Brest în acel an. Că unii dintre ei muriseră şi avusese nevoie de consolarea unei femei. Nici nu vroiam să-l ascult. Cu timpul a început să nu mai vină peste noapte acasă. Mi-e greu să mă gândesc la acele nopţi lungi, la acei ani lungi...

După un timp, doamna Saint-Cloud deveni mai calmă.

— Vrei să mă înţelegi când îţi spun că l-am iubit mereu? Şi totuşi, nu pot să-l iert. Crezi că pentru recâştigarea averii am dorit să te căsătoreşti cu Aimée? Nu. Ci pentru că tu ai în vine sânge de Saint-Cloud iar ea nu. Părea o modalitate de a vindeca trecutul, să unesc ceea ce nu putea fi unit în viaţă.

— Acest copil din America face asta mai mult decât orice copil de-al meu sau de-al lui Aimée ar fi făcut vreodată, zise Luc. Este fiul lui Armand, iar

Armand a fost născut din dragoste – o dragoste pe care cred că n-ai încetat niciodată s-o simţi, Tante Marie, în ciuda oricărui fapt.

— Da, şopti ea. Înţelegi că a recunoaşte acest băiat ca fiind al unchiului tău – al tatălui tău – e doar un fel de a-mi răscumpăra vechile păcate. Ale lui şi ale mele! Şi-a dorit să te recunoască pe tine ca fiu al lui. Am refuzat. Dar nu de acest păcat vorbesc, de cel împotriva ta, păcatul pentru care sunt datoare...

— Nu trebuie să te justifici, Tante Marie.

Câteva minute rămase fiecare din ei cu propriile gânduri. Ale lui Luc erau paşnice. Pentru prima oară în atâţia ani se simţi împăcat cu mătuşa sa, înţelegând lucruri pe care nu le înţelesese înainte. Nu era din fire o femeie rece şi respingătoare şi totuşi, încă din copilăria lui, ea fusese întotdeauna un pic mai rece cu el. La suprafaţă nu-l respinsese, dar în lăuntrul ei existaseră mereu şi

resentimente ascunse. Cum ar fi putut să fie altfel?

În privința descendenței sale, după şocul inițial, acceptă ideea cu un fel de mulțumire. Îşi iubise foarte mult unchiul – tatăl – persoana care continuase să-i ofere căldură şi dragoste în toți anii copilăriei.

Luc observă că ochii mătuşii sale începeau să se umezească. Se ridică şi se îndreptă către scaunul ei. Pentru prima oară în viața lui, de când o sărutase îndatoritor fiind copil se

aplecă şi-i atinse cu buzele obrajii brăzdaţi.

— Luc, aş fi vrut... să te iubesc. Să pot să te iubesc. E un mare păcat al meu.

Ştia la ce se referea.

— Nu-i nimic, Tante Marie, o consolă el. Omul nu poate fi forţat să iubească. Ai făcut ce ai putut, mai mult decât aveam vreun drept să pretind. M-ai acceptat, nu-i aşa? Dacă există vreun păcat, atunci am şi eu partea mea de vină. Nici eu nu te-am iubit.

— Te-am iubit cândva, zise

tremurând mătuşa lui.

— Şi eu la fel, când eram aşa de mic, încât cu greu îmi amintesc, adăugă Luc uşor. Apoi zise, folosind aceleaşi cuvinte pe care i le spusese nu demult lui Tory: Nu crezi că e timpul să te desprinzi de trecut?

Asta şi făcu, în timp ce din ochi îi curgeau încet lacrimi de uşurare.

— Sper că nu te-a deranjat c-am rugat-o pe mătuşa să cineze cu noi, se scuză Luc

faţă de Tory ceva mai târziu, după ce închise uşa în urma unui servitor care ieşise din cameră. Erau singuri, în sfârşit, lângă focul arzând, după ce masa fusese curăţată.

— Mătuşa ta a părut mult mai uşurată după ce a stat de vorbă cu tine. Mai blândă şi ceva mai relaxată.

Luc o luă pe Tory în braţe fără întârziere şi-şi aplecă puţin capul.

— Mmm, murmură el, gustându-i buzele. Eşti ca o prăjitură.

Tory zâmbi pe ascuns. Ştia că el se ferea să-i răspundă, încerca să se sustragă curiozităţii ei. Cu încrederea femeii care se simte iubită, se gândi că-i va spune totul cu timpul. Nu-i spusese c-avea s-o facă? Putea să aştepte o viaţă dacă trebuia.

Îşi încolăci braţele în jurul gâtului şi se uită cu dragoste în ochii lui.

— Cu mătuşa ta prin preajmă, n-a fost un noroc că mi-ai adus şi jacheta de data asta în loc de o jumătate de

rochie?

Luc îi adusese aceeaşi rochie de culoarea zahărului ars care se mula pe corp, pe care o purtase în prima lor noapte împreună.

— Cu partea de jos a rochiei nu te poţi numi îmbrăcată, ci mai degrabă dezbrăcată.

— Ce idee minunată, şopti Luc trecându-şi degetele peste şirul lung de nasturi micuţi de pe pieptul rochiei.

Se sărutară lung şi Tory simţi că se topeşte. Tot timpul mesei îşi spusese că nu era

nicio grabă să rămână singură cu Luc. Îşi dădea seama de importanţa a ceea ce doamna Saint-Cloud fusese de acord să facă şi nu regretase prezenţa ei la masă. Totuşi, acesta era momentul după care tânjise...

— Doamne, numai la asta m-am gândit în timpul mesei, respiră Luc precipitat când îmbrăţişarea atinse punctul în care nu putea deveni mai pasionată fără să fie orizontală.

Nasturii lui Tory fuseseră descheiaţi unul câte unul şi

rochia îi fusese trasă de pe umeri. Sacoul lui Luc căzuse şi el demult. Tory îi desfăcuse cureaua şi-i băgase mâna pe sub cămaşă. Îşi plimbă degetele pe pielea lui, atingerea ei înfiorând părul creţ, carnea şi muşchii tari. Era bărbatul ei şi iubea fiecare părticică din el. Putea fi adevărat că nimic nu mai stătea între ei, în afară de câteva haine?

— Termină cu asta, gemu Luc, până ajungem în pat.

— Credeam că n-ai s-o mai

spui niciodată, murmură Tory retrăgându-şi degetele îndrăzneţe.

Se duseră în dormitor şi se dezbrăcară unul pe altul. Luc îi scoase hainele cu blândeţe, mâinile şi gura lui fierbinte cutreierând pe tot corpul ei, nerăbdătoare şi totuşi respectuoase. Îi acoperi sânii cu săruturi arzătoare, îi şopti la ureche lucruri minunate, îi mângâie coapsele, îşi mişcă degetele în părul ei, îi ridică faţa şi o sărută posesiv. Tory se simţi iubită şi frumoasă. Îşi

oferi mângâierile şi se oferi pe ea însăşi fără nicio rezervă. Luc o învăţase să iubească şi îl iubea sincer, atunci şi pentru totdeauna.

O acapară cu tandreţe, minunat, stăpânindu-şi pasiunea ca să lungească mai mult momentele de posesiune. Ea tremura sub forţa lui virilă, simţindu-se plină şi împlinită, prizoniera lui şi totuşi încântător de liberă...

Şi, în cele din urmă, uniţi se ridicară în culmea extazului, gurile unite, coapsele lipite, iar

inimile ce băteau în acelaşi ritm păreau să confirme o promisiune de viitor. Rămaseră îmbrăţişaţi, plini de o mulţumire nu numai a corpului, dar şi a celor mai profunde dorinţe.

— Data viitoare nu va mai trebui să fii atât de blând cu mine, murmură Tory cu satisfacţie.

Luc mârâi ca un tigru, repezindu-se la gâtul ei, dar dinţii lui nu muşcau tare.

— Data viitoare n-am să fiu, mormăi.

— E o promisiune?

— Solemnă! N-aş fi putut să fiu atât de răbdător dacă nu mă gândeam la vânătăile tale. Dacă mă gândesc bine, promisiunea nu e valabilă dacă data viitoare va fi tot în noaptea asta, mai târziu.

— N-ai să fii în stare!

— N-o să fiu în stare? Nu mă subestima, doamnă Devereux. Câteva întâmplări recente mi-au pus răbdarea la încercare mai mult decât o doamnă bine crescută ca tine ar crede că e posibil.

— Nu ai uitat ceva? în momentul acesta nu sunt nicio doamnă, sunt amanta ta.

— Astea sunt detalii.

Luc o mângâie pe abdomen.

— Mâine dimineaţă o să am grijă de ele. O să plecăm într-o lună de miere lungă, lungă, într-o croazieră pe mare.

— N-aş îndrăzni să le scriu asta părinţilor mei.

— Luăm avionul şi mergem să-i împăcăm mai întâi. Eşti mulţumită aşa?

— Sunt mulţumită de tine. Ai pătruns în inima mea, Luc

Devereux. Ai pătruns în sângele meu. Oh, Luc, mai sărută-mă o dată în felul acela:..

Se aşternu tăcerea, întreruptă numai de zgomotul făcut de pielea ce se freca pe piele, de sărutările înăbuşite care descopereau locuri noi, nemai încercate: dosul urechii, îndoitura unui cot, scobitura de sub bărbie. După o vreme, Tory murmură:

— Luc, a fost adevărat ce mi-ai spus azi-noapte?

— Am spus o mulţime de

lucruri adevărate noaptea trecută. Dar n-ar trebui să recunosc niciodată nimic în faţa ta, luând în considerare faptul că am fost pe punctul de a mă recunoaşte însurat cu sora ta. La care dintre ele te referi? Că sunt înnebunit după tine? Că eşti singura femeie pe care am iubit-o cu adevărat? Că, de când te cunosc, mă simt doar o jumătate de om dacă nu eşti lângă mine?

— Nu.

— Atunci ce? Vrei să-ţi repet totul în franceză? *Je t'adore*...

Tory se ridică în pat, îşi încrucişă mâinile peste sânii goi şi se uită la Luc cu o căldură ce dădea adâncimi de chihlimbar ochilor ei extraordinari.

— Nu, Luc, a fost altceva, ceva ce-ai spus în timp ce mă salvai.

— Nu-mi amintesc să fi folosit cuvinte de dragoste în momentele acelea.

— N-a fost nimic de felul ăsta. Ai urcat faleza, cu mine într-o mână şi lanterna în cealaltă. Când ai ajuns sus, te-

ai oprit, ai arătat cu pumnul spre mare şi ai strigat ceva cu toată puterea. Îţi aminteşti?

— Un blestem urât, probabil.

— Da? Îţi aminteşti ce-ai spus?

— Nu-mi amintesc exact cuvintele. Ceva în legătură cu faptul că nu mai vroiam să văd marea niciodată dacă erai rănită. Atunci credeam că s-ar putea să fii. Şchiopătai... din cauza terenului, bănuiesc.

Ochii i se întunecară şi deveniră serioşi, mesajul lor fiind atât de sumbru şi sincer,

încât o emoţionă până în adâncul inimii.

— Da, fiecare cuvânt a fost adevărat, Dacă nu supravieţuiai intactă, aş fi urât marea pentru totdeauna.

Gura lui Tory tremură de emoţie şi lacrimi de fericire şi mândrie îi luciră în ochi.

— Oh, Luc, au fost cele mai frumoase cuvinte de dragoste pe care le-a auzit o femeie vreodată. Nu crezi că ştiu ce sentimente ai pentru mare?

Încet, Luc o întinse pe pat. Se ridică într-un cot, îi luă

câteva şuviţe de păr mătăsos între degetele lui lungi şi subţiri, aplecându-se asupra ei ca s-o privească în ochi, să se piardă în căldura lor, să se scalde în strălucirea lor şi să se înfunde în ei ca într-un lac adânc.

— Ce sentimente am avut pentru mare, şopti cu vocea răguşită. Dacă ar trebui să aleg între două iubiri, n-aş sta nicio clipă în cumpănă.

Îşi aplecă mai mult capul şi şoapta lui întretăiată îi mângâie pielea.

— N-aş putea să te aleg decât pe tine. Singura mea dragoste, marea mea dragoste, dragostea vieţii mele...

Sfârşit

---

[1] Strai – (mar.) parâmă cu care se leagă partea superioară a catargului de proră. (n.trad.)

[2] Troliu – aparat care serveşte la ridicarea sau la transportul unei greutăți cu ajutorul unui cablu care se înfăşoară pe un cilindru rotitor, (n. trad.)

[3] Greement – ansamblul catargelor, vergilor manevrelor şi velelor unei nave(n. trad.)

[4] Sart – frânghie care serveşte la fixarea şi întărirea catargelor de bordul navei. (n. Trad.)

[5] Pardon (fr.) – pelerinaj breton. (n. trad.)

[6] Megalit nume generic dat unor blocuri mari de piatră necioplită din epoca preistorică, ce constituiau, probabil, monumente funerare sau de cult. (n. trad.)

[7] Menhir – monument (funerar) megalitic, format dintr-un bloc de piatră neprelucrată înălțat vertical, (n. trad).

[8] Mied – hidromel – băutură alcoolică obținută prin fermentarea mierii, (n. trad.)

[9] Binion (fr) – cimpoi. (n. trad.)

[10] Coiffe (fr.) – bonetă, scufie (n. trad.)

[11] maître d" (tr.) condescended (eng.) = maestru bunăvoinței

[12] Escargots (fr) – melci. (n. trad).

[13] maître d' (fr.) had (engl.) stăpânul trecutului (n. trad.).